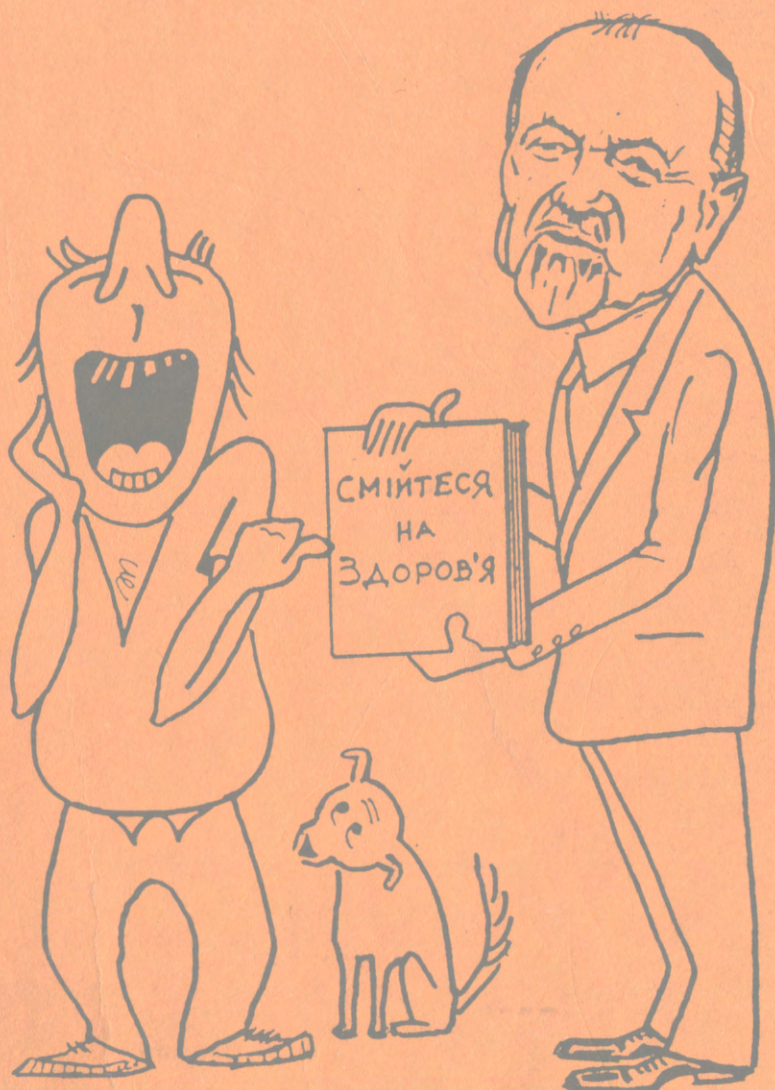
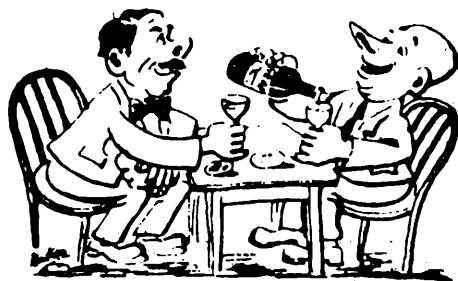

Василь Дідюк

СМІЙТЕСЯ НА ЗДОРОВ'Я

гумор, сатира, карикатури

Обкладинка Всеволода Магаса
Малюнки з журналу „Мітла”

Видавництво „Овид”
Накладом автора

А
СМІЙТЕСЯ НА ЗДОРОВ'Я
Гумор нашого часу

Зібрав, написав, переклав
та впорядкував
Василь Дідюк

Цю гумористичну збірку присвячую всім засмученим, невдоволеним, покривдженим песимістам. Хай вона розвеселює Вас цілий Божий Рік, а смуток і журба хай йдуть від Вас у безвісти. Не ходіть насуплені, як гроза, але в грозі смутку шукайте проблеску усмішки.

Автор

LAUGH TO YOUR HEART'S CONTENT CONTEMPORARY HUMOR

Written, collected
and edited
by
Wasył Didiuk

Забавляйтесь, товарищи!
С любовью и юмором
приветом из украинки
Здоров'я!
Листопад, 1988р.

Edited and published
by the author

Printed by: Beskyd Graphics, 2559 Dundas St. W., Toronto, Ont. M6P 1X6
and Basilian Press, 286 Lisgar St. Toronto, Ont.

У ВЛАСНІЙ СПРАВИ

Коли остаточно було вирішено, видати цю збірку, виникло (і це цілком логічно!) питання про знімку автора... Здавалося, що немає жодної проблеми... Одначе, завдання виявилося не таким простим...

Бо коли видавалося книжки з „поважним змістом” то випадало помістити фото також поважніше, де людина підпирає голову рукою, а вираз обличчя по можливості повинен бути інтелігентним... Але гумор... сатира... то авторство виключно, так би мовити, мусить бути графічне.

Автопортрет

Думка зробити „автокарикатуру”, здавалась „окей”. Але коли я побачив себе на папері... е, стій! — подумав — та який же дурень буде сам себе спотворювати, щоб весь світ уявляв мене таким-о? Ні, пане брате!... Цей номер не пройде!

І тоді давай, намалювати себе в інший спосіб, трохи з компліментом, як, що не дуже подібним — не шкодить... Хто мене не знає, подумає: бач, який козарлюга! А хто знає, то так само мусить знати, що ніхто не є сам собі ворогом!

Але і тут виринула нова проблема: в якому стилі маю себе подати? Скромно, поважно, з бородою чи П оголити, весело згідно з тематикою книжки, чи може взагалі себе не смішити?..

По довгих хвилюваннях, я рішив... Чому, ні? Як будуть сміятися з написаного то чому не можуть трішки із мене — нуртувало в душі! Бо догодити людям і собі не є вже так легко... І намалював... а ви дивіться, пізнавайте і смійтеся-реготіть собі на здоров'я!

ВСТУПНЕ СЛОВО

Серед нашої сірої буденщини добрий гумор є для нас неізаступимою конаечністю, щоденного життя й здоров'я.

— "Хто втратив почуття гумору, на того дивитись смішно", каже наша українська пословиця.

„УСМІХНИСЯ!“, „СМІЙСЯ НЕ ЗВЕРТАЙ УВАГИ НА ВСЕ!“... такі кличі, бачимо, читаємо і чуємо щодня крізь й всюди. Усміхнене лице — чи то вродливої дівчини, старенької бабусі, чи малої дитини — завжди всім подобається. Надутих, нахмурених та розгублених ніхто не любить та на них не гляне. Через те вони й самі себе не люблять. Натомість, на усмішку відповідають усмішкою, бо хто не хотів би, щоб до нього усміхались? Хто не прагне щирої приязні, любови, симпатії, або хоч ілюзії цих почувань у формі приємної усмішки?! Усмішка це головна прикраса кожного обличчя, далеко важливіше навіть від зачіски чи зафарбованих уст.

Безперечно, що особливе значення має усмішка для жінок. Нахмуреного мужчину ще так-сяк можна прирівняти до категорії „заклопотаних інтелектуалів“, що їм бракує часу на усмішку, а то й часу на перевірку жіночих витрат на капелюшки, а неусміхнена жінка до ніякої категорії не підійде, окрім категорії відьм з „Чорної Гори“.

*Тому, пані, коли не хочете до цієї категорії належати, усміхайтесь! Скрізь, завжди і при різних okazіях. Посміхайтесь і тоді до свого чоловіка, що прийшовши після 8-ми годинної праці в фабриці, помалював хату. Усміхайтесь ще краще до нього, коли він прийшов з бюро, швиденько прибрав хату, збігав до крамниці, наварив їсти і подав вам вечерю на канапу,*де ви спочили після денної втоми. Посміхайтесь до свого шефа, хоч характер усмішки залежить від різних обставин: від того, чи шеф старий, чи молодий, товстий чи худий, високий чи присадкуватий, одружений чи вільний, а також від присутності сторонніх людей. Зрештою всміхайтесь все й всюди, бо сміх — це здоров'я!*

Так якось зложилось, що перший і найкращий гумор почав кружляти і далі кружляє довкола жінки. Кажуть, що як Адам пробудився після своєї операції і вперше побачив красуню Еву, він був ошоломлений анатомічною різницею. І хоч його бік був ще позашиваний нитками з кокосового оріха, він зараз же простягнув до неї руки, поцілував її та радісно вигукнув: „Нехай живе маленька різниця!“ І так почалось життя.

З того часу чоловік і жінка жили разом в гармонії і дисгармонії. Задля кохання чоловік підбивав народи, боровсь з левачи, дря-

павсь на верхи гір, перепливав океани та мив тарілки. А жінка пекла чоловікові яблочні пляцки, плела скарпетки, малювала ніхті, висмикувала брови та відвідувала салони краси.

Смійтесь, бо гумор не є відірваним явищем життя, а цілком навпаки — чим краще розвивається товариське життя спільноти — тим кращі і багатші форми прибирає гумор, що виявляється у формі жартів, пародій, карикатур і т. п. Чим більше радіє душа — тим кращий гумор. Він виявляє свій погляд на цілу епоху і на поодинокую працю, на відношення людей до себе, на характерні і м'які хребти, на людську мудрість і дурноту, на зарозумілість і скромність на політику і наївність.

Зразки доброго гумору знаходимо в літературі і мистецтві продовж довгих століть у виді пародій і жартів, карикатур та усмішків. Найкращі письменники і поети не цуралися гумору, найкращі мудрці з гумором ширили свої вчення. Від Гомера до Сковороди і Расселя знаходимо у філософів великий матеріал для гумору. Від безіменного автора карикатур в старинному літописі по веселі рисунки Т. Шевченка, до І. Франка, який писав: „Гумор — це бачення, сприймання і відтворення явищ оточуючої дійсності в життєрадісно-комічному тоні, художні твори з настановою на зображення смішного. Об'єкт гумору не заперчується повністю, висміюються тільки деякі його риси, здебільшого в доброзичливій жартивливій формі, на відміну від сатири, в якій переважає вповні сміх”. Справедливо сказано, що гумор — невідлучна прикмета кожного правдивого таланту. Леся Українка у своєму змагові з тяжкою хворобою кликала: „Хочу жити! — „Геть думи сумні“!...

Гумор — це сильна зброя, тож нічого дивного, що можновладці Кремля так бояться і не дозволяють на те, щоби в СРСР діяв справді вільний гумор, а не гумор „казьонний”. Однак заборони і кари, не зупиняють його буйного розвитку, що так чітко і ясно, хоч обережно, висміває підсовєтську дійсність.

В часах духового упадку, горя й смутку, гумор проявляється як прийом духа і його треба розцінювати, як дошку рятунку, як сміх, навіть через сльози над поганою долею. Справжній український гумор на рідних землях не перестав існувати. Він діє в підпіллі, бо сміхом людина рятує себе від загрози, від страху і від непевності завтрашнього дня. Сміх заспокоює. Стверджено, що в країнах Західної Європи найбільший розвиток гумору припадав на роки німецької окупації. Сміх є завжди доказом перемоги загроженого над ворогом, доказом вищості і психологічною зброєю.

Коли в дослідях над підпільним гумором на Заході немає ніяких труднощів, у нас через довготривалу окупацією джерела затра-

чуються, а з тим пропадає і цей тип психологічної зброї, питомений нашому народові.

Український гумор на чужині, хоч немає тієї наснаги ні можливостей, що їх має гумор вільних народів, однак діє і розвивається у повній свободі. Виходить журнал „Лис Микита”, виходила раніше „Мітла” і інш. Друкуються гуморески, фейлетони, гумор і сатира у різних газетах, журналах, календарях і видаються, як ось і ця окремими виданнями книжки. І чи не час подбати нам про видання першої антології українського гумору?

Студії над гумором мають велике значення не тільки теоретичне, але й практичне. Ця ділянка культури нації нині ще у нас мало цінена і не розкрита у її тривалості продовж довгих віків. Несприятливі умови для українського гумору існували і існують в Україні дотепер, що витворює протилежне його розуміння. Пам'ятаємо, як то бувало колись у нас, що навіть з невинною усмішкою, не говорячи вже про якийсь жарт, треба було бути дуже обережним, бо це могло бути спринятим, як образа. Жартунів, уважалося „неповажними людьми”. Нарід живучи у тяжких обставинах неволі був більше схильний до плачу, як до усміху.

Тут коли людина попаде під обстріл гумору, а попадають всі, від королів, президентів, прем'єрів, міністрів, світських і церковних достойників — це для неї честь. Вона стає важною особою, набирає особливої ваги. Навіть неважне, що він чи вона може бути відомою постаттю, визначним ученим, політиком, економістом, мистцем чи духовником. Важним є тут, що гумор відкриває перед такою „обстріляною” особою простір дуже сердечний, дуже теплий і дружній. Бо гумор має свою широку публіку, своїх любителів. Поет без публіки — це трагедія, гумор без публіки — безодня і темрява. Гумор такий старий, як і людський рід.

В книжці, що до Ваших рук даємо, є зібрані гумор, сатира, карикатура. Слово сатира походить від назви страви ще з римських часів: „ланкс”, „сатира”, насправді це мішанина всього, як наприклад салата. Староримський письменник Луцілій (II ст. до нашої ери) писав вірші, які називав „сатирую”, бо він користувався змішаною літературною формою. Він ставив собі за ціль осудження та виправлення моралі суспільства.

Книжку, що складається з п'ятих розділів: I — Гуморески, фейлетони, вірші, II — З народної мудрости і золоті думки інших, III — Підсовєтський гумор, IV — Сміх — це здоров'я і V — Карикатури провідних осіб суспільно-громадського, мистецького і політичного життя Торонто, мистця Всеволода Магаса, присвячую

всім зажуреним і нахмуреним песимістам з закликом: Смійтеся — бо сміх це здоров'я!

Закінчуючи своє Вступне слово хочу сказати: вже довгі роки — з різних журналів своїх і чужих, преси, календарів і оповідань, я збирав, записував і перекладав з інших мов, все, що відносилось до гумору-сатири. Час-від-часу переглядав зібране, дещо посміявся, відкладав і даліше доповнював новими; ніколи й на гадку мені не приходило, щоб зібране впорядкувати і видати окремою книжкою, хоч був свідомий і часто застановлявся над тим „чому у нас, так мало гумористичних видань"? Бо властиво побіч С. Руданського „Творів" їх є дуже мало.

Кажуть коли людина сміється на самоті, то сміється й наполовину не так, як з приятелями, а коли на старості літ, їх бракує, тоді хай заступить їх книжка. Такі роздумування і заохота приятелів дала мені поштовх і я рішився упорядкувати зібране і до рук Ваших Вельмишановні читачі дати цю книжку. Прийміть її — й смійтеся, не плачте, не журіться! Смійтеся собі на здоров'я без жодних пересторог, не дивіться на тих, що мусять вже трохи поправлятися перед зеркалом, щоб не стати ще в нестарих роках веселим зморценим печеним яблуком. Смійтеся, щоб бути здоровим і молодим!

Торонто, грудень 1987 р.

Василь Дідюк

— Ну, нарешті і про мене згадали в газеті.
Пишуть, щоб я кінець-кінців вирівняв борг
за газету і книжку.

З НОВИМ РОКОМ — З НОВИМ ЩАСТЯМ (Фейлетон)

Ми на порозі Нового Року, і то не звичайного, бо Нового Року з яким вступаємо у наше славне тисячоліття. У кожного з нас є гріхи, в кого більші а в кого менші; — всілякі вони, великі й малі. Тиснуть ті гріхи нас не раз таки дошкульно. Та якось часто не знаходимо ми належного дня, щоби почати „чистку”, скидати зі себе тягар гріхів. Ось тут з допомогою приходить Новий Рік, де ми робимо резолюції, щоби позбутися всіх гріхів, поганих привычок і статися кращими. Думаємо про обнову...

Припустімо, я, ви (а може то ваш, або мій сусід?) податковий курець — кожного дня викурює дві пачки цигарок. Цей наліг приносить самі „троблі”. Жінка нарікає, що дихати в хаті неможна, що недокурки всюди, а часами аж з під ліжка мусить їх вигрібати; що вчора вона побачила пропалений обрус і багато дечого іншого, що постійно її денервує. До того і власне сумління гризе і факт, що 15-літній синок став курити. Міг він „запозичити”, той наліг від батька, а може від колег, невідомо. А тут ще дочка-відданиця (18) дорікає, що її „найвірніший” кавалер не прийняв запрошення до її хати, довідавшись, що в хаті „смердить” тютюном. Отже ясно, що обов’язково треба цигарки покинути. Так оце і Новий Рік з його резолюціями.

Мій сусід Іван Задубний — людина молода, кругом порядна; в Бога вірує і Україну любить. Що там деколи забуває віддати позичене — це вже не так велике лихо. Справжнє нещастя — чарчина, розуміється з градусовою рідиною. Хочби пив тільки дома, — та він любить компанію, товариство, до чарки, а головню не має міри і руками махає. Вже кілька разів попадав у поліційну станицю за перетягнення мірки, коли — провадив автом. Стратив добру працю, мусів продати хату, а найбільше, що він стратив ще свою красуню-наречену. Остався сам, як палець. Шкода „християнина”. І ось, — що йому тільки потрібно, це добрі новорічні резолюції. Взяти себе добре в руки — тай сказати, Новий Рік починаю по-новому; ніякої зайвої чарки і товариства до чарки!... Або ось і ви, аж до цього 1988 р. допускалися величезного батьківського гріха; ви працювали в „шапі” по 10, а може і більше, годин денно. Приходили до дому втомленим і не звертали уваги, пускали мимо вуха, скарги дружини, про те що ваш 14-літ. Тері вештається раз-у-раз по вулиці з такими ж як він „бомами” і вже в друге приходить повідомлення про судову розправу за крадіжку; дочка старша взагалі „пішла з дому” не знати куди і з ким. Досі на всі жінчині „репортажі” ви лиш відмахувалися руками, зі словами: А куди ж ти дивилася? Та це було в минулому році. З Новим 1988 роком ви твердо

постановили: „Кінець!” Бо і справді, що варта родина без дітей? Треба ж зберегти хоч тих двоє молодших. Всетаки совість буде чистою, як і буде спокійна душа... Хто з нас не пам'ятає такого, колись, зворушливого звичаю, як: вийшовши на Новий Рік з церкви, статечні старші особи, а за їх прикладом і молодші, підходили одне до одного і тричі взаємно просили: „Даруйте мені, сусіде, брате, друже, коли скривдив чи образив; знаю, що я грішний; простіть мені... А відповідь була: „Бог простить, простіть і мені”! І так три рази, ширим голосом. Гарний і чудовий був цей звичай — чи не так?

І так ото аж проситься, з нагоди Нового Року, щоби пригадати собі цей звичай і застосувати його до нас розсварених братів, сестер, родичів та наших церковних, світських та політичних організацій. Якби так насправду щиро пригадати собі ці наші старі знамениті звичаї і після них поступати то скільки сварок і непорозумінь у нашому житті ми обминули б! (?) Чи це не допомогло б нам у цій нашій спільній боротьбі за наше життя-буття за задержання нашого „Я” у розсіянні суцім? Ми тоді не чекали б, що брат мій українець мав би перший прийти до мене і з Новорічним бажанням, просив би вибачення і прощення, бо ми з тим самим прямували б до нього і дарували б один-одному, тоді була б в нас щира, а не лукава єдність і порозуміння. Була б в нас сила духовна, як і фізична сила. Добрий приклад з нас брали б наші діти, наша молодь. Нас шанували б і чужі, та й рахувалися б з нами під кожним оглядом.

Тому, як цього року у Новоріччя будемо робити постанови, зробім одну із перших: Українець це мій брат! З новим 1988 р. я прошу у нього прощення і йому прощаю, бо брат він мені. Такої постанови нам конечно потрібно, на всіх ділянках нашого збірного життя, бо тільки в заємногопрощенні, єдності і братолюбію буде наша сила тут, яка принесе користь нашому народові там в Україні. При добрій волі й охоті, це вийде далеко легше, як покинути тютюн чи чарку!!! Подумаймо, кожний і всі разом на порозі Нового 1988 року.

Спробуймо!...

В. Д.

ІВАН КОТЛЯРЕВСЬКИЙ

Батько українського гумору

*VIII 1769 †29. XI. 1838

Й зафіксовано там чимало загальних рис нашого народу як і поодиноких його представників.

„Енеїда” — це не тільки гумористична травестія відомого Вергілієвого оригіналу, це велика картина політично-суспільного і культурного побуту на Україні на переломі XVIII і XIX сторіччя.

В тій картині, повній руху, темпераменту, повний гумору і правдиво козацької широкої вдачі, відбилася і вдача нашого народу, його звичаї й обичаї, його одяг, їжа, забави, товариські форми, його охота до своєрідного, а нехить до імпортованої чужини, відбулася незлобна критика накиненого чужого хламу і туга за своїм власним добром. Це не травестія, а скорше національна епопея в жартовливій українській формі.

„Енеїда” має не тільки літературне, але й політичне значення. На ній виховалися цілі покоління свідомого українства, а найкращим доказом її вартості може послужити велика повага, з якою до „Енеїди” і до її автора ставився наш найбільший поет Тарас Шевченко, що у своїй оді сказав:

Будеш, батьку, панувати,
Поки живуть люди;
Поки сонце з неба сяє,
Тебе не забудуть.

СИЛА ЩИРОГО УСМІХУ

В різні способи можна показати нашу приязнь і любов до інших. А один з-поміж них, легкий і гарний спосіб приязні й любови: це усміх.

Не говоримо про той нещирий, самолюбний, посміхливий усміх, який понижає інших, судить, тішиться з нещастя ближнього.

Говоримо про усміх щирий, який впливає з чистої душі, з повного любови серця. Говоримо про усміх ясний, повний, погідний. Про усміх приятельський.

Вміти щиро усміхатися: як це гарно! Скільки тут міститься краси, сили, доброти, щирости! Коли будеш мати нагоду, читачу, поглянь колись на усміх малої невинної дитини коли з нею бавляться, її розвеселяють. Поглянь на усміх мами до дитини. Поглянь на усміх якоїсь хворої людини до тих, які стараються про її здоров'я. Поглянь також і на майже незамітний усміх батька родини до дітей, коли він бачить, що діти щасливі й добрі. Часто, дуже часто один маленький усміх багато більше говорить, як довгі слова.

Як то легко пізнати, коли усміх щирий і сердечний, а коли ні!

Читачу, і ти вмій щиро усміхатися до інших. Знай, що щиро до ближнього усміхнутися, це виявити до нього християнську любов.

Станеться часами, що ти зайнятий, змучений, нездоровий, нерозположений. Але, коли коло тебе перейде мала дитина, ти таки знайдеш сили, щоб до неї сказати слово смішне із щирим усміхом. Чому б то й старші не заслуговували собі на слово й на усміх від тебе? І старші також мають серце, яке спрагнене твого приятного слова, яке втішається, коли бачить перед собою усміхненого приятеля.

Станеться часами, що ти дуже зайнятий і не маєш часу. Переходиш коло твого приятеля з поспіхом і він подорозі тобі щось скаже. Може й не маєш часу, щоб затриматися і з ним говорити, але коли переходиш коло нього, усміхнися. Коли він тебе зачіпить якимсь словом і ти не маєш що йому відповісти, смійся тоді до нього, щиро за-смійся і побачиш, який то гарний з того буде вислід.

Прийдуть часи, коли буде годі знайти відповідних слів, щоб до ближнього щось гарного сказати. Чи не буде найкращим словом той щирий усміх твоїх очей і твого обличчя? Смійся з цілого твого серця, смійся щиро цілою душею тоді, коли не стає тобі слів.

Смійся до дітей, усміхнися до старця з яким розмовляєш, покажи усміх перед бідним якому даєш якусь допомогу, усміхнися тоді, коли хтось стане тобі на ногу й перепрошує, усміхайся до тих, які переходячи коло тебе, поздоровляють тебе, усміхайся до всіх, до молодих і до старців.

Усміх — це вияв радості твоєї душі. А де є правдива радість, там є приязна душа, там є доброта, там є щастя.

Читаю, не жалуй нікому твого щирого усміху, розсівай всюди радість. Знай, що там, де правдива радість душі — там і Бог, бо тільки Бог є давцем правдивої і щирої радості.

ТАКЕ ТО, ЖІНОЧЕ ПРАВО

Приїхав Клим до Канади, а Ядвошку полишив у краю. Доробився небага трохи грошей і спровадив собі жінку до Канади. Зразу йшло їм дуже добре. Клим працював на залізниці та не багато вимагав від жінки. От що сказав їй, як висіла з корабля: Жіночко, буде тобі тут немов у раю, але мусиш мене слухати, кожного ранку встати в 6-й годині, зварити снідання та приготувати перекуску на цілий день, бо в 8-й годині я маю зачинати роботу на залізниці!

Минуло декілька місяців щасливого життя. Аж тут навинулися розпечені та ліниві сусідки, що стали Ядвосі крутити голову, звати її дурною „манігранткою”. — Ти не слухай Кліма! — говорили. Тут у Канаді жіноче право! Тут жінки панують! Ти собі спи, а чоловік нехай сам варить снідання, якщо не хоче бути голодний! —

Ядвоха на своє нещастя далася намовити. Муж пробуджується. — Ти ще спиш Ядвохо? А де снідання? — Звари собі сам! — Чи ти, жінко, здуріла? — Климе, не чіпайся мене! Тут жінки панують. Не забувай, що Канада не Галичина! — Клим скипів гнівом. А жінка далі спокійно лежить собі в ліжку. — Вставай, Ядвохо, а то ребра тобі почислю! — Я не боюся тебе! — Ану вдар мене, так зараз підеш до Іванової хати! — Це вже було заможно для Кліма. Прискочив до ліжка та гримнув Ядвоху в шоку. Ядвоха скрикнула, зірвалася мов попечена, вибігла з хати та стала кликати: Поліція, поліція! Надбїг полісмен. — Що таке? питається. Ядвоха каже, що муж вибив їй зуба. — На нещастя полісмен нічого не розумів по-українськи, тому питається Клима, чого бажає жінка. Змішаний Клим каже полісменові, що Ядвоха застудила собі зуби на морі, тому й потребує йти до дентиста, а він не годен їй сам запровадити, бо має йти до роботи. — Не журися, Климе, успокоює його полісмен. Кличе таксівку та везе Ядвоху до дентиста. Ядвоха подорозі виворює на мужа, бо гадає, що поліцей везе її до суду скажити Клима. Полісмен тільки й притакує: Єс, єс, ме-ем: хоч нічого не второпає. Привіз Ядвоху до дентиста. Дентист оглянув напів-вибитий зуб і непомітно кліщами вирвав його. Ядвосі в очах засвітилося мов би зорі вдень зобачила. Зіскочила з крісла та стала клясти ден-

тиста: А, ви лайдаки, з вашим жіночим правом! Ліпше було в краю. Хоч чоловік і вибив жінку, але ніхто їй не рвав зубів!

Вибігла з лічниці та помчала додому. Зготовила гарну вечерю Климові, лякаючись нових побоїв і нових операцій на зуби.

І знову поплило щасливе життя в хаті. Ядвоха слухала мужа, старалася йому завжди догодити і муж любив її за це.

Аж тут біда в хату! Прийшли згадані сусідки та давай бунтувати Ядвоху проти Клима, щоб не дала себе водити чоловікові за ніс, бо ж це Канада, де панує жіноче право! — Ядвоха скипіла злістю: Геть мені з хати, бісові дочки! Забирайтеся мені сперед очей! — Дурна манігрантко, ми тобі добра бажаємо! — Геть із хати! Гарне то добро! Прийшли юдити мене проти чоловіка, що тяженько працює на мене! — Сусідки не хотіли вступитися. Розлючена Ядвоха вхопила кочергу та кинулась на них. Сусідки в крик: Ю ар крейзі! — Ядвоха не зрозуміла, чого хочуть. — Ага, хочете дістати по крижах? Дістанете! — І давай прати їх по хребті кочергою. — Биті сусідки стали навипередки тікати, а Ядвоха, ганяючись за ними по дворі, кликала на всі заставки: Тут мені більше носа не показуйте, бо попам'ятаєте собі надовго дурне, жіноче право!

ЯК ЖИТИ З ЖІНКАМИ

Професор університету, який щасливо жив із своєю дружиною, навчає своїх студентів, як вони мають жити з майбутніми жінками.

— Будьте терпеливі з ними. Не хвилюйтеся чекати на жінок, коли вони будуть чепуритися. Беріть тоді книжку і читайте хвилинку. Впевняю вас, що підчас цієї „хвилини” ви, деколи, зможете прочитати цілий роман.

„ВОВК БУВ СИТИЙ — І КОЗА ЦІЛА”

В одному нашому селі жив один вже старший парубок Петро. Він був круглий сирота, бо на його батьків зайшла якась пошесть і вони обоє досить нагло померли. По них Петро одідишив хоч невелике, але гарне господарство з добрими господарськими будинками, великим городом коло хати і кількома кусками доброго поля і все, що йому не доставало — це доброї жінки-господині. Але Петро якось вдався такий соромливий, що бувало як проти нього на вулиці надійде дівчина, так він, щоб не стрінутися з нею, тікав на другий бік дороги. Це клопотало місцевих жінок, бо в жіночому словнику

слово „женити” є одно з найважливіших, так вони при стрічах з Петром сварили його за те, що він до того часу ходив одинцем. Вони в рожевих красках змальовували йому всякі блага і приємності подружнього життя до тієї міри, що він признався одній жінці, що він зовсім не є проти женячки, але він не знає, як про це котрійсь дівчині говорити. Маючи його згоду, жінки дуже скоро знайшли дівчину, яка погодилася вийти за нього заміж. Справили весілля і молодята чулися щасливими і вдоволеними.

Але сталося таке, що молода дружина по трьох місяцях привела на світ гарненького хлопчика-синка, яким вони обоє дуже зраділи. Але одного дня Петро, вернувшись під вечір з шарварку на громадських дорогах досить засумований, на запит жінки чому він такий не свій — відповів, що сьогодні на шарварку чоловіки сміялися з нього за те, що він шойно три місяці як оженився, а вже діждався синка та що діти звичайно родяться аж у дев'ять місяців.

На це жінка дала йому ось таку відповідь: „чоловіче, ти не повинен слухати таких поганих людей, що бляють тобі такі брехні, бо вони заздросять нам тому, що ми живемо так гарно і згідливо і вже дочекалися такого гарного синка. Але ти візьми під увагу ось що: вже три місяці, як я за тобою — правда, чи ні?” На це чоловік потакнув головою що правда. „А вже три місяці, як ти за мною, то це робить шість місяців — чи так воно?” І на це чоловік знова потакнув головою. „А вже три місяці, як ми побралися” — продовжала жінка, „то разом дев'ять місяців — правда, чи ні?” І на це чоловік потакнув головою. „А як хтось ще буде плести тобі такі дурниці” — ще додала жінка, „то ти погрози йому кулаком і остро скажи такому мудрагелеві: „Не пхай свого носа до чужого проса”.

Ось в такий то спосіб мудра жінка врятувала своє подружжя.

НЕ ГОЛОВА, А КАПУСТА (Гумореска)

Всі ви, очевидно, знаєте, звідки беруться діти! Хлопчиків, наприклад, знаходять в капусті. Хлопці суперечити не можуть, бо вони, як гарно подумают, зразу ж таке і погодяться зі мною. Згадайте коли ви запитували у матусі про щось таке, що ніяк не можна було відповісти, то вас стукали пальцем по мокрій голові і говорили: „Не голова, а капуста”.

Або згадайте, як ви вибігавшись з м'ячем вскакували в сіни напиться води або холодного молока, а бабуся яка сиділа на лаві з куделею в руках, жалібно просила: „Миколо, вмийся та причешися,

розпатланий, як капуста, через яку кози пробігли”.

А дівчаток звичайно приносить лелека (бузьок). Ви знаєте, що то за птах: має звичайно дві ноги, чорно-біле пір'я, та будує собі гніздо високо на даху хати, або на дереві. І ви також знаєте, що ці гнізда руйнувати не можна, бо спалиться хата (Так бабуся завжди говорила, коли ви збиралися нашкодити птахові).

Звідки беруться діти знають всі: і малі і дорослі... Але діти тепер дуже цікаві, то їм не дуже достатньо цих доводів. Вони прагнуть самі переконатися в правдивості цього. З таким цікавим хлопчиком і трапилася ось така пригода.

В городі, в капусті, знайшли хлопчика.

— Ти, що тут робиш? Сердито grimнув господар.

— Ти нащо перетоптав всю капусту?

— Дядечку, не кричіть і не сердіться на мене. Я тільки хотів знати звідки беруться діти. Господареві стало гарячо.

— Ти ще малий про це знати. Чий ти є? Хто твої родичі? Я тебе відведу зараз за вухо до твого тата, так він тобі покаже „звідки вони беруться”. Йому мабуть буде прикро дивитися, кого він виховав. — Я не розумію вас дорослих. Ви говорите „малий про це знати”.

А мої мама з татом, навпаки, говорять, що ми мусимо все знати, все пізнавати. А пізнавши, переконуватися на прикладах. З питаннями які нас цікавлять, звертатися до вчителів, батьків, друзів і обговорювати їх з ними. Також до цього заохочувати молодших братчиків та сестричок.

Сьогодні наша друга кляса збирається у Миколи (сьогодні його день народження). Ось там ми і вирішили обговорити питання „Звідки ми взялися”. Справу цю всі друзі доручили мені. Ось я і прийшов сюди, дядечку. Ви бачите, я майже всю вашу і свою капусту вирвав і розрізав, але жодної дитини не знайшов. Але я буду шукати, доки не знайду.

— Почекай хлопче, діти беруться не звідси.

— А звідки?

— Залишайся тут, я зараз повернуся. Та не псуй далі капусту. Стій і не рухайся.

— Добре дядечку, але не баріться, бо я не маю часу.

— Яка погана дитина — пробурмотів господар і побіг до хати, та швидко схопивши телефона і потелефонував до свого приятеля Степана.

— Степане, визволяй!!! Поясни мені звідки беруться діти.

— Та ти, що друже, з глузду з'їхав, чи потягнув забагато вчора? Ти не знаєш звідки вони беруться?

— Я то знаю, але як пояснити хлопчикові?

— А хлопчикові... Скажи йому, що діти знаходять в капусті — і справа закінчена.

— В капусті... Він не вірить, бо перепсував мені всю капусту, переконуючись. І звичайно, нічого не знайшов. Зараз не ті діти, чимбуть не обдуриш.

— Знаєш, що!? Потелефонуй до дитячого садочку. Вони знають, як це дітям малим пояснити.

— Ой, друже, дякую — врятував. І він потелефонував до дитячого садочку „Барвіночок”.

— Гальо-гальо? Нянечко? Чи не змогли б Ви мені пояснити звідки беруться діти?

— А Ви, що самі не знаєте? Грайливо запитала на другому кінці телефону. Небійсь одружений, ти дізнаєшся та шей немало.

— Та я то знаю. та не можу дитині пояснити.

— А дитині... Скажіть вашій дитині, що його лелека (бузьок) приніс та щось таке добавте самі, щоби дитині було цікаво вас слухати.

— Не повірить, дуже впертий. Йому сказали, що дітей в капусті знаходять, так він мені всю огородину перепсував розбійник.

— Знаєте, що добрий чоловіче? Телефонуйте прямо в Міністерство Освіти. Там вони мають різні установи, як і що говорити з дітьми.

— Дякую! І господар з радістю потелефонував туди.

Гальо, гальо? З ким я говорю?

— Тут секретарка міністра. Чим я можу вам допомогти?

— Чим завгодно, але як пояснити дитині звідки вона взялася?

— Почекайте. Так... ні, не це... мгу... Чекайте хвилиночку. Так, ось тут. За останньою постановою сказано: „На запитання дитини „звідки беруться діти відповідайте: не твого розуму справа”, і закрила телефон.

Сумний господар утомлений поплентався до свого городу, де на нього нетерпеливо чекав хлопчик.

— Я вибачаюсь малий друже, але ніяк не можу тобі пояснити цього питання. Дуже прикро, але не можу.

— Знаєте, що дядечку? Не сумуйте. Я вас визволю з цього скрутного положення. Зараз я біжу до Матвія — він першокласник і все-все знає. Він мені розповість, а я прийду і вам все розтлумачу, як та що. Тільки не рухайтесь чекайте на мене тут. Я зараз повернусь. І вискочив з капусти.

НЕ НАЙКРАЩИЙ ЖАРТ

Марко купив собі авто і дістав поліційний дозвіл їздити.

Ще по ніякому іспиті не почував себе таким гордим, як по шоферським. Повний радості, запросив гурток своїх знайомих на маленьке прийняття і опісля рішився відбутися першу прогульку своєю люксовою машиною.

З великою повагою виїздив Марко з гаражу, коли його відпроваджував гурток знайомих у першу їзду.

— Коли найдеш на фронт будинку, пам'ятай, що ще є дах, бічні стіни і „бек лайна!“ — пригадував один з його друзів.

— Як переїдеш якого чоловіка, не забувай сказати „пробачте“, бо він вважатиме тебе за неотесу, а це власникові авто не лицює! — радив другий.

— Коли знайдешся в рові, пробуй спершу обернути авто знову на колеса, але коли це тобі не вдасться, шукай тоді за найближчим лікарем! — радив третій.

Марко, підсміхаючись приязно до друзів, сів за кермою і зразу дав „газу“.

Срібliste авто стрибнуло з місця, як норовистий кінь і стрілою помчало по гладкій асфальті.

Але, що сталося з прохожими?

Хто стояв на хіднику підносив раптом руки вгору і чимскоріш утікав до найближчої брами. Всі бігали мов несамовиті, а поліцисти вилазили на ліхтарні. Всі авто завертали в ту мить у бічні вулички, або в'їздили на тротуари, залишаючи Маркові цілу вулицю вільну для переїзду.

Сказати б можна, що вулиці дістали вигляд, як підчас літунського налету.

„Що це людям сталося?“ — роздумував Марко. — Він не бачив чейже ніякої небезпеки.

Напружив усі нерви і їхав ще певніше, додаючи газу.

Дарма. Люди дуріли і вслід за ним чулися лайки, нарікання, прокльони та різні невивічливі побажання.

З якогось вікна кинув хтось вазон і тільки великим щастям висмикнувся Марко, бо в останньому моменті відхилив голову. Вазон поцілів його в плечі і розсипана земля полетіла йому за коміреччю.

Вже хотів задержати авто і приглянутися, що це таке несамовите з людьми діється, але подумав, що годі на всі людські дурниці звертати увагу і поїхав даліше.

В іншій дільниці було ще гірше.

Тут кричали: Стій! Задержи авто! Увага! Не пускайте його далі!

Вигляд вулиці змінився. За ним гонили тепер авта, мотоциклі, а з різних бічних вулиць виїздили вантажні авта і заступали йому дорогу. Марко тільки з трудом міг їх виминати.

Раптом натиснув гамульці аж заскреготіло. Три авта в'їхали впоперек вулиці, а шофери, вискочивши, утекли до найближчих будинків.

Марко пристанув. Його схопив цілий десяток рук і витягнув з авта.

Люди несамовито кричали:

— Чоловіче, ти збожеволів?! Що ти робиш! Як можеш їздити автоматом!?

Чому ні? Я маю на це дозвіл!

— Це виключене!

Марка схопив за руку поліцист і силою почав тягнути на комісаріят. Але він вихопився і метнувся до авта. Раптом він занімів. На холодильниці висіла велика таблиця:

„УВАГА! Я СЛІПІЙ!”

Такий був жарт його друзів.

(З німецького).

ЧУДОВИЙ, АЛЕ НЕПРАВДИВИЙ СОН

Вчора я ніби вдома, в Україні, побував. Турбінним літаком літав. Приземливсь літак. Вийшов я з літака. Розглядаюсь і не впізнаю. Не та тепер Україна, що колись була. Я на власні, свої очі, переконався. Неправду закордонні газети зводять на Україну. Пишуть, мовляв, там голод, біда, відсталість. Не вірте! Це вороги комунізму вигадують всякі небилиці.

Сів я в поїзд і на Хмельницьк поїхав. А в тому поїзді мамочко ж моя рідная, чого тут тільки немає, — все є, всього повнісінько.

М'які крісла, канапи, вагони коврами заслані, радіо, телевізори. В телевізорі товариш Горбачов, розказує колгоспникам, як їм ще краще житиметься у другій фазі комунізму.

Сиджу — слухаю, думаю... Ну, як же ж краще могло б бути?! Щось не віриться мені. Думаю, жартує Михайл, розвеселює заможних колгоспників. А подорожні хіхікають та впівголос перешіптуються:

— Здорово, речево закачує Михайл!

Зайшов я в ресторан-вагон, заказав щось перекусити, дивлюсь, зажарену качку несуть, пляшку горілки і буханець білого хліба. Поставили передімною, мовляв, угощайтесь, лопайте наздоров'ячко!

Ум'яв я качку, півбуханця хліба, два стакани московської запіканки випив... Гукнув офіціантку, розрахуватись хочу.

А вона глянула на мене та й каже: «Зразу бачу, що ви не ту-тешні. Ви певне, — питається мене, — з голодної Америки до своїх родичів приїхали? А які ж ви бідні, худі... певне не доїдете там в капіталістів? Та це, — каже вона, — нічого, потерпіть ще трошки, а там ми вас вже скоро визволимо... Хай тільки до Місяця доберемось. Ще радісну вістку вам скажу. Вчора тов. Горбачов дозволив нашим радгоспам щоб продали Америці свої зернові залишки.

— Спасибі вам за піклування, але ж я мушу з вами розрахуватись.

— Ні, — каже вона. — в нас вже грошей немає. Ми по потребності їмо, без грошей. У нас майже повний комунізм. Безгрішні!

Я аж рота роззявив...

А вона, каже, бачу, що й ви цього не знаєте. Затуркали вас капіталісти. До вас видно ніякі вісті від нас, з СРСР, не доходять. Шож, каже, знаємо, там сильна цензура, не допускають до вас правдивого радянського вільного слова. Тримують вас, як звірів у зоопарку!

— Ні, — хотів я трохи огризнутись, і почав я її розказувати про Америку.

— Знаю, — каже вона, — я там рідного брата в Чикаго маю. Ми що тижня висилаємо йому по десять хустинок. Як би не наші радянські платочки, мій брат давно здох би з голоду. А так одержить, розпродас... Він другий рік без роботи сидить... На радянські платочки промишляє. Вже два місяці хліба в роті не мав... На пісній картоплі живе...

Хмельницьк! Зупинився поїзд.

Висів я з поїзду. Тільки ступив два кроки, а тут таксісти наїли на мене, той до себе кличе, той до себе запрошує.

Сів я в новенького „Запорожця”. І побігло авто по асфальтовій дорозі. Їдемо. Розмовляємо. Такий балакучий водій попався. Все розказує мені, все показує. Заїхали у Миньківці. Колись це було маленьке жидівське містечко. А тепер, де був жидівський цвинтар, фабрику вибудували. Сітро виробляють. Охолоджуються напінками радянці. По обох боках доріг автомати стоять. Хочете цигарок, будь ласка, натисніть тільки на гудзик... Хочете просвіжитись — знову натисніть відповідний гудзик. Дороги — яблунями, грушами, сливами висаджені! Не країна, а казковий рай! На деревах соловейки щебечуть, зозулі кують, голуби воркочуть, а в небі жайворонки і спутніки літають!

Дороги перегружені: дорослі автами їдуть, молодь мотоциклами, а дівтора на велосипедах катається. Аж любо подивитися на них, такі всі раді та веселі.

Їду в таксі й заvidую радянським людям. Думаю чого мене на ту еміграцію понесло! Тут рай, розвага, а я в Америці убиральні прибираю.

Зупинилось таксі біля двоповерхового палацу.

— Будь ласка, — каже таксист, — вилазьте. Це хата вашого батька.

— Ну, — кажу йому, — облишіть жарти.

А він: — Чесне моє лєнінське слово, це хата вашого батька.

Висів я з таксі, став і розглядаюся. Місце те. Ось і груша, яку я з батьком посадив, вишні наші, черешні, явір росохатий, ярк... річечку я в яркові впізнав... А от хату не можу впізнати, не та... Йй-же Богу, не наша хата!

Зайшов на подвір'я. Розглядаюся. Гараж цегловий. в гаражі дві новенькі „Победи” стоять. Моторний човен. В садку електрика світить, коза пасеться...

Підійшов потихенько під вікно, став та й заглядаю, що в хаті діється.

Бачу: матінка біля газової плити пораються, батько на шовковій канапі сидить, в телевізор дивиться, відпочиває.

Розглядаюся по хаті: холодильник новий, пральна машина стоїть, нова мебелъ, радіо на столі, хліб білий, яблука свіжі, банани, морелі, горішки персикові. А мати здоровенного індіка зажарює. Такого, як в нас на день подяки тут, в Америці, тільки заможні приготавляють.

Не втерпів я під хатою. Натиснув на гудзик. Задзвонив у хаті дзвінок, батько натиснув на гудзик з хати і двері відчинилися.

Зайшов я в хату. Мати як глянула на мене, зразу впізнала й тільки встигла промовити: „Сину мій”... І зомліла.

А батько сердито:

— І чого тебе сюди принесло? А в тім, — каже він, — добре, що приїхав. Сідай — вип'ємо!

Батько налив повні келишки зубрівки.

Я вже навіть руку простягнув, щоб келишок взяти.

А тут враз як штовхне мене під бік моя дружина.

— Вставай! День надворі. Вже сьома година. На працю ще запізнишся. Скоро автобус від'їжджатиме!

Швидко зібрався. До автобусної зупинки помчався.

Біжу і думаю. Жаль, що жінка за скоро розбудила мене. Так же ж хотілося мені з батьком по чарці випити, роздивитись на моє рідне село... А жінка на самім цікавім місці увірвала нитку золотого сну. Знівечила заможне радянське життя. Пропало все, наче корова язиком злизала. Жаль. От шкода!

Я ПОЛЮБИВ ТОРОНТО

Репортаж

Наш Роман повернувся в п'ятницю з роботи, оглянув свою залізну коняку, перехрестився на ліве переднє колесо (бо в тому напрямі якраз височіла старокалендарна церква) й сказав: — Слава Тобі, Господи, маю вакації.

І почали ми від п'ятниці збиратися в дорогу. Мити, чистити, пекти й варити. А коли в суботу добре розвидніло, сіло нас п'ять з половиною осіб і...

Гей, і рушила ж машина,
Не машина, а душа.
Тільки шини, як пружини,
А під шинами соша...

Так писав мій зліквідований і посмертно реабілітований приятель. Про саму дорогу нема чого говорити. Хіба лише те, що таких доріг, асфальтованих, рівненьких, як струна, всеперамагаючі Совети не спроможуться побудувати й до 2061-го року. По обидві сторони цих доріг-струн нам вклонялися та кукурудза яку Хрущов мріяв виплекати на ессесерних полях, а також вишні, настільки рясні, що аж поприсідали до земної поверхні. Однак, зупинок не було, крім невеличкої, викликаной тим, що „коняці” забракло бензинового харчу.

І ось ми в славному місті Торонті. Люблю я це місто, насамперед, за те, що коли йдеш по вулиці, центральній, або бічній, обов'язково почуєш там українську мову. Де вони набралися, ті українці, що окупували другу канадійську столицю й ні перед ким не поступаються? Але Богу дякувати, нашому роду нема переводу.

Проте, опишу я вам не Торонто й не знамениту торонтонську (українську ж!) ковбасу з часником, яка сама проситься до рота. Опишу не канадійське пиво, рівного якому (кажуть) нема в усьому світі, а дачну місцевість „Говерлю”.

Як ви бачите, ця місцевість також належить до українського посідання, хоч і для англومовного вуха не звучить дико. Англіїші називають цю місцевість „Гав ар ю” і все в порядку. Так ось, прибули ми на „Говерлю”, а там лісочок з горбочками, а там кусник рідної України. І на одному з горбочків справжня маленька гуцульська церковця, такої архітектурної краси, що отак би стояв дурнем та й дивився на неї весь час. Хай простить мене Бог, забув я прізвище того славного майстра, що будував церковцю. Він, звичайно, наш, українець, приїздив на „Говерлю” після роботи й вибудував таке чудо, що лише фотографувати й розсилати до часописів. Ага, мовляв, дивіться, на що наші здібні.

Першим на славному Говерляньському пляжі зустрів я колишнього вождя аргентинських військових селепків, п. Коморовського. Він і тут один час був вождем, а потім зажадав, за вислугою літ, спокою. Мило поговорили, згадали молоді роки... А потім, бачу, йде чорноволосий, незмінний у своїй подобі, п. Шафранюк. Ах, серце ж моє, та ж тринадцять років тому, в Буенесівському еміграційному домі (шляк би його, між нами кажучи трафив) ми з Шафранюком і з Середяком спали на трьохповерховому ліжку (кожен на своєму поверху) й мріяли про приватне мешкання. Та приватне мешкання прийшло не відразу й нам кожного ранку кричали нахабні чиновники: аріва, мучачос! Досі не можу згадати того „аріва“, коли так хотілося спати, коли... Та справа не в тому. З часів Аргентини вже для нас із п. Шафранюком багато втекло води. Але зустрілися ми, як добрі друзі й було мені приємно, що ось не беруть роки людину, що й п. Шафранюк і його мила пані Слава такі ж енергійні й постарому щирі люди. Це ж ота чудова гуцульська церковця виросла за гроші панства Шафранюків. Він же був і одним з ініціаторів купівлі дачної місцевости, де побудували собі наші люди хатки, поклали гарні дороги, викопали ставок для купання. Все це потребувало грошей, зусиль, однозгідности думки, і ось результат: „Говерля“ стала улюбленим місцем відпочинку для соток наших людей.

У ранчо п. Шафранюка появилася канадійська „віска“ й ковбаса з муштардою й хлібом на додаток... Все було „на ходу“, бо вже від’їздили, але по „слабості характера“ від „віски“ нічого не лишилось ні від ковбаси також...

Три дні в Торонті мигнули, як одна хвилина. Наші дорогі родичі Палієнки й Павленки дбали про те, щоб „американцям“ не було скучно, а професор Свирид Ломачка, до якого я заскочив також „на ходу“, навіть сказав мені комплімент, мовляв, я зовсім не постарів... Та де, кажу, друже, вже старий, як собака... Завів би я собі бороду, тоді побачили, що то за цяця... А зрештою, хай вам Бог дає щастя за Вашу добру душу.

І розчулився професор Ломачка, і подарував мені „Любов до ближнього“, шойно видану книжечку, з власноручним написом. Книжечка гарна, культурна, і любови там досить. Раджу всім прочитати, а тому, хто ще ніколи не був у Торонті, рекомендую відвідати це гарне напівукраїнське місто. Я від нього і від наших людей там у великому, навіть, сказав би, у телячому захопленні.

1961.

Іван Евентуальний

БЕНКЕТ

Я одержав запрошення на бенкет. Ніколи перед тим в житті я більшої радості не зазнав. Бенкет, це не звичайна собі подія. І не диво, що я лише ходив по хаті, читав запрошення, вимахував руками і гукав до жінки: „Чи ти знаєш, що таке бенкет?...” А вона, сердега, важко зідхала і говорила: „Та чому не знаю, та ясно, що знаю...” „Ні, не знаєш!”, репетував я і починав викладати про бенкет.

Бенкет — щось велике, щось небуденне. В нашій історії записано, що лише князі бенкетували. Так. Козаки, хоч і більш хоробрі були, то лише гуляли, а ми простий нарід віками бриндзю били і навіть не снили про якісь бенкети... Але ось і нам доля усміхнулась. Буде бенкет і нас туди запросили. І як же тут не радіти. Співай душе, радійся серце!

Вкінці прийшов той день довгожданий. Жінка і я вибрались, мов до шлюбу. Ішли, а я не перестаю говорити про князів, про бенкети і пири... Жінка лише зідхала, може і лютувала, однак свідомо великої події, в нічому мені не перечила.

Коли ми ввійшли на залю, мені здавалось, що я герой казки. Цвіти, світла і все в кольорах, милий запах, і людей, та й скільки людей... Глянув я на столи і серце затремтіло. І звідкіль того всього набралось? Там ковбаса і шинка, курятина, вареники і голубці і напиктів до сходу. Ми сіли і я не видержав і крадькома подумав... Хоч чоловіче розперізуйся, їж, пий і нехай ворог гине... Бенкетуватимем, хоч і не князі.

Перше я зупинився на старанно накраяній крвбасі. І шириий усміх так і відкривав мої уста. Та коби то лише один виріб, а то їх стільки, що й не дорахуєшся... Громадяни ще розмішувалися, а я почав філософувати. Ось ця скраю, мабуть буде жидівська... Так. Подумайте, щось в душі мені ворушилось, хто каже, що ми проти жидів. Гляньте, на національному бенкеті, їхню ковбасу заїдатимем. А он там і польська... Цікаво. А наївні поляки весь час наркають, що українці „ржнов”... Ясно, ріжемо, але лише ковбасу їхнього виробу. Там знову мадярська, а там хто зна чия... Все таки на самому верху, бачу, пишається наша українська і придавлює всі інші. Розумно це зробили, подумав я. По-патріотичному і до ковбаси!

Я думав від якої мені починати і вже майже рішився, що в жодному випадку не погорджу нашою рідною. Вона у мене була перша! Коли я простягнув руку, нагло почувся дзенькіт склянки... „Панове, хвилька спокою...”, хтось вперто гукав в другому кінці залі. Рука моя так і задеревіла. Хтось буде промовляти, подумав я сумно.

Встав якийсь високий і вихудлий пан і почав промовляти. Промовляв поважно. А щоб хоч раз глянув на ковбасу, чи вареники...

Ні, він навіть і не моргнув. На вступі сказав, що хотів би в кількох словах привітати всіх присутніх і вказати на ціль цього бенкету. Ціль? Я здригнувся. Та хіба ми не прийшли лише дивитись на ті блага, думав я і тривожився... Промовець говорив, говорив вперто і здавалось, не думав кінчати. Я почав нервуватись. Та сів би ти, чоловіче, і скоштував ковбаси разом з нами і такий худий не був би... Все таки він закінчив. Посипалась буря оплесків. Я змісця обернувся та до ковбаси... І вірте, не вірте... В очах мені сумерком стало. Я мало не заплакав. Коли промовець говорив, молоді панни, в гарних одностроях з синьо-жовтими кокардами, чемно і тихо спрятали ковбасу... За швидка обслуга, подумав я.

Я почав себе потішати. Та чоловіче, думав я, не будь дурний, тут і без ковбаси тобі пузо бубном стане... Є ще курятина, є голубці і вареників хоч дивізію годуй. Але зараз же вирінула нова проблема. Від чого починати? Я ще не рішився, ще не простягнув рукою, як тут же знову почувся дзенькіт склянки і знову „Панове, хвилинка спокою...” А щоб тебе... Знову балак. В шлунку у мене щось забурчало.

Встав якийсь малий пан і почав читати. Він лише в кількох словах хотів би передати привіт від організації, яку має честь репрезентувати на бенкеті... Так, він привітав і зараз же перейшов, так би мовити, до діла. Почав говорити про діяльність організації. Відтак згадав Край, згадав визвольну боротьбу і зупинився на завданнях і місії нашої еміграції. Я пильно слухав і вже не думав, що краще, чи вареники, чи голубці. Будущо, коби лиш дозволили...

Промовець закінчив бойовим кличем і це прямо потрясло людьми... Хтось гучно, таки біля промовця, затягнув „Не пора...” і всі долучились і встали з місць. Пан магістер біля мене співав широко і голосно, і прямо до мого вуха... Щоб перервати його спів бодай на хвилину, я дискретно запитав чому властиво ми встаємо на „Не пора...” Але він не змінив напрямку свого співу і лише рукою дав знак, що пояснить згодом. Коли ми сідали, пан магістер сказав: „Не пора, пане товаришу, це виз-ов до бою... Хіба не сидітимем, коли визиваємо ворога до бою. Це означає, що ми готові, ми тут, ходіть і буде вам...” Я призадумався. В міжчасі щезли голубці і я їх не приголубив...

Я рішився не чекати далі та зразу по вареники. І ви думаєте, що я вспів хоч вкусити?... Хтось вдарив в склянку і встала пані добродійка... І ось вона почала щебетати і зозулити... Вона хотіла б привітати всіх від організації жінок і особливо подякувати паням за їхню невсипущу працю в організації бенкету... В моєму шлунку вже не бурчало, але таки греміло... І жінка моя почула це, хоч я старався кашлем це греміння придушити. Вона штовхнула мене ліктем. „Бійся Бога, чоловіче...” Я безрадно і майже в розпуці глянув на неї, а в шлунку греміло, та й ще як греміло...

Пані добродійка не переставала. Вона теж хотіла б пригадати всім чоловікам, що наші жінки знають, де їх місце в нашій многогранній діяльності... І тут бурхливі оплески перервали її промову. Я думав, що вже тим разом щось вкушу. Але де там... Ще оплески не втихли, як тут хтось зрепетував: „Многая літа”, нашим паням!”... Ми встали і почали „Многая літа”. А щоб ви жили тисячу літ і вареника не побачили, я лютував в душі і проклинав...

По „Многая літа” знову промови, подяки і привіти і знову „Многая літа”... І що лиш гляну на стіл, посягну рукою по щось, а його вже немає... І на кінець залишився на столі лише гарний торт. Прямо чудо кулінарного мистецтва. Глянеш і на серці солодко. Я присунув тарілку, взяв видельце і розгублено дивився. Що мені робити? Ану ж я посягну рукою і знову хтось вдарить в склянку... Я пильно слухав і нетерпеливився. В повній розпуці я вже сам хотів вдарити в склянку, щоб хтось встав до промови, але тут нагло пролунало „Ще не вмерла...” Я вмиць став на ноги, та й ще на струнко... Мені було дуже прикро, але я не міг співати. В очах темніло, в шлунку буркотіло, а під серцем щеміло...

Бенкет закінчився. Я люто закурив і призадумався. Яка ціль цього бенкету? А вона була. Про неї говорив вперто перший промовець. Але вона згодом потонула в промовах і загубилась у „Многая літа”... І у мене теж була ціль. Так. Але я з нею розминувся. Не досягнув я її, хоч багато разів посягав...

ДОВГОЛІТНІЙ СЕКРЕТАР

Довголітній секретар організації в нашому еміграційному житті подібний до волосного писаря в давні часи, коли ще більшість наших побожних християн розписувалися хрестиками. Волосний писар, підстрижений під „макітру”, вмів прочитати кожний той хрестик і, навіть при обгарку свічки, майже навмацки знав, що той підпис-хрестик поставив не Гриць Перескок і не Степан Кривенький, а Кирило Гайовий! Він міг спросоння сказати, скільки в кожній хаті дітей, назвати їх на ім'я, знав, скільки кожний господар має худоби і навіть дрібної птиці.

Минали роки, змінювались волосні „воєводи”, але волосний писар лишався той самий. Тільки злегка старівся, обростав вусами, а замість чуприни, що звисала китицею над бровами, блищала лисина. Цей вигляд робив його поважнішим, і тоді перед ним навіть сам війт скидав шапку і кланявся. Дрібний люд, що розписувався хрестиком і мав писаря за місцевого царя-цісаря, навіть не знав, як йому кланятися. Таким був волосний писар.

Таким є наш довголітній секретар організації, лише не завжди і не скрізь його шанують. І це є темою цього фейлетону.

Як звичайно, на голову організації підшукують у нас людину знану, з поважним титулом, авторитетом. Якщо чогось бракує, наприклад, титулу, то йому допишуть. І він голова, помалу вростає в титул, а титул звикає до пана голови, але пан голова не завжди вростає в організаційне життя. І чи треба йому вростати? Він обраний лише щоб репрезентувати, а громадську роботу веде хтось інший. Оцим іншим є секретар організації.

На секретаря організації вибирається людина з особливими, специфічними даними. Якщо ми уподобнюємо його до волосного писаря, то першусього він мусить уміти писати. Не так вже каліграфічно, як в старі часи, пером із гусячого крила, але так щоб голова організації був в страху, що він своїм підписом може попсувати форму офіційного листа... Він мусить знати людей організації, як волосний писар у волості. Негоди в громадському житті переносити як гнучка лоза буревій! Голосно ніколи не критикувати, але спокійно сприймати критику... Вести організаційне життя в громаді, а значить бути спритнішим від усіх „виділових” разом узятих, але цього ніколи не показувати. Секретар має знати, що у відповідь на писані ним листи він часто може отримати „рожу з колючками”, а то й самі „колючки” дарма що ті листи писані від імені організації. Чому? Бо за все відповідає він, секретар.

Взяти для прикладу загальні збори. В практиці приготує їх сам секретар. Він представляє порядок денний, пише і розсилає повідомлення, замовляє залу, пригадує про залеглості з уплатою членських і т. д.

Якщо збори відбулися в призначений час, то все добре. Але, якщо не відбулися за браком присутніх, тоді перший запит: „Чи були розіслані повідомлення?” Якщо секретар послав повідомлення завчасно, то його вина, бо люди могли забути. Якщо послав трошки пізніше, то знову його вина, бо люди не прийшли тому, що кожний, мабуть, уже мав на той день інші пляни. Якщо секретар в оправдання посилається на статут, тобто, що він в даному випадку зробив точно так, як каже статут, то йому вияснить, що „статутом треба вміти користатись”...

Як закон, секретар пише резолюції зборів. Який секретар — така резолюція. Але секретар ніколи не читає тієї резолюції на зборах. Читає хтось із „більших”, часто в окулярах, які давно треба змінити і тому в такий спосіб прочитану резолюцію соромно було слухати! Але в цьому винні не окуляри, і не той хто читав, а той, хто писав. Секретар!

... Сьогодні річні звітно-виборчі збори. Секретар має бути там першим. Бо треба відкрити зал, розставити крісла, допильнувати реєстрацію членів чи делегатів, приготувати стіл для президії, на якому часто порошу — лопатою горни, а коли все готове — сходяться люди. Управи ще немає. Вона любить приходити пізніше, бо це, кажуть, надає більшої поваги людям...

Збори розпочались. Згідно зі статутом протокол пише обрана президія, і це є великою втіхою для довголітнього секретаря, бо хоч раз спокійно посидить. Але не завше йому те вдається, бо, вибираючи президію, збори приходять до мертвої точки саме тоді, коли треба вибрати секретаря президії. Виставляється десятки кандидатів, але всі відмовляються. Одні тому, що не вміють писати протокол, другі тому, що не хочуть, і „довголітній секретар” мусить дати свою згоду, бо інкаше не відбудуться вибори.

Не раз секретар організації чує через телефон дорадження про те, що на другу неділю такі-то й такі мають визначні дати в своєму житті, тому було б добре вислати їм привітальні листи, щоб люди знали що за них пам'ятають. Не зле було б зробити збірку, додати кілька долярів із каси і купити букети квітів...

Золота ідея! Але хто це все зробить? — Секретар. Він проводить збірку, купує квіти, прикрашує все вітальним листом — і люди мають приємність.

Минають роки. Голова довголітнього секретаря організації вкривається сивиною, він перестає працювати і „дістає” пенсію... Тепер він ще більше має часу для громадської праці, ще більше надій, що ось не сьогодні-завтра побачить свій рідний край, розкутий із ворожих кайданів.

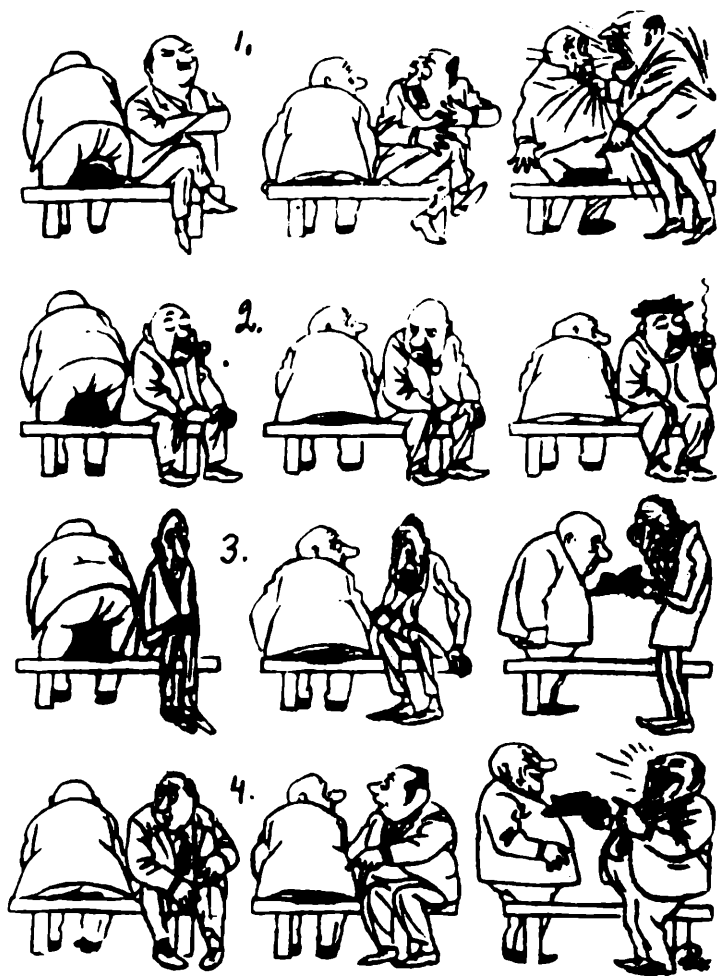
За всі часи еміграційного життя він ніколи не рахував свої роки, не хотів і здавалося, не постарів, не було часу. Сивина зробила його лише поважним й більш подібним до волосного писаря з тією різницею, що довголітньому секретареві організації не так кланяються, як в старі часи волосному писареві. Та секретар байдужний до цього. Він завше зайнятий працею і здавалось, що ця людина не буде мати часу вмерти.

Але неминучий час прийшов. Невблагана смерть закрила йому очі. Аж тепер громада відчула, кого вона мала. Домовину покрили букетами квітів. Панахиду співав зібраний хор. Над прахом небіжчика виголошували прощальні промови...

Але ці промови були спізнені. Секретар не міг їх чути з домовини. Погребник зробив уста секретаря усміхненими і виглядало так, що він ніби сміявся з промовця. Сміявся, мабуть, тому, що ми й досі не знаємо, що кому належить: не квіти й промови мертвим, а тиха молитва прощальна.

Живим довголітнім секретарям і всім працівникам на народній ниві належить християнська любов і пошана за їх труди в час їхнього життя, чого в нас часто бракує.

(„Свобода”)

Уважно, дуже уважно огляньмо ось ці **ЧОТИРИ ТЕМПАРАМЕНТИ**. Хто з вас в якому темпераменті пізнає себе повністю чи тільки трохи? Від того, який людина має темперамент, залежить її здоров'я, її суспільна активність, діяльність.

Є народ, в якому переважає той чи інший тип темпераменту. І часто від цього залежить доля нації: її успіх, або її загибель. Її єдність чи її роз'єднання.

1988

З НОВИМ РОКОМ!

На цей раз, зустрічаєм 1988
З надією на кращий стан,
Хоч знову, знову не вдалось нам
Схопити долю за хвоста.

Вона усе кудись тікає
І дражнить гострим язичком,
Мовляв, чекайте, в двері раю
Пролізете колись бочком...

Колись? А нині? Що ж нам нині?
Під телевіженом хропти?
Дивитись, як московські свині
Ламають націям хребти?

О, ні, ще в нас не є так чорно,
І зовсім ми не хропемо,
А виголошуєм моторно
Промови про... легке ярмо.

Отам, за Круглими столами
Будуємо до зір мости
І мрієм: власними хвостами
Туди дорогу промести.

Авжеж нас слухають уважно,
А як повернуться назад,
Кричать що ми хруні продажні
І тільки чорт нам рідний брат...

Нехай кричать, а ми — бенкети.
Ми подарунки їм несеєм...
О доле, де ти, де ти?
Про це не знає й Вуйко Сем.

Він теж мости кладе старанно,
Забувши руський черевик,
Забувши те, що з хама пана
Не буде на землі по-вік.

Проте, політику — по шиї!
Підіймем вгору келихи!
Нехай живе, нехай ясніє
Цей Восьмий, добрий, не лихий.

Йому офіру принесемо
З пляшок, і шинки, і ковбас,
А я, кінчаючи «поему»,
Із тим усім вітаю Вас!

ЗАБУВАЙТЕ УКРАЇНСЬКУ МОВУ!

(Кредо запеклого інтернаціоналіста)

*Боротьба українського народу проти русифікації в Україні, не
вгаває. Підпільно поширюється там „захальвну літературу”,
з якої передруковуємо для уяви Читачів один сатиричний вірш.*

Хочу я сказати знову й знову,
Закричати, скільки сили стане:
— Забувайте українську мову,
Не гайнуйте часу, громадяни!
Бож вона теперечки не модна,
Бо ж її тепер ніде не знають,
І її лиш дурні великодні
В селах ще подекуди вживають.
Та й туди культура пре побідно
І старе змітає помаленьку.
І „Кобзар” нікому непотрібний,
Лиш потрібні вірші Євтушенка.

Тож тепер усі давайте чисто
Здійснювать оцю святу ідею,
Бо у нас лиш націоналісти
Розмовляють мовою своєю.
Та й вони забилися в куточки
І прогресу їм не перешкодить!
Всі сини начальницькі та дочки
Тільки у російські школи ходять.
А чому — це ясно навіть курці
І розводить нічого дебати:
Бо завжди начальство наше в курсі,
Знає, що потрібно забувати.

Забувайте мову, громадяни.
Нащо нам вона? — сподатать посмію.
Як же тоді бідні росіяни
Нас по-українськи зрозуміють?!
Те, що зветься українська мова,
Чим у нас пишалися донині,
Українцю не обов'язково
Знати і вживать на Україні.

Тож під наш усі ставайте прапор,
Забувайте мовні забобони,
Бо ми всі на даному етапі —
Лиш десяток економрайонів.
Забувайте українську мову,
Забувайте власну мову, люди.
Хай се буде в нас не примусово,
А нехай се добровільно буде.

Ой, народ, немає в нім зухвальства,
Він прекрасний, він чудовий сильно:
Зробить так, як скаже нам начальство,
І, звичайно, зробить добровільно!

Хай Оксана Ксенією стане,
А Петренко стане хай Петровим,..
Не гайнуйте часу, громадяни,
Забувайте українську мову!

Скільки нас крокує в цих колонах!
Ми свідомі, ми не примітивні!
Правда, в решти тридцяти мільйонів
Видно, ще свідомість не на рівні.
Їм би всім уми, як у Шамоти,
То тоді б усі сказали дружно:
— Українська мова? Ми не против,
Тільки більше нам ее не нужно!
І сказала б ся мільйонна маса:
— Щоб життя було в нас казкове,
Громадяни, не гайнуйте часу!
Забувайте українську мову!

НА РІДНІМ КОНЦЕРТІ

В пресі й в радіо рекляма,
— „Приходіть усі на концерт,
Співатиме хор, солісти
Й гратиме скрипаль-експерт”.

Є подані — день та місце
Й зазначений точний час,
Навіть подані дороги,
І поданий також бас.

Із мінути на мінуту
Наша точність — ще є час!
На концерт берем дитину,
Щоб розрада була в нас.

Там на сцені сумна пісня;
„Відлітають журавлі”,
А на залі — радість міста —
Скрипіль, шепіт, шум джмелів.

Хтось там плеще у долоні,
Тут дитина верещить,
А там кум до кума морга,
— „Гело Джан”! сусідові кричить.

Там на боці молодиці
Розказують три одній,
Як Варварка посварилась
З чоловіком у пивні.

Почалася друга пісня,
Хтось там крикнув, щоб мовчать,
А тут діти сунуть крісла,
Щоб було де танцювать.

А там в куті під стіною
Три молодці і шинкар
Перечаться, що зимою
Пиво ліпше, як лікер.

Скінчилася третя пісня,
Зараз будуть танцювать —
Одні вийшли дещо пізно,
Другі — будуть починать.

Входять тепер грубші риби,
Самі пізні Івани —
Патріоти на всю губу,
Ну, й без хиби всі вони.

А на сцені йде впорядку,
Точка в точку вже й кінчать,
„Ще не вмерла” всі співають,
Всі по півночі йдуть спать.

І. В.

ДИВНИЙ СОН РЕДАКТОРА

Раз вернувся я з роботи
до своєї хати,
по вечері за годину
положився спати.
Бо ціліську Божу днину
добре наробився,
а коли я вже заснув
сон мені приснився.

Що мабуть я вже нарешті
редактором став,
не дивуйтесь, я з дитинства
все того бажав.
І мабуть мені на приклад
оцей сон приснився,
та признаюсь що радий був
коли пробудився.

Бо редактор мої любі
так правду казати,
це людина котра мусить
тяжко працювати.

Від самого сходу сонця
до пізної ночі,
нераз йому сердешному
залиє піт очі.

Оттаке було й зі мною
у цім дивнім сні,
сам я мусів тут сповняти
обов'язки всі.

Не лише що мусів сам
всі статті писати,
але й мусів черінки
також сам складати.

А коли всі поскладав
відобрав зпід преси,
на кожному числі писав
імена й адреси.

А потім й на пошту ніс
щоб люди дістали,
та про справи на часі
все докладно знали.

Як роботу всю скінчив
взявсь переглядати,
листи в котрих сподівавсь
дещо з передплати.
А була їх ціла купа...
про всьо в них писали,
але грошей за книжку
мені не прислали.

Та я собі лиш подумав,
треба почекати,
а чорнило та й папір
ще на кредит взяти.
Може люди здогадаються
бо я їм писав,
про те своє становище
на котрім стояв.

І так сірі дні життя
мов в мряці минали,
а людська мою книжку
в залюбки читали.
Я шоранку всі листи
з надією отвирав,
лиш часом десь від когось
бідний гріш дістав.

Так що навіть й за папір
не міг заплатити,
та й чорнила теж не мав
вже защо купити.
Тому сів я раз вечером
і всім листи розписав,
що від нині, вже не буду
книжки видавав.

Думав, може люди ще —
якесь серце мають,
І про свою рідну книжку
як годиться подбають.
Але й це не допомогло,
сів я та й гадаю,
що зі мною далше буде
бо цента немаю.

Правда, жаль серце стискав
за тим що пропало,
ну і сльози вже з очей
котились помало.
Та не тому що потратив
всьо що тільки мав,
але тому що загал наш
досі правди не пізнав.

У чужинців видавництва
ростуть, розвиваються,
зате у нас, українців
вони розпадаються.
Чужинці свідомі того
що потрібно преси,
щоби якслід боронила
їхні інтереси.

Зате наші українці
про пресу не дбають,
більше чужі, чим свої
газети читають.
Свої для них маловажні,
тому як збудився,
радий був що це не правда
а тільки сон снівся.

КОЛОМИЙКИ ПРО „ЩАСЛИВЕ ЖИТТЯ”

*Читач гумористичного журналу „Лис Микита” з США, дістав
околичною дорогою з Батьківщини перероблені на теперішній лад
гуцульські коломийки, які дуже яскраво оспівують „щасливе”,
„заможне” життя наших братів та їхні почування „любови” до
московського окупанта. Згаданий журнал надрукував ці коломийки в
своєму 4-у числі за квітень 1968 р.*

Ред. „ШП” ”.

Коломия не помя,
Коломия — місто.
Нема тіста, ні до тіста
Та під комуністом.

Чи чули ви, люди добрі,
Хрущова промову?
Забирають до колгоспу
Останню корову.

Ой, нема то краю, краю
Над ту Верховину,
Прийшов русский визволяти
І гори засвинив.

Любив я тя, дівчинонько,
Аякже, аякже,
Взяв би дідько комуністів
І Хрущова также!

Ой, на Кути доріженька,
На Кути, на Кути,
Будь здорова, Верховино,
Везуть до Воркути.

А я тото дівча люблю,
Що біле, як гуся,
Як зароблю у колгоспі,
У мішок вберуся.

Черемоше, Черемоше,
Бистрі твої води,
Потопив бис комісарів,
Не було би шкоди.

Чи ви чули, як в культурі
Ми з русским мінялись?
Привезли нам лапці-дряпці,
А вівці забрали.

Ліси в горах порубали,
Лишили тернину...
А смерека би утела
Ту Москву єдину!

ОДА НА ЧЕСТЬ ВАРЕНИКІВ

Йдуть віки в минуле за віками,
Все вкриває старости луска,
Та вареник все живе між нами,
Переможно йде він по мисках.

Бо в варениках сидить магічна сила:
Хоч ти з'їв всього їх, може, з п'ять,
А вже чуєш — виростають крила,
Чиєсь серце хочеш пригортать.

Ось вареник соняшний підносиш,
У сметані, з маслом на кінцях,
А з дівчат уже очей не зводиш,
З їхніх уст, із ніжного лица.

А як ще вареник розсмакуєш,
Серце просто обертом іде...
Ніби гарну дівчину цілуєш,
Її личко гарне, молоде.

Тому хлопці всі такі охочі
Споживать вареники смачні,
Бо ліпили ж пальчики дівочі,
Пильнували очі чарівні.

І тому скажу я без вагання
(Кожен бачить доказів сліди)
У варенику є вітамін кохання,
Тому хай живе він назавжди!

Йдуть віки в минуле за віками,
Все вкриває старости луска...
Та вареник житиме між нами,
Переможно йтиме по мисках!

(„Новий Обрій”)

ВЕЧІР В АМЕРИЦІ
(Якби ще жив Т. Шевченко в Америці
то він написав би так:)

Садок вишневий коло хати,
Авта на вулиці гудуть,
Робітники з фабрик ідуть,
Жартують з хлопцями дівчата,
А матері вечеряти не ждуть.

Сім'я вечеря в ресторані;
Бо так по панськи тепер є;
Вейтерка їсти подає,
Дочка на дейті із бойфрендом,
А син у барі віскі п'є.

Маленькі діти замість спати,
Всі на підлозі залягли,
Бо зараз буде програма йти,
А мати хоче навчати,
Та телевізор не дає.

Поклала мати уже спати
Маленьких діточок своїх,
Вона за двері — діти в сміх,
Та як же можуть діти спати
Як телевізор не затих.

Ко-Ко

САДОК ВИШНЕВИЙ...
(Тепер в Україні)

Садок вишневий зник, край хати...
Замість хрущів — Хрущов гуде:
„Так як у нас — нема ніде!..”
Лиш тяжко жити й жаль вмирати...
Коли ж катам кінець прийде?

Сім'я вечерять не сідає...
В могилі батенько старий...
Син десь в Алтаю рік цілий...

Дочка в Норильську... Тільки мати
Гризе колгоспний хліб сухий...

Поклалась мати, врешті, спати
Й думки заснуть їй не дають...
Машини — чує — десь гудуть...
Напевно знов той „чорний ворон”...
О, проклята Москво ти будь!

ПРАВДИВІ БАТЬКИ (Переказане)

Ой щоби ви мужчини на світ не родились, або щоби народившись були заснітились. Не були б ми женьщини мали в кім кохатись, й не мусіли б ми ніколи слізми умиватись.	Зробить рантку на четверту а в девятій прийде, та казиться як женьщина на часок не вийде.
Та через вас, душогуби ми терпимо дуже, нераз від вас голодранців аж по кишках ріже. Бо вчипиться сякий-такий мов ріпях спідниці, і буде немов в горячці плести небелиці.	Тоді її як лиш вміє клинє, й прозиває, або кине й за другою мов песик вганяє.
Своїм сонцем найяснішим буде називати, замки, гори, ріки й мости буде обіцяти. Хоч часами сам він лише душу в тілі має, та думками мов той орел під небо літає.	А женьщина, сидить вдома й вмивається слюзами, не їсть, не пє бідолашна. і не спить ночами.
А як вдасться йому штука і серце здобуде, тоді женьщину за носа він водити буде.	Ой бодай ви мужчини на світ не родились, чому наче ті собаки брехати навчились? Чому правди не кажете а серця крадете, часто навіть нас невинних на сміх ви берете.
	Нашо на світ ви родились колись я не знала, та нарешті відважилась й матусі спитала. А матуся всміхнулася і каже до мене: — Нате доню, щоби бути батьком для дитини.

От які ви голодранці
бузьки носять діти,
а ви підлі безличники
ввесь кредит берете.
Схаменіться хитрі лотри
будьте якісь люди,
як принесе бузько дитя
хай він батьком буде.

Пощо від птиць, безсорому
їх здобутки брати?
чи неможете ви самі
десь дітей дістати?
Бо якщо ні, так всіх дітей
бузькам ви віддайте,
та батьками себе більше
вже називайте.

Ось така вам моя рада
мужчини хитренькі,
не думайте що ми може
женьщини дурненькі.
Ви лише є прибраними
для дітей батьками,
а правдивими є бузьки
з довгими дзюбами.
Ебер

„ГАНЧІР'Я В ПАРАДІ”

Було колись в Україні
Харкові столиці...
Вернулися емігранти
Не в свої границі.

Пару сот їх із Канади
— До рідного краю,
„Будувати соціалізм”
У совєтським раю....

„Збудували” і, вернувшись!...
— Хоч і не всі разом.
(Бо той — польським, той — румунським)
Втікав перелазом.

От-так, брати імігранти
Добре і нам знати,
Як стрінула їх в Харкові
Москва — „рідна мати”?...

Перебрали їх із шовків
Із „панського пір'я”.
У найгірше пролетарське, —
Московське ганчір'я...

І вивели на вулицю
— Щоб „демонструвати”!..
Як в Канаді доробились
На „прекрасні шати”!..

Іде вуйко, несе пузо
І спашену пику.
За ним цьоця — як копиця
„Освіту” — велику....

Колишуться гонорово
Несуть тіло сите.
А там світить крізь ганчір'я
Грішне неприкрите.

А в Канаді, — гріхи свої
Крили — накривали,
Так їх шовки й злоті „часи”
На віки пропали.

З віршів, які загально навітлюють життя в СССР можна б зацитувати вірш „Здобутки жовтня”, а радше — тільки його окремі строфи, бо цілість забрала б забагато місця.

Скільки літ уже минає,
Як зірка Кремля
Горить, палить, припікає
Аж стогне земля.

Розвелися паразити
В норах у Кремлі,
Не дають спокійно жити
Людям на землі.

Взамін техніка висока:
Ракети кругом,

Атом, „спутніки”, „востока”,
Культурний підйом;

Чабан у нас — академік,
Свинар — депутат,
Розробля доярка теми
Як доїть телят.
Де не ступиш — всюди чути
Всеросійський чад —
В „русских” хочуть обернути
Там усіх підряд.

Панько Незабудько не проминув і відношення Москви до України, не проминув наслідків панування першої над другою: економічного визиску, політичного гнету. Ось картина економічного визиску:

Лиша поїзд Україну
Їде десь у Москівщину,
Лізе, наче у нору —
Везе повно товару.
Сопе тяжко, аж пищить,
Чорним димом вкруг кадить.
Вибивають кола в шини
Такт ритмічний безупинно:
— Сталь, кокс!
— Сталь, кокс!
— Хліб, бокс!
— Хліб, бокс!

Лиша поїзд Москівщину,
Їде скоро в Україну.
Їде легко вагон кожний —
Кожний майже є порожний.
І не сопе, не пищить,
Чорним димом не кадить.
Вибивають кола в шини
Такт ритмічний безупинно:
— Шпічки, бумажка!
— Шпічки, бумажка!
— Корішки, бражка!
— Корішки, бражка!

„ПАТРІОТ”

Усе я бистро виджу,
Все оплюю, все збриджу,
Все сквашу, все розстрою,
Всіх гіркістю напою.

Спокійно і прилично
І вповні методично,
Що все уйду скандалу,
Не нюхну криміналу.

Де треба, влізу в душу,
Де схочу, честь нарушу,
На кожного подвір'я
Посію недовір'я.

А хто би мав охоту
Назвать мою роботу
Яким поганим словом,
Я судом гоноровим.

На кожного підсіння
Положу підозріння, —
І все те, все буквально
Я вчиню так формально.

Йому прикручу роги,
І чистий без тривоги,
Неначе пес за плотом,
Все буду патріотом.

Іван Франко

ДЕЯКІ АМЕРИКАНЦІ

Зустрів я біля кіна Джозефіну,
На неї глянув, аж забило дух.
На голові, немов копиця сіна,
А брови розфарбовані до вух.

Цигаркою в зубах вертить завзято,
Стоїть собі, як буйноперий птах.
А шмінка розпливлася по устах,
Мов заїди в малого городчати.

І як таку красуню полюбить,
Як замінити на струнку козачку?
І бачити, як майже кожну мить
Немов теля, жує гумову жвачку.

Забракло гуми — „Кока-колу п'є,
Або «гатдоти» пристрасно ковтає,
Зім'явши все, біжить вона в фойє
З торбинкою «папкорну» повертає.

Ще довго витягатиме з кишень
Цукорки усесвітніх декорацій,
Сидітиме у кіні цілий день,
Аж поки муж повернеться із праці.

Муж приготує «сендвич» на охал,
Ножем консерву розчухрає банку,
І розмовлятимуть про «шану» і про «джаб»,
Про гроші, що позичить треба в банку.

Бо завтра мусять заплатити за «рент»,
Щоб з хати їх не викинув агент!

Василь Дубина

Микавка СЕНЬЙОРСЬКІ КЛОПОТИ

Плачем плачу,
Кричу криком,
Сміюсь сміхом —
Так б'юсь з лихом!

П'ю маслянку
Не горілку,
Все купую
За готівку.

Трохи чую,
Їм губами,
Користуюсь
Палицями...

Увійшло вже
У рутину
Заживати
Медицину.

Ліків маю
„До холери”
Більшість коштом
„Медікери”
ЛИШ ОДНОГО
ПРОШУ В БОГА
ЩОБ НЕ БУЛО
...ГІРШ НІЖ ВЧОРА”

ВСЕ ДОВКОЛА ЖІНКИ

У чоловіків і жінок різні вдачі і це доводить до веселих конфліктів, й до гарячих воєн. Перед престолом дівчата обіцяють слухати чоловіків, то вони і далі прикривають вельоном черевики нареченого. Чоловіки стараючись знайти якийсь спосіб мирного співжиття з жінками, примикаючи одне око й закриваючи долонями оба вуха — то успіх невеликий. І гумористи схопили хлопців і дівчат, вовків і вампірів, чи русалок, татів і мамів, в конфліктах, бо воювати — це далеко веселіше, кусливіше, пікантніше, ніж миритись. Дуже мало появляється книжок про спокійні, мирні пригоди, зате бібліотеки повні книжок про бурхливі любовні пригоди. Ніхто не пише про сплячий вулкан, але, як лиш він вибухне негайно часописи заповнені великими про це заголовками і статтями. Так ж із людьми. Тому гумор і далі кружляє довкола жінки на радість і на здоров'я.

З БОРОДОЮ І БЕЗ...

борода
індивідуаліста

борода
артисти

борода
учителя

борода
капіталіста

борода
автора

борода
телеглядача

борода
електрика

борода
дедетива

борода
гайджекера

З НАРОДНОЇ МУДРОСТИ

(Приповідки)

- Чия шкода, того й гріх.
- Добрий чоловік все дурневі брат.
- Добрий пан — взяв у дітей хліб та й кинув псові.
- Коби той розум перед ярмарком, що по ярмарку.
- Як на медведя впаде мала галузка, то він мурчить, а як велика, то мовчить.
- До правди не треба вже нічого додавати.
- Суперечка не тривала б так довго, коли б вина була тільки по одній стороні.
- Криза — тоді, коли нема грошей, яких нема де видати. 🐻
- Голод, то наймудріша кухарка.
- Як чоловік свинуватий, то ще йому й Гаврило на ім'я.
- Мудрий намагається переконати, мудрагель — перемовити, а дурень — перекричати.
- Хорувати — нездорово!
- Ліпше бути багатим і здоровим, чим бідним і хворим — бо нащо бідному хвороба здалася!
- Професор може бути звичайний, або зрегабілітований.
- Всі на одного, один за всіх!
- Не музикальний, а бреше, як з нот...
- Був такий чесний, що навіть з хабаря давав здачі.
- Всі лаври дістаються краплині, яка переповнює чашу.
- В утечі гине більше вояків, ніж в атаці.
- Такий характер. Хоч хату в центрі міста має, а все говорить: — Моя хата скраю!
- „Кому Господь розуму не дав, не купиш його і на університеті”.
- Біди не треба шукати, злодії самі лізуть до хати”.
- „Не скакали б дівки дрібно, як би не тісні черевики”.
- „Була б Ганна панна, коли б не шестеро дітей”.
- „Що голова — то капуста”.
- „Дай, Боже, воювати — за чужими плечима”.
- „І в небі була колись опозиція”.
- Хто вміє брехати — говорить промови”.
- Чому меншість, здобувши більшість і владу, починає переслідувати меншість?
- Важлива є вартість предмету, а не його ціна; наприклад, дешевий гудзик у важливому місці.
- Популярна музика в Америці, — це одна з небагатьох речей 20-го століття, яка зробила величезний скок взад.

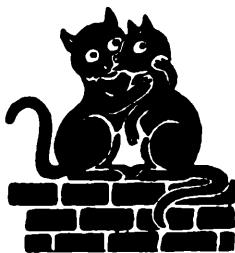
- Знає кум та кума та людей пів села.
- Якби Бог пастуха слухав, тоб увесь товар поздихав.
- Біда не каже „гай”, але все „йой”.
- Соловій співа, доки дітей не виведе.
- Якби не теє, та не онеє, та ще не дешо другеє.
- До Дмитра дівка хитра, а після Михайла хоч за попихайла.
- Прийде сто душ, та візьме сто груш, то мало що й останеться, а прийде сто душ, принесе сто груш, то буде мірка.
- Людина, що стратила розум не є варіятом. Варіятом є той, що стратив усе крім розуму.
- Цікаве питання: що більше варта: один дурень, чи два дурні?
- Про декого можна сказати, що він є дуже порядною людиною у злім значінню того слова.
- Існують дві речі, на які ми ніколи не є приготовані, а саме — близнята.
- Тісні черевики мають одну прикмету: забуваємо у них про всі інші наші клопоти.
- Життя — це театр за вільним вступом. Лише гардероба, буфет і програма коштують дуже дорого.
- Українська приповідка: Господи за що ти мене карасш: чи я горілки не п'ю, чи я жінки не б'ю, чи я церкви не минаю, чи я в корчмі не буваю?
- Ви чуєте? що ви говорите?
Ні! Я не люблю підслухувати.
- Він віртуозно володів мистецтвом знаходити собі меценатів.
- А що, ваше маля навчилося говорити?
Так. Тепер ми вже вчимо його мовчати.
- Півень співає навіть того ранку, коли він має попасти в юшку.
- Співпраця комунізму: одні їдять, решта переживує.
- Відвага, це мистецтво боятися так, щоб ніхто цього не помітив.
- Є два роди жінок: мальовані і звичайні.
- Жінка може чоловікові впасти в око, стати в горлі і вилізти боком.
- Я на тому не знаюся, але маю на те свою власну опінію.
- Треба підважити все, що дасться підважити, щоб відкрити, що підважити не дасться.
- Приятелі звичайно помагають жити і перешкоджають жити.
- Легко є уміти говорити, коли маєте що до говорення, але тяжко є мати що до говорення, коли треба говорити.
- Ніколи я тут не був, але бачу, що поправилося.
- Щоби охоронити середовище від занецищення, ми оточили себе кільчастим дротом.

- На собачій виставці висіли поряд плакати: „Собака — друг людини”! і „Стережіться собак”!
- Чого хоче чоловік, який дозволяє дружині керувати автом у місті: позбавитися дружини чи автомобіля? Чи обох разом?
- Молоді люди думають, що старі дурні, а старі люди знають, що молоді дурні.
- Людина вчиться говорити дуже рано, мовчати — дуже пізно...
- Філіпп Македонський після перемоги над афінянами при Хероней, щоб приборкати свою гордість, наказав щодня будити себе такими словами:
— Вставай, царю, і пам’ятай, що ти людина.
- Тільки чужими очима можна бачити свої недоліки...
- Учень запитав давньогрецького філософа Сократа, чи не знає він найпевнішого засобу від кохання з першого погляду. Знаю, — відповів мудрець, — треба уважно подивитися вгуге...
- Цікаво, чому при розлученні вимагають сказати причину, а при одруженні — ні?
- Найгірше в житті те, що воно минає...
- Геніяльність має межі, — глупота безмежна...
- Тесть не любить зятя, свекор не любить невістки, теща не любить зятя, свекруха не любить невістку: все у світі зрівноважується...
- Не має ворогів тільки той, кого однаково всі зневажають...
- На дні кожного серця є осадок...
- Люди роблять фалшиві гроші, гроші роблять фалшивих людей...
- Під плачем спадкоємця часто прихований радісний сміх...
- Звіринець — це місце, де звірі оглядають людей...
- Не в успіхах, а в помилках людина пізнає себе найправильніше...
- Що таке обмін думками?
Це, сину, треба розуміти так: ти йдеш до шефа зі своїми думками, а повертаєшся з його...
- Скажіть, чому Горський співає з заплющеними очима? У Горського дуже добре серце, — відповів Чехов. — Він не може бачити, як інші страждають від його співу...
- Він був такий ошадний та обачний, що у весільну подорож вирушив сам...
- Кохання не має меж, коли справа заходить про придане...
- І як ви довго це можете видержати?
Вічно! Тоді будьте моєю дружиною.
- Із собою завжди є про що посперечатися...
- Вірте людям похилого віку. Тільки вони здатні кохати до могили...
- Дві речі бувають трудні: мовчанка, коли потрібно говорити і розмова, коли необхідно мовчати.

- Людина тільки тоді стоїть твердо на ногах, коли стоїть на власних ногах.
- Знати, чого нема, є важніше чим знати, що є.
- Про волю найменше говорять вільні.
- Троянського коня досідають від середини.
- Хто стереже уста і язик свій, той збереже від лиха свою душу.
- Правдиве щастя: дивитись на щасливість ближнього.
- Вдоволення міряється тільки мірою терпіння.
- Здоровий жебрак щасливіший від хворого короля.
- Чуда є можливі і сьогодні, вони роблять нас спосібними бачити Творця на ділі в нашому щоденному житті.
- Кинь щасливця у воду, і він впливе з рибою в зубах.
- „Основою всякого поступу є пошана” (Гете).
- Люди же мають таку вдачу, що їх легко водити за ніс. Треба тільки намазати пальці таким запахом, який вони люблять.
- Давні учені не в одному відрізняються від сучасних. Тільки дурні всіх часів однакові...
- Світ не був би такий поганий, якби його зачасто не „поліпшували”.
- Кохання це гейби двобій поміж жінками і чоловіками: жінці треба захищатися з початку, чоловікові опісля...
- В коханні сторони втрачають розум, зате як підпишуть шлюбний акт помічають цю втрату.
- Одруження вперше — обов’язок, вдруге — дурість, втретє — безумство...
- Лише закохані знають, що таке вічність.
- Можна сказати, що кохання це сверблячка біля серця, яку не можна почухати!
- Ревнощі — сестри кохання, як диявол — брат ангелів...
- Любов п’янить. Особливо любов до алкоголю.
- Не нарікаймо, що мало розумних людей, а дякуймо Богові за те, що вони є...
- Навіть дуже великі математики починали від нуля...
- Верблюд мріє про те, щоб увесь світ став пустинею.
- Що таке САТИРА? Можна це різно вяснити, але насправді, це своєрідне дзеркало хто в нього дивиться, бачить обличчя всіх знайомих, окрім свого власного...
- Від веселого, як і голосного, сміху, все горе втікає, як той чорт від часу, коли зачує півня ранком. Сміх найкраща рецепта до здобуття здоров’я...
- Усміхатися — це завжди трішки показувати зуби... (або свої або штучні).
- Сміятися не гріх над тим, що видається нам смішним.

- Сміятися над розумними людьми — це привілей дурнів.
- Мій спільник був сумний, як замкнена уночі коршма. Він взяв так міцно ініціативу в свої руки, що задушив її.
- Нежонатий чоловік це людина, якій хтось з жонатих людей дав колись мудру пораду, і він на диво послухав її.
- З ввічливості люди всміхаються в очі, а сміються поза очі.
- Часом за фальшиві сльози треба більше заплатити як за правдиві перли.
- Людина діл є вартнішою, як людина слів.
- Непотрібне — смішне, але смішне — потрібне!
- Інколи уколи сатириків бувають гостріші від уколів лікаря.
- Ви можете бути дотепні, якщо й ваше оточення не позбавлене дотепности. Півень даремно кукурікатиме в компанії качок: вони йому не відповідатимуть.
- Найкращі дипломати це музиканти, бо вміють писати і читати ноти.
- Одні люди вносять вклад у культуру, інші — вносять вклади на банкове conto.
- У нас створено вже велику літературу з нарікань, що немає великої літератури.
- Дотепність і гумор — якщо існує між ними різниця, то тільки в часі: це блискавка і електричне світло. Обидва явно з одного матеріалу, але дотепність — це яскравий моментальний спалах, гумор же пустує і втішається сюжетними викрутасами. *(Марк Твен)*
- Жарт іноді буває провокуванням. *(Вільям Шекспір)*.
- Всі жарти гарні, крім нудного. *(Вольтер)*
- Чоловіки після шістдесятки часто виглядають на 50, поводяться так, якби їм було 40, почуваються, якби їм було 30, і здають собі справу з того, скільки втратили, коли їм було 20 років.
- Чорнило — це матеріал, яким можна і очорнити і обілити.
- Старість, це погана річ, але, насправді, це єдиний спосіб, щоб прожити довго.
- Коли людина сміється на самоті, то сміється й наполовину не так, як з приятелями.
- Китайці кажуть, що для здобуття світу конечно потрібна атомово війна. Москалі пішли ще далі й кажуть, що для здобуття світу є конечно атомово війна між Китаєм і Америкою...
- В творах Шекспіра вітер завжди віє з півночі, хоч в Англії віють вітри зі сходу і заходу. Шекспір ніколи не описував мряки, хоч це буденне явище в Англії.
- Людина, що гризе інших — це не варіят. Варіят гризе самого себе.
- Мудрий знає чого він хоче. Впертий знає тільки, чого не хоче.

- Вмираючи — прости своїм ворогам, бо і так їм уже нічого не зробиш.
- Він мав чисті помисли, але, на жаль, не мав чистих рук.
- Для поховання правди треба багато лопат.
- Коли можеш радіти і сміятись сьогодні, не відкладай того на завтра.
- Можна купити втіху, але, на жаль, не можна продати свого смутку.
- Гірким словом каже солодку правду — книга.
- Щасливий той, що вродився серед книг і любить їх.
- Книга немов вікно, через яке видно душу автора.
- Книга будить розум до читання і творчости.
- Поруч доброї людини другою величию світу є книга.
- Тихий куток і добра книжка — розрада і надія моя.
- Бувають статті, які варто читати не задля їх змісту а задля помилок, які в них трапилися.
- Дурному навіть склероза не помагає.
- Очевидно, золотим віком був саме той, у якому люди ще не знали золота.
- Бувають люди, схожі на крамничку, у якій весь товар виставлено напоказ в одному віконці.
- Ворогові, який тікає, не шкода і золотий міст побудувати.
- Немало є таких, котрі схильні заплющити очі і дивитися на світ вухами.
- Мистецтво бути мудрим полягає в умінні знати, на що не слід звертати уваги.
- Дуже неприємно усвідомлювати, що дві речі — розум і каяття — завжди приходять до нас із запізненням.
- Мовчанка — це золото, — сказав посол, і заінкасував місячну дієту.
- Найкращий жіночий волос тратить на чарі, коли найдете його в зупі.
- Великі речі є великі але і малі є великі коли до них приглянутися зблизька.

ЗОЛОТІ ДУМКИ ІНШИХ

Людина збільшує своє щастя в тій мірі, в якій наділяє ним інших.

Бентам

Воля Божа в тому, щоб ми жили щастям і життям один одного, а не обопільним лихом і смертю. Люди допомагають один одному своєю радістю, а не бідую.

Джон Рескін

Наше життя — це наслідок наших думок; воно народжується в нашому серці, воно виходить з наших думок. Коли людина каже або чинить зі злою думкою — страждання невідступно слідкує за нею, як колесо за ратицею вола, який тягне воза.

Наше життя — це наслідок наших думок; воно народжується в нашому серці, воно створюється нашою думкою — радість слідкує за нею, як тінь, ніколи невідступна.

Будійська мудрість

На те, щоб змінити усталений хід життя в собі або в людях, треба боротися не з подіями, але з тими думками, що їх витворили.

Ніколи не пошкодить навчитись спокійно зносити дурниці неуків.

Кожний із нас, від цісаря до звичайної людини, перш за все повинен дбати про моральне самоудосконалення, тому що це — джерело загального добра. Бо коли початок не удосконалений, то як може бути удосконалений кінець?

Конфуцій

Як стрілець вирівнює стрілу, так мудрий вирівнює свою несталу й хитку думку, неслухняну й непокірну.

Будійська мудрість

Дивно! Людина обурюється на лихо, котре виникає зовні, від других, — на те, чого вона не в силі усунути, а не бореться із своїм власним лихом, у той час, як на це вона має можливість.

Марк Аврелій

Коли двоє сваряться — завжди винні обоє.

Хто поза очі ганьбить мене, той боїться мене, а хто в очі похваляє, — зневажає мене.

Китайська приповідка

Не судіть, щоб вас не судили; бо яким судом судите, таким вас судитимуть, і якою мірою міряєте, такою вам відміряється. І чого ти дивишся на порошину в оці свого брата, в своєму ж оці поліна не чуєш? Або як ти скажеш своєму братові: дай я вийму порошину тобі з ока, коли в тебе самого поліно в оці? Лицеміре, перш вийми в себе самого з ока ломаку; тоді добре бачитимеш, як виняти своєму братові з ока порошину.

Євангеліє од Матвія, VII, 1-5

Легко добувати помилки інших, але важко спостережати свої; люблять розсуджувати помилки близьких, але ховають свої, як шахрай дбає, щоб сховати підчас гри свою фальшиву карту.

Людина має нахил постійно судити других; вона додивляється тільки до їх помилок, але її власні пристрасти розширюються все більше, віддаляючи її від поліпшення.

Будійська мудрість

Лихе слово шкодить відразу трьом: тому, про кого зле кажуть, тому, кому кажуть зле, але найбільше тому, хто лихословить.

Василій Великий

Знання так, як і вода: не збирається на верховині, не буває в гордих. І те й друге шукає долишнього місця.

Китайська мудрість

Мудра людина засмучується своїм безсиллям зробити те добро, якого вона бажає, але не засмучується тим, що люди не знають її або неправдиво думають про неї.

Китайська мудрість

Перша відзначаюча риса доброї й мудрої людини полягає в свідомості, що вона знає дуже мало, що є багато людей далеко розумніших від неї, а тому вона завжди бажає пізнати, навчитись, а не вчити.

Ті ж, хто охочі навчати або керувати, не можуть добре ні навчати, ні керувати.

Джон Рескін

Будемо вважати певні вимоги обов'язковими для нас не тому, що вони Божої заповіді, а будемо вважати їх Божими заповідями тому, що ми відчуваємо, що вони внутрішньо обов'язкові для нас.

Кант

Любов і розум — це два пункти, з котрих ми можемо придивлятися до Бога.

Хоч люди й не знають, що таке добро, але вони мають його в собі.

ЩО ЛЕГШЕ

- Легше видати \$100.00, ніж заробити \$1.00.
- Легше виказувати похибки другому, ніж побачити свої.
- Легше зашкодити цілій громаді, ніж допомогти одному чоловікові.
- Легше нищити, ніж будувати.
- Легше відібрати честь чоловікові, ніж віддати йому її назад.
- Легше розбити товариство, ніж оснувати і провадити.
- Легше дійти до ладу і до порозуміння зі сто розумними, ніж з одним дурнем.

МОНГОЛЬСЬКІ ПРИСЛІВ'Я

- У кого балакуча губа, у того тіло в синцях.
- Собака собаку величає левом.
- Хочеш, щоб цупеня загавкало - покажи йому щіпка.
- Хто підкинув угору камінь, той ризикує власною головою.
- Долонею сонця не затулиш.
- Чорну душу не заховає і золотий язик.
- Жаба ціле життя скаче, але ніяк болота не може відбігти.
- Сильний тілом переможе одного, сильний розумом - тисячі.
- Коня згубиш - можеш знайти, слово вимовиш - не повернеш.

ДЕСЯТЬ ПІДРУЧНИХ ЗАСАД ЧЕСНОГО УКРАЇНСЬКОГО ПАТРІОТА

- 1. Я пішов на академію і не заплатив квитка вступу.
- 2. Була збірка на інвалідів, а я не дав.
- 3. Збирали на Визвольний Фонд, а я сказав, що не маю тепер грошей.
- 4. Газет українських не купую, бо мені їх не треба.
- 5. Бути членом українського товариства мені не хочеться.
- 6. Всі гонори на бенкеті належаться лише мені.
- 7. До церкви — хай ходять інші.

- 8. Доки не буде так, як я хочу, мені не потрібна ніяка організація.
- 9. Лише те, що я скажу — всіх обов'язує.
- 10. Якщо б не було мене, не було б на світі чесного українського партіота.

ЯКИХ ЛЮДЕЙ НАМ ТРЕБА?

1. Людей, що їх не можна купити.
2. Що цінять свою віру над усе.
3. Людей, що є чесні і сумлінні, так у великих речах, як у малих.
4. Що цінять більше загальне добро церкви й народу ніж своє особисте.
5. Що відважно ідуть до цілі і не знеохочуються дрібними неповодженнями.
6. Людей словних й вірних у приязні так само в днях щастя, як і в днях недолі приятеля.

— Татка нема дома. Коли прийде? За 20 років.

ПІДСОВЕТСЬКИЙ ГУМОР

(Єдина можливість почути правду!)

РОЗІБРАВ СПРАВУ

Це діялось в „доблесній, красній армії”. Червоноармійці написали до генерала скаргу, що їм не варять каші, лише борщ.

Приїхав генерал. Скандал! Гуртова скарга від бійців — нечуване діло. Зібрав він начальство й каже:

— Ну, як ви допустили бойцов до такого сознання? Как ви смотріте?

Потім зібрав бійців і питає:

— Ви писали до мене зажалення? Скажіть, вам варять кашу, чи не варять?

Всі мовчать, бо кому охота вириватись? Аж генерал бачить, один солдат витріщив придуркувато на нього очі та й слухає. А генерал до нього:

— Вот, наприклад, ти, „бойчішка”! Скажи, кашу вам варять?

Той витягнувся під козирок.

— Так, точно, товариш генерал!

— А як варять?

— День не варять, два не варять, потім перестануть, а там знову не варять.

— Значить, все таки варять! Пощо ж писати тоді скаргу на начальство?! Розійтись!

ЛІСТА ВОРОГІВ

Після другої окупації ЗУЗ більшовиками в одному селі ново-прибула учителька-комуністка питає в школі політграмоти:

— Діти! Скільки, гадаєте має советський уряд ворогів у нашому краю?

Діти мовчать. Врешті підвівся один хлопчик і каже:

— Не багато.

Другий додав:

— Та трохи є...

Врешті третій, набравши трохи відваги, гукнув:

— Шість!

— Звідкіля знаєш певно, що шість? — запитала з черги учителька.

— Так, — відповів хлопчина. — Я, ти, вона, ми, ви, вони!

„НЄ ПОМНЮ...”

До Києва приїхав з Москви начальник Сабуров на якусь інспекцію. Його опроваджує по місті секретар київського обкому партії. Коли прийшли так на Софійську Площу, Сабуров, глянувши на пам'ятник Хмельницького, запитав:

— Хто єто такой?

— Хмельницький! — поспішив з відповіддю секретар партії.

— Нє помню! Русскаво царя з таким прізвищем нє било! — відказав московський імперіяліст.

НЕ ТРЕБА ЛІЖОК

В Советському Союзі вирішено припинити продукування ліжок, бо вони вже в тій країні непотрібні. Там:

- 1) Мертві сплять на цвинтарях;
- 2) Герої сплять на лаврах;
- 3) Студенти — на лекціях;
- 4) Робітники і службовці — на зборах;
- 5) Колгоспники — на соломі;
- 6) Члени комуністичної партії та працівники органів Міністерства Державної Безпеки перебувають у стані безперервної чуйности, отже їм не до сну.

(Відгадайте)

Чим вони подібні до себе?

ВЕЛИКА ВТРАТА

Підчас боїв з УПА генералові Москаленкові донесли, що висланий у розвідку відділ спецчастин потрапив в засідку й загинув. Розлючений генерал вигукнув:

— Ох шкода тих годинників, що їх мали бійці!

МОЖЕ З НАС ХТОСЬ ШПИГУН

Двоє советських громадян говорять тихенько про політику. Один критикує владу, а другий з жахом:

— Не говоріть, не говоріть цього.

— Чому?

— Може з нас хтось шпигун.

ВХІД ЗАБОРОНЕНИЙ

Коло НКВД проходить жид і читає на дверях напис: „Вхід стороннім суворо заборонений”.

— Ну — каже жид — якби навіть було написано: „Вітаємо, просимо заходити”, то я й тоді б напевно не зайшов!

ЗНАЙШЛИ ВИХІД

Прийшла одна пара до ЗАГС-у зареєструвати шлюб. А молодий такий п'яний, що ледве на ногах тримається. Реєстратор і каже:

— Прийдіть завтра, бо в такому стані реєструвати вас не можна.

Прийшли завтра і знову молодий у такому ж стані. Реєстратор питає наречену:

— Чи буває ваш суджений коли-небудь тверезий?

— Звичайно буває, — відповіла та, — але в тверезому стані він не хоче йти до загсу.

І МИШІ ПОВТІКАЮТЬ

Жаліється один селянин, що в нього завелися страшенні миші.

— Я вам пораджу, — каже другий, — причепіть на столі карточку з написом: „Колектив імені Сталіна”. Ручу вам, що за годину всі миші повтікають, побоюючись голодової смерті.

ЧЕРГА Й КОВБАСА

В Москві проголошують у радіо: „Більше не буде черги за ковбасами”.

Американський турист питається москвича:

Що це таке черга? — Москвич спитав його: „Що значить ковбаса?”

ЛІКАРЮ СКАЖИ...

Пішла підсоветська жінка до лікаря і питається:

— Лікарю, скажи мені, до якої групи звірів я належу?

А лікар каже: Ви людина!

— Яка ж я людина?!

— Вранці я встаю стривожена, як вівця.

— Біжу на роботу голодна, як вовк.

— Чіпляюся автобуса, як мавпа.

— Товчуся в автобусі, як медвідь.

— Перегризусь з пасажирями, як собака.

— З автобуса вилажу мокра, як курка.

— Цілий день працюю, як кінь.

— Потім бігаю по магазинах, як лисиця.

— Сумками перегружена, як верблюд.

— Йду додому, як черепаха.

— А дома кручуся, як білка в колесі.

— На дітей кричу, як тигриця.

— Чоловік приходить з роботи — питається: обід готовий, кицю?

— Нагодую чоловіка та дітей, кладуся спати, а чоловік каже: Посунься, корово!..

— А тепер, лікарю, скажи, бо я не знаю, до яких тварин я зачислятись маю?

ЗНАЄ СВОЇХ...

Після приходу червоної армії в 1944 році до Стрия, „бойци” пограбували на передмісті „Лани” чимало хат. Одна господиня з такої пограбованої хати, набравшись відваги, біжить, плачучи, на найближчу команду та заявляє свою скаргу.

Вислухавши, командир каже:

— Все забрали, чи дещо залишили?

— Та як сказати, та дещо залишили.

— Ну, як так, то це не були мої солдати.

ЧАС ПОКАЖЕ...

В шпиталі в Москві молода і гарна комуністка переходить лікарську перевірку. Лікар побачив, що в неї на грудях є витатувані Ленін і Хрущов. Він хвилинку придивлявся а потім посміхнувся. Дівчина обурилась.

— Чому ви, товаришу лікар, так підсміхаєтесь? Що це значить? Я віддаю честь найбільшим геніям людства!

Лікар споважнів і відповів:

— Ні, я вас гаразд розумію, що ви їх умістили близько серця. Я подумав тільки, як їм за кілька років видовжаться обличчя!

ХТО НЕПРАЦЮЄ, НЕ ЇСТЬ

— Ви пиячете! А знаєте, що в ССРСР, хто не працює, той не їсть.

— Вибачте, товаришу комісар, я п'ю без закуски.

„ВСЕ БУДЬОТ...”

На одному мітингу в Снятині каже промовець:

— Товариші! Коли вже житимемо в повному комунізмі, робочий день триватиме всього дві години.

— А в мене є до вас запитання, — хтось перебив.

— Прошу, кажіть.

— Чи буде тоді також перерва на обід?

ПРИЯТЕЛІ

Стрічає приятель приятеля в Києві та й стиха питає:

— Як проживаєш?

— Середньо...

Що це значить — середньо? .

— Гірше, ніж учора, а краще ніж буде завтра.

ВЕЛИКА ТЕХНІКА

Коли в 1939 році большевики зайняли Західну Україну, офіцери й солдати ходили по крамницях і викупляли все, що тільки попало під руки.

Один капітан ходить так від крамниці до крамниці й купує то се, то те. Вслід за капітаном ходить батярчук-зłodий, і жеде тільки нагоди, щоб витягнути з кишені гроші. Вибравши відповідний момент, зłodий виконав своє діло. А капітан заходить до чергової крамниці, вибрав якусь дрібницю, і до кишені, а там — страшна річ: кишеня прорізана бритвою, а замість гаманця — порожнє місце.

Наробивши крику, згодом каже до продавця:

— Вот страна! Культури нету, но тьохніка ещо большая как у нас!

ВСІ ГОВОРЯТЬ

У головному військовому штабі в совєтському секторі Берліну задзвонив телефон. Капітан Культяпкін узяв слухавку:

— Начальник спецвідділу біля телефону.

Звідкись здалеку почув він голос: „Сталін скоро здохне. І слава Богу!”

— Хто це говорить!? — заверещав розлютований капітан.

— Усі говорять! — прозвучала відповідь.

БІДНА ДЕРЖАВА

Коли циганові наказали підписати совєтську державну позику, він сказав:

— І що воно за влада і держава, коли вона у цигана гроші позичає?

KREMLIN CUISINE
Кремлівський харч

КРАЇНА РАДОСТИ

СССР — країна радості. Вліз у трамвай — радість. Добрався у черзі до хліба — радість. Купив газету — радість. Суцільна радість!

БАГАТО ПРАВ, МАЛО ГРОШЕЙ

На жидівських зборах комуніст, вихваляючи советську владу, каже:

— Колись жида не мали ніяких прав. Тепер їм дано багато прав.

Після зборів до нього підходить старий жид і каже:

— Так, раніш жида мали мало прав, зате багато грошей. Тепер мають багато прав і не мають грошей.

ХТО ВРЯТУЄТЬСЯ?

Одного разу Сталін, політбюро та визначні советські урядовці їхали на кораблі каналом Москва — Волга. Раптом корабель почав тонути. Виникло питання: Коли корабель затоне, хто врятується?

Відповідь: Народи поневолені в СССР.

СЛАВА БОГУ

На кордоні советської й американської окупаційних зон американський вояк, кінчаючи варту, завжди промовляє: „Слава Богу”. А советський вояк: — „Слава Сталіну”. Одного разу американський вояк не стерпів і запитав:

— Ну, гаразд. А як Сталін помре, що ти тоді казатимеш?

— Тоді?... Казатиму „Слава Богу!”

НАЙБІЛЬША НА СВІТІ ДЕРЖАВА

Загадка: Яка найбільша на світі держава?

— Україна.

— Чому Україна?

— Бо кордони її за Карпатами, столиця у Москві, а населення у Сибірі.

ПАРТІЙНИЙ МЛИН...

— Петренко, ти чому вириваєш сторінки з історії партії? - питає учителька під час лекції.

— Бо це давніше видання, і деякі сторінки повиривали ще в книгарні, а тепер деякі листки самі випадають.

НА СИБІРІ

Большевики хвалилися перед американцями багатствами Сибіру: мовляв, у нас дорогі камені лежать на горах!

Один американець спитав:

— А чи ви тримаєте їх під ключем?

— Ні! Але ми більше цінимо людей, тому їх тримаємо під ключем!

„СЕКРЕТНІ ВИБОРИ”

Советський громадянин прийшов голосувати. Йому подали закриту коверту і веліли вкинути її в скриньку. Громадянин передше відкрив коверту і читає. Підбіг до нього урядовець і кричить:

— Що ви робите? Чому не кидаєте коверту в скриньку?!

— Я хотів знати, на кого голосую.

— Дурак. У нас вибори є секретні.

ТЯЖКА ДОРОГА

Товаришу, яка є ціль життя в ССРСР?

Відповідь: Соціалізм!

— В чому ж труднощі життя?

— Шлях до соціалізму!

ЛОНЯ БЕРЕЖИСЬ

Відомим є анекдот про відвідини матері Брежнєва свого сина в Москві.

Гордий Брежнєв показував матері свої автомашини, свою дачу та своє розкішне домашнє господарство.

По оглядинах мати Брежнєва турботливо порадила синові:

— Ляня, бережись, бо червоні большевики можуть прийти до влади і пропаде все!

ВПЕРШЕ

При вступі до партії комісія допитує кандидата:

— Чи брали раніше участь у бандах?

— Ні, ні! Це я вперше...

СКІЛЬКИ БЮРОКРАТИВ У ВКП(б)

Чужинець питає громадянина СССР:

— Скільки, власне, в ВКП(б) бюрократів?

— Та відсотків шістдесят.

— А решта?

— Решта — бюрократки!

БІОГРАФІЯ СОВЕТСЬКОГО ГРОМАДЯНИНА

В понеділок народився, у вівторок у ЗАГС прийшов, у середу арештували, в четвер допитували, у п'ятницю засудили, у суботу розстріляли, а в неділю поховали.

ШІСТЬ ЗАПОВІДЕЙ СОВЕТСЬКОГО ГРОМАДЯНИНА

1. Не думай. 2. Якщо подумав, — не кажи. 3. Сказав, — не записуй. 4. Записав, — не друкуй. 5. Надрукував, — не підписуй, 6. Підписав, — спростуй!

ЩО ЦЕ Є?

На сцені портрет Сталіна. Доповідач читає реферат про Сталіна. Хор співає пісню про Сталіна. Артист деклямує вірш про Сталіна. — Що це є?

Відповідь: Вечір присвячений пам'яті Т. Шевченка.

НАЙБІЛЬШИЙ НОМЕР ПРОГРАМИ

Приїхав театр на провінцію, але не виставляє програми, бо нема людей. Прийшов жид і каже:

— Хочете, я вас врятую? — Артисти дуже зраділи, — тільки слухайте мене в усьому.

Усі погодились. Жид замовив афішу, де було повідомлення, що після вистави буде продемонстровано номер, який публіка прийме з захопленням. Якщо комусь цей номер не сподобається, той має право заявити і йому повернуть вартість квитка. Увечері людей в театрі було повно. Багато було і таких, що вирішили подивитись на виставу задурно. Після останньої точки сказати: — не подобається — і забрати назад гроші за квиток. На кінець вистави жид виступив перед завісу і повідомив:

— Останній номер нашої програми! Оркестра виконає „пісню про Сталіна”. Кому не подобається, заявляйте, повертаємо гроші.

НАЙКРАЩИЙ ПРОЄКТ ПАМ'ЯТНИКА

В Москві відбувався конкурс проєктів на пам'ятник Шевченкові. Не пройшов ні один проєкт. Тоді один архітект звертається до журі конкурсу:

— Мій проєкт напевно пройде.

Журі і глядачі підійшли до проєкта. Пам'ятник зображував Сталіна, що тримав у руках розкриту книжку творів Шевченка. Цей проєкт був прийнятий...

СКІЛЬКИ КОШТУЮТЬ ПОХОРОНИ

Відбувався похорон совєтського міністра. Зачарований пишністю похорону жид підходить до розпорядчика і питає:

— Скільки коштує цей похорон?

— Сто тисяч карбованців.

— Ой-йой-йой!... Та я вам за п'ять тисяч, похоронив би ціле політбюро.

НІЧОГО НЕ СТАЛОСЬ...

Совєтський радієвий бюлетень про ситуацію в Чорнобилію:
„Небо блакитне, легке захмарення, температура 3.000 ступнів...”

КОМУНІСТИЧНІ ТРІЙНЯТА

В СССР одна жінка породила трійнята і комуністична партія постановила використати цю нагоду для пропаганди. Матері надано почесні титули і медалю, а дітей з великою парадом названо: Сталін, Червенков (в честь комуністичного прем'єра) і Народ.

По кількох місяцях представник комуністичної влади прийшов на інспекцію. Застав матір при дітях. Одного годувала, одно спало в колисці, а третє ревіло на всі застави. „Воно так цілий день”, каже мати, „Сталін весь час жере, Червенков спить, а Народ плаче без-упину”.

ЦИГАН

Покликали цигана до Советської армії і відразу післали на курс політичного освідомлення. По довгій лекції про комунізм, Сталіна і щасливе життя під советською владою, товариш комісар ставить запит курсантам.

„Товаришу циган, скажіть мені, кого застрелили б ви першого, коли перед вами стали б товариш Сталін і генерал Айзенгавер?”

Циган не міг рішитися, і по короткій надумі питається комісаря: „А кого б ви стріляли першого, товаришу комісар?”

„Айзенгавера, розуміється”, відповів без надуми комісар.

„Ну в такому разі для мене остається тільки Сталін”, відповів циган.

ДОБРІЙ ПЕРЕКЛАДАЧ

До Китаю прибула советська делегація, негайно її голова звернувся на одній фабриці до робітників. Очевидно, говорив російською мовою.

Поговоривши з годину — спинився, щоб трохи відпочати, а тим часом просив перекладача переповісти сказане китайською мовою:

Перкладач кивнув головою, обернувся до присутніх і сказав тільки одне слово:

— Пінг!

Промова голови продовжувалася. Він говорив ще з годину і знову спинився, щоб дати слово перекладачеві:

— Пінг-хонг! — промовив перкладач до слухачів.

Нарешті, за годину, голова закінчив промову, а перкладач передав її зібраним тільки трьома словами.

— Пінг-хонг-конг!

Після того слухачі влаштували промовцеві бурхливу овацію. Всеж таки москаль був дуже цікавий знати, як перекладачеві вдалося передати тригодинну промову в трьох словах?

— Переповів вашу промову цілком точно! — пояснив перкладач. — Слово „Пінг” означає „бреше”, „пінг-хонг” — „продовжує брехати”, а „Пінг-хонг-конг” — „закінчив брехати”.

„СВОБОДА ЛЮДИНІ” — ПО-СОВЕТСЬКОМУ

— БУДЬ ГУМАННИЙ, чемний і шануй людську гідність, бо як ні, то я тебе, сволоч, з’їм!..

ТОЙ ТРЕТІЙ...

Перший був руский українського походження, другий був українцем російського походження. Третій також паскудно говорив по-українськи.

Перший студіював в університеті в Москві, другий в університеті в Києві, а третій також був партієць.

Перший заробляв 15 тисяч рублів, другий заробляв 18 тисяч, а третій також крав.

РОЗКРИТА ТАЄМНИЦЯ

Радіо Еревань розкрило таємницю, чому в ССРСР постійний брак м’яса. Цей брак постав тому, бо свині сидять в політбюрі, барани в партії, корови в міністерствах, телята в комсомолі а воли тягнуть трактори в час колгоспних робіт.

І чому не приймають мене до Об'єднаних Націй?

ВУЙКО З АМЕРИКИ

Брежнев приїхав раз до села під Києвом. Побачив гарну хату, біля неї нове авто, а перед хатою бавився гарно убраний хлопець з новими іграшками.

Брежнев станув перед хатою і спитав хлопця: — „Чи ти знаєш, що я подбав про те, щоб твій батько мав таку гарну хату й авто?

Хлопець побіг до хати і зарепетував:

Тату, тату! Приїхав вуйко з Америки!

☆☆

☆

Товариство показу чужинцям влаштовує в Москві гучну маскараду для закордонних представників. Кожна маска представляє якесь досягнення советської влади. На маскараду старається ввійти один зовсім нагий советський „гражданин”.

— Ми вас у такому строї не пустимо! — кричить при дверях аранжер. — Що ви думаєте собою тут представляти?

— Советську правду, только советську правду! — голосно говорить „гражданин”.

☆☆

☆

Один журналіст повернувся з Росії. Знайомі засипують його питаннями:

— Чи там дійсно так зле? Як там люди живуть?

— Живуть незле — відповідає журналіст, — був я в Москві і бачив надзвичайні речі. Уявіть собі: величезний, шестиповерховий будинок, в якому міститься товаровий дім. Можна дістати там усе, чого душа забажає. А що найдивніше, що цю величезну крамницю обслуговує тільки один продавець!

— Неможливо! — скрикнув хтось.

— А так є! Стоїть він коло дверей і говорить: цукру? Цукру нема! Муки? Ні, муки нема. Шовку? Шовку нема!

☆☆

☆

З нагоди 30-ліття існування УРСР відбулася в Києві низка різних імпрез. Одною із них був виступ київського хору під диригуванням Верьовки. Перед касою стоїть большевик і закордонний кореспондент, який з цікавості прийшов послухати українського хору. Касієрка дала большевикові квиток і при здачі видала йому забагато грошей.

Большевик перечеислив здачу й звернув касієрці надвишку.

— Ви не йдете? — звертається по хвилині до чужинця. — Це ж буде не хор, а справжнє чудо!

— Дякую! — сказав кореспондент. — Я тут бачив вже справжнє чудо, що москаль звернув вам ваші гроші.

☆☆

☆

Один англійський дипломат поїхав до Росії. На прийняттю у Сталіна, питається його один большевицький достойник.

— Яку платню в вас одержує міністер?

— Біля чотири тисячі фунтів річно.

— Ого, дивується большевик, — подумайте, скільки грошей витрачує ваш уряд! От той чоловік, що сидить там коло стола, то в нас майже як президент, а місячної платні одержує всього 225 рублів.

Англієць довшу хвилину придивлявся большевицькому достойникові, а в кінці каже:

— Ну, знаєте, в нас в Англії йому теж не дали б більше.

„Пішов би на гулі, як би не ті кулі...”

Начальник Рівенського НКВД доносить у центр, що частини УПА насакають шоночі на його район, забирають харчі і навіть загрожують його власному життю.

— Немає ради! Кладіть собі під подушку револьвер! — телефонують із центру.

— Нашо? — відповідає начальник. — Щоб і ще револьвера забрали?

ДАВ СОБІ РАДУ

До Львова приїжджає загранична комісія, що хоче ствердити чи в СРСР є черги за харчами.

Коло крамниці з м'ясом вставилась довжена черга. До завідуючого крамницею прибігає секретар партії. Що робити? Ми не можемо допустити, щоби комісія побачила! Ти мусиш чергу розігнати. Ну, але, як? Зчиниться бунт. Люди чекають з ночі...

Почекай дурак, давай свій халат. Секретар партії затагнувши на себе халат, виходить перед чергу.

— В черзі євреї є? Є, є... піднесли голоси. Ізвініте пожалуста — курячого м'яса, нет — не ждїть! З черги вийшли євреї і з проклонами пішли домів.

— В черзі українці єсть? Є, є, знова голоси покотились по вулиці. Простіть, але ковбаси ні шинки немає і сьогодні не буде. Знов нарікання й прокльони, але черга зменшилась заледви на кілька чоловік.

— І знов секретар, — а в огонке рускії єсть? Да, да єсть, єсть. Товариші, ізвініте, але костей сьогодні нет і не будет. Тепер почувись „матюкання” та рускії відмашерували і черги нестало.

Вдоволений секретар партії вбігає до крамниці і кричить „відш хахол” як нада служить советському народові і партії.

ЗДИВОВАНИЙ СТАЛІН

Під час війни американці доставляли советам усякий воєнний матеріал. Трапилося, що раз пересилка спізнилася. Американський амбасадор удався до Сталіна виправдати опізнання. — Простіть, товаришу! — в нас вибух страйк!

Сталін до краю здивований: — А ви поліції немає на страйкарів, чи що?

СЛУШНА ПРИЧИНА

Після розгрому Гітлера через одно село на Білорусі гнали червоноармійці полонених німців. З хат повиходили селяни, жінки, діти, які шпурляли на колишніх „юберменшів” болотом і камінням.

Один з полонених, що знав трохи московську мову, спитав якогось чоловіка:

— Защо ви так знущаєтесь над нами?

— Зате, що ви сволочі, війну програли, — була відповідь.

ХРУЩОВ І ДУХ СТАЛІНА

Хрущов, маючи, по його усуненню від влади, багато часу, займався спиритизмом і викликавав духи. Якось викликав він дух Сталіна і питає:

— Скажи мені Джугашвілі, чому мене прогнали з посту секретаря комуністичної партії?

— Бо ти дурень! — відповів Сталін.

— Та чому? — не повірив Хрущов.

— Бо якщо б ти був ті всі помиї, що виляв на мене, виляв на колгоспні поля, то був би мав такий чудовий урожай кукурудзи, що ніхто тебе був би не пргнав з твого посту.

РАДІСНА ВІСТКА

Коли Хрущова прогнали з посади, якийсь чоловік приходить до центрального будинку комуністичної партії в Москві і каже, що хоче говорити з Хрущовим.

— Що, не знаєте? Хрущова вже немає! — відповів чиновник. Чоловік пішов, але за якийсь час прийшов знову. І знову те саме запитання: „Хочу говорити з Хрущовим”.

— Я ж казав вам попередньо, що Хрущова немає. Скільки разів мушу вам це повторяти?

— Якнайбільше, товаришу! Я просто не можу налюбуватися тими вашими словами!

СТРАШНА ПОМИЛКА

Один чоловік врятував потопуючого, привів його до свідомости, а той і каже:

— Чим я тобі віддячу? Преси що хочеш. Знаєш кого ти врятував? Я — Сталін!

— Боже мій... Це страшна помилка... Я прошу у вас одного: нікому не кажіть, що то я вас врятував!

ЛЕНІНОВЕ БАРАХЛО

Коло раю на тім світі зустрічає жид засмученого Сталіна, питає:

— Чого зажурились, товаришу Сталіне?

Як же мені не журитись? Он Маркс в раю, Ленін у раю, а мене не пускають.

— Я вас виручу.
— Як?
— Лізьте в цей мішок.
Сталін поліз. Приносить жид мішок до раю і питає:
— Чи тут Ленін?
— Тут, — відповідає на дверях ангел хоронитель.
— Візьміть ось і його барахло, — сказав жид і шпурнув за райські ворота мішок із Сталіном.

СКРОМНЕ ПОБАЖАННЯ УЧНЯ

Учитель у школі питає дітей: ким би кожен хотів бути, якби у нього батьком був Сталін?

Один учень виявив бажання бути героєм Советського Союзу. Інший — маршалом. Ще інший великим письменником. Тільки один учень сидів мовчки.

— Ну, а ти ж? — спитав учитель.

— Сиротою, — відповів учень.

— За мир! Увесь мир мусить бути в наших руках!..

КАНДИДАТ В ПАРТІЮ

Галичанин хоче стати членом-кандидатом комуністичної партії. Його кличуть до райпарткому і кажуть написати заяву. Галичанин пише: „Прошу прийняти мене в члени-кандидати комуністичної партії”.

— Неправильно пишете, товаришу, — кажуть йому в райпарткомі. — Справжня назва нашої партії є „Комуністична Партія Советського Союзу”. Мусите ще додати „СС”.

— Дякую, — відповідає галичанин, — я вже раз записався до „СС” і це мені коштувало десять років волі...

„ДУРАК, НЕ ПАНІМАЄТ”

Під час технічних нарад в справі будови гірських тунелів, італійський представник каже:

— Ми починаємо вертїти тунель з двох боків гори. Завдяки електронічним мозгам, кінці наших сверлів йдуть у так точному напрямку, що одного дня сверли з обох боків зійдуться.

— Ми теж коли будуємо тунель, починаємо вертїти гору з двох боків, — каже москаль, — але без електронічної єрунди, тільки так, навад.

— Ну, а що буде, як не трапите точно?

— От дурак, та будемо мати два тунелі!

☆☆

☆

Польський прем'єр Гомулка розмовляв недавно з китайським прем'єром Чу Ен-лаєм. Гомулка запитав Чу Ен-лая, скільки ще китайців стоїть в опозиції до комунізму.

„О, менш-більш 5 процент”, — відповів Чу Ен-лай.

„О, то це буде близько 30 мільйонів!” — здивувався Гомулка.

„Який дивний збіг обставин! — засміявся ЧУ Ен-лай. — Це якраз стільки само, що в Польщі! (Польща має 30 мільйонів населення).

☆☆

☆

У році 2063 передбачають таку ситуацію:

В одній советській школі один з учнів питає: „Хто це був Хрущов?” Інші діти не знають. Вони питаються вчителя, але вчитель також не знає. Врешті заглядають до енциклопедії, в якій під прізвищем

Хрущов знаходять таку інформацію: „Хрущов Н. — незначний літературний критик за режиму Мао Тсе-Тунга.

НАЙКРАЩІ ФІЛЬМИ

Під час анкети, розписаної в Румунії про те, які фільми найбільше подобалися публіці, найчастішими відповідями були наголовки таких фільмів: „Далеко від Москви” і „Ми хочемо жити”.

ДВА РОЗБІЙНИКИ

Після приходу большевиків на ЗУЗ 1939 року в одному селі арештували бідняка Семена. Ніхто не знав за що. Відбувся над ним суд і Семена послали на десять років в Сибір. І щоприходив у Сибір він розказав причину своєї кари.

— Коли прийшли совети, — казав він, — у сільраді роздали карточки з Леніном і Сталіном, наказуючи повісити їх в хаті на почесному місці. А в моїй хаті на почесному місці висить хрест з Розп'яттям. Як. — гадаю, — буду знімати хрест і вішати там Леніна і Сталіна? Та опісля спало мені на думку таке: Адже ж Христос висів між двома розбійниками, то я й причепив по одному боці хреста Леніна, а по другому Сталіна.

Та не вийшло мені моє хитрування на добре. Це підглянув десятник-донощик, і мене „рабоче-крестьянская” влада схопила у свої руки. От тому я й на Сибірі...

ОСТАННЯ ПОРАДА

Умираючи, Сталін позвав Хрущова і сказав:

— Ось тут два листи. Коли тобі буде скрутно через економіку в СССР — відчини першого листа, а коли твоє життя буде в небезпеці — відчини другого листа.

Сталін помер і Хрущов прийшов до влади, Наступила економічна криза, тож Хрущов відчинив першого листа Сталіна. Там було написано: „Зверни все на мене!”. Очевидно, Хрущов звернув на Сталіна всю вину, як на вбивцю і деспота.

А коли в Москві почалась боротьба за владу в 1964 році, переляканий Хрущов відчинив другого листа Сталіна... і перелякався ще більше, бо там стояло: „Тепер твоя черга — швидко пиши два листи!”

ХВАЛЬКО

Хвалився Нікіта одного разу перед Мекмилленом, що він може знищити Британію за одну ніч, переславши атомові бомби 20-ма людьми у валізках до Британії...

— Ну, добре, — каже Мекмиллен, — і бомби можете мати і людей послати, але де ви возьмете так багато валізок?..

☆☆

☆

Біля берлінської стіни бавляться діти. Оце діти із західного боку дразнять дітей, що по східньому боці:

— У вас немає шоколяду!

На це діти із Сходу:

— А за те ви не маєте комунізму!

Діти із Заходу:

— Якщо захочемо, матимемо комунізм!

Діти із Сходу:

— Тоді не матимете більше шоколяду!

☆☆

☆

Селянин у Східній Німеччині підходить до газетного кіоску і просить дати йому газету „Нова Німеччина”.

— Її в нас більше немає — каже продавець.

— Тоді прошу мені дати „Вільного селянина”.

— Такого теж вже більше не має.

— А чи можна знати коли буде?

— Тоді коли буде „Нова Німеччина”...

ТУТ КАПІТАЛІСТИ, ТАМ — ІДІОТИ

За твердженням Хрущова, на Заході є повно капіталістів, а на Сході — повно ідіотів. Додамо, що ідіоти якраз сидять в Кремлі й керують „Советським Союзом”.

„ГОНИ ДАЛІ!”

Большевицький суддя читає циганові присуд: „За крадіжку колгоспного коня ви засуджені як ворог народу, на 8 років ув’язнення в Колимі...”

Циган: „А яка там влада?”

Суддя: „Советська...”

Циган: „Гони мене далі!”

☆☆

☆

На з'їзді в Києві говорили про досягнення советської влади в Західній Україні. Одним з цих досягнень мав бути велетенський м'ясокомбінат, збудований у Львові на Замарстинові.

— Перепрошую, — сказав делегат, — я щойно приїхав із Львова, мешкаю на Замарстинові, але про той комбінат, слово чести, не чув нічого і не бачив.

Виступ львівського делегата викликав велике обурення президії з'їзду.

— Газет не читаєте, товаришу, — з докором сказав йому голова з'їзду.

☆☆

☆

Закордонний кореспондент, що щойно прибув у Советський Союз, оглядає будинок, в якому знаходиться советський парламент. Показують йому залу, в якій під час нарад сидять послы.

— А де сидить опозиція? — питає журналіст.

— На Луб'янці (Луб'янка — це відома тюрма в Москві, де перебувають політичні в'язні).

☆☆

☆

У Косові розглядають прохання гуцула прийняти його в партію. Секретар парткому ставить кандидатів стандартне запитання:

— Яка була причина, що ви постановили стати членом комуністичної партії?

— Моя жінка.

— Як це?

— Вона, бачте, злигалася з курортниками. Зайду ото в клуню — моя жінка на сіні з курортником. Вийду в садок — вона з другим на траві. Усі вже з мене в селі насміхаються. Врешті терпець мені ввірвався і я сказав жінці: „Чекай, бабо. Ти мені сором робиш на ціле село, то я тобі зроблю ще більший!”

Жінка Хрущова, Ніна, пішла на заклапи і не було її три години дома. Після повороту Микита робить їй зауваження:

— Де ж ти так довгенько була, голубко?

— Чоловіче, — каже Ніна, — вистоялась я в черзі за хлібом, потім година в черзі за цукром, півтора години перед крамницею з рибою...

— Бачиш, — відповів Хрущов, — до чого допровадило колективне керівництво за так короткий час!...

СТАРШОБРАТНІ ВОЖДИ

I.

*Раз в Москві зібрались хлопці,
Різномродні ком-неробці
Із країни,
Щоби там поміркувати
Як ту Мотю рятувати
Від руїни.*

ДВІ ТАКТИКИ

— Товариші! — гукає комуністичний промовець на одному мітингу в Італії, — советський уряд робить великі зусилля для того, щоб перетворити пустарі СССР в квітучу країну.

— Це непогано, — перебив промовця один із слухачів, — але я не розумію, чому Советський Союз робить великі зусилля для того, щоб перетворити західні держави в пустар!

ВАЖЛИВА НОВИНА

Кастро повернувшись з поїздки в СССР, промовляє через телевізію до мешканців Гавани:

— В часі моєї поїздки по країні соціалізму — СССР, я пере-

конався, що там усі люди живуть свобідно і в достатках, щасливі та без ніяких клопотів!

Промові прислухаються двоє москалів які заняті на Кубі будовою ракетних споруд і один вигукнув вголос сам до себе:

— А диви, як змінилася наша батьківщина за того пів року, відколи ми приїхали сюди...

ПРИСКОРЕНИМ ТЕМПОМ

На двірець у Києві заїхав поїзд, з якого вийшов майже нагий чоловік, бо мав лише маленьку перепаску на бедрах. Його обступили подорожні питаються, звідкіля він приїхав. Чи може його хто випадково не ограбив.

— Ні, відповів спокійно чоловік. Мене ніхто не ограбив. Я тільки приїхав з одної совєтської республіки, де п'ятирічний плян виконано за два роки.

„МОСКОВСЬКА” СВИНЯ

Як відомо, минулої осені Східна Німеччина подарувала ювілятові Сталінові на його 70-ліття кілька потягів господарських продуктів. Та не все йде зо Східної Німеччини на схід... Дещо попадає й зо „сходу” до німців. От недавно прийшов був з самої Москви вагон расових свиней на розплід. Приділено одну таку свиню й Гансові Рорбахові. Діти Рорбахові так радіють новою „свинкою”. Кажуть:

— Здрастуйте, товарищ свиня!

А свиня до них Рох-х-х!

— Е, та ж вона по-німецьки говорить, — кажуть діти.

Приглядаються уважніше, та й радісно кричать:

— Та ж то таки наша свиня, — та що ми подарували минулої осені... Навіть вухо в неї проколене там, де в нашій була дірочка...

ПАРТІЙЦІ МІЖ СОБОЮ

Начальник до урядовця-партійця:

— Товариш Памфілов! Ви ходите до церкви?

— Та ходжу.

— І цілували ноги Христа, що висить на стіні?

— Цілував.

— А нашого генерального секретаря партії тов. Брежнєва — ви теж поцілували б у ноги?

— Якщо б він висів, поцілував би.

БІЛЬШЕ ПОГОЛІВ'Я

Під час дискусії на тему економічної ситуації в СССР впало таке запитання:

— Чи в епоху комунізму совєтські маршали й генерали носитимуть баранячі шапки?

— Ні, бо в епоху комунізму поголів'я баранів буде менше, ніж поголів'я маршалів і генералів.

ПРИЙМАЄ КАРУ

Одного комуністичного партійця покликали на партійний суд за те, що критикував комуністичну партію. Після розправи йому заявили, що він, що правда, провинився проти партії і заслужив собі на гостру кару, але його з партії не викидають, бо вірять, що він таки попра— „То я приймаю кару” — заявив підсудний.

ВІДВІДИНИ

Коли до Польщі приїхав король Ляосу, в Варшаві розказували таку вістку:

„Король Ляосу приїхав до короля Хаосу”.

(„Культура”, Париж)

ДЯКУЄМО ЗА ЧАЙ

Делегація українських колгоспників гостювала на Кремлі. Їм улаштовано спеціальний „пропагандивний” обід в приявності самого „сонечка народів” Сталіна. Гостили наших колгоспників найвибагливішими стравами. Після обіду один з колгоспників прощаючись каже:

— Дякуємо за чай.

Здивований такою незрозумілою подякою Сталін питає:

— Адже ж тут вам подавали і найкращу рибу, і добірне м'ясиво, і прекрасне печиво. Чому дякуєте тільки за чай?

— Так, але крім чаю все це наше, з України, — відповів колгоспник.

☆☆

☆

НАЗДОГНАТИ АМЕРИКУ

Питається комуністичний учитель в школі Ваньку:

— Ваня, опиши мені теперішню Америку.

— Америка — каже малий Ваня — це є така країна, де робітники є експloatовані капіталістами і вмирають з голоду.

— Харашо — каже учитель. — А тепер скажи Ваня які є головні завдання нашої семирічки?

— Наздогнать Америку! — відповідає з запалом Ваня.

НАГОРОДЖЕНІ ВІДПОВІДІ

У Будапешті розказують новий жарт про засудженого на до-смертну в'язницю, якого помилувано за влучні відповіді на три дуже трудні питання.

Перше питання: Як розв'язати питання недостачі мешкальних будиновів?

Відповідь: Відкрийте шляхи на Захід.

Друге питання: Як збільшити кількість харчових запасів?

Відповідь: Закрийте шляхи до СССР.

Третє питання: Як добитись того, щоб церкви були порожні?

Відповідь: Повісьте в них портрети Хрущова і Кадара.

(„Нюзвік”)

ЩО ТАКЕ ЗМОВА ПРОТИ СССР

Один чужинець питався советського достойника, що то значить змова проти СССР. „То тяжко сказати так просто, але я вам поясню це на прикладі” — відповів советський достойник.

— Ви певно читали, що французькі дослідники морського дна пірнули були на глибину 13,000 фітів. А ми маємо тепер вістку, що советські дослідники морського дна пірнули на глибину 15,000 фітів. Чи ви вірите в це?

— Та певно, що вірю — відповів чужинець. — Але, де це пірнули советські дослідники, теж на Атлантийському океані, як французи?

— Ні. Вони пірнули в Чорному морі — відповів советський достойник.

— Але ж це неможливо — відповів чужинець, — бо Чорне море глибоке всього на 8,000 фітів.

— То ви, значить, не вірите, що наші дослідники можуть пірнути на Чорному морі на глибину 15,000 фітів. Оце ж вам і змова проти

СССР — відповідь достойник. — Тепер вже напевно вам ясно, що таке змова проти СССР.

З ПОЛЬСЬКОГО ПІДПІЛЬНОГО ГУМОРУ

— Чому в Польщі немає м'яса?

— Бо воли працюють, а барани кермують поляками.

Які треба мати кваліфікації, щоб бути сучасним польським дипломатом?

— Треба знати, що Гомулка то не сир, Люмумба — не хвороба, Кастро не операція, а Нассер — ніяке російське прокляття.

НА КОГО?

Прийняття в американській амбасаді у Відні. При столі президент Кеннеді і Хрущов з своїми дружинами. Нікіта багато не балакає, а завзято уминає капіталістичні „блюда”, при чому, замість уживати ножа, помагає собі пальцями.

— Бери ножа! — шепче йому збоку Ніна.

— А на каво? — блиснув очима Хрущов.

МОСКОВСЬКЕ МЕНЮ В „ПРАЗІ”

На Заході ходять поголоски, що в Москві відкрито новий люксовий ресторан „Прага”, призначений для кремлівської знаті й вищого військового старшинства. Меню в ресторані „Прага” готують російські кулінари й воно складається із таких страв:

1. Гуляш із чехо-словацької молоді;
2. Вуджений Свобода із червоною ікрою;
3. Фарширований Дубчек;
4. В'ялений Сморковський з запеченою кров'ю;
5. Квашений Гаск у томаті;
6. Вінігрет з „реакціонерів” празького уряду й ЦК, з СУСЛіКО-ВОЮ приправою.

Кажуть, що Брежньов найбільше любить ласуватися „фаршированим Дубчком”, а Косигін — „вудженим Свободою з червоною ікрою”.

☆☆

☆

„ВЕРШКИ І КОРІШКИ”

Зустрів москаль чеха і словака й каже:

— Ну, братці, тепер будемо робити так. Кому дістанеться верх, а кому спід, то будем вільно й демократично вибирати. Отже, що ви хочете, вершків, чи корішків?

— Вершків! — загукали радісно чехи і словаки.

Москаль, не вагаючись, відповів:

— Ну, то маєте вершки: Дубчека й Свободу. А корішки — земля і фабрики будуть наші, російські.

Почухали потилиці чех і словак та й пішли огірчені геть.

— Що хочете, — питає москаль. — Вершків чи корішків?

— Корішків! — загукали ті.

— Добре, сказав спокійно москаль. — То ви матимете корішки — землю і фабрики, а ми, росіяни, матимемо вершки — владу!

Москаль, що циган: усе на своє виведе...

☆☆

☆

Один селянин пішов до агенції в Москві і боязко запитав, чи міг би він купити державний бонд.

— Якщо я куплю цей один бонд за 1000 рублів, — почав селянин — то яку гарантію я маю, що мені назад звернуть гроші?

Голова агенції засміявся:

— Ох, товаришу, — маєте найбільше запевнення в світі. За кожний бонд ручить прем'єр Булганін.

— Добре, — вагався селянин — припустім, що він помре?

— Тоді товаришу, ціла комуністична партія відповідає за бонд.

— Селянин був впертий: — А що буде, як партія розвяжеться?

Голова агенції швидко оглянувся довкола, а тоді прошепотів: — Ох, товаришу, а чи ж це не було б варт 1000 рублів?

З ЖИТТЯ В „РАЮ”

Після довшої розлуки зустрічаються два приятелі:

— Як живеш? — питає один.

— Краще...

— Дійсно?

— Краще не говорити.

☆☆

☆

*З приходом весни апетит московського
ведмедя значно побільшується.*

ЛЮБОВ ДО ВОЖДЯ

В СССР видрукували нові поштові марки з портретом Сталіна. У зв'язку з цією подією питається якийсь начальник поштового урядовця:

- Купують трудящі нові марки?
- Купують, тільки ж ці марки не хочуть держатися на листах.
- Може, клей недобрий?
- Клей добрий, але трудящі плюють на марку з противного боку.

СВОБОДА СЛОВА

На вулиці в Києві зустрічаються два приятелі. Один з них з підв'язаною бородою — зуби його болять.

- Чому не йдеш до дентиста? — питає другий.
- А ти хіба не знаєш, що в нас не можна губи отворити?

☆☆

☆

Нещодавно у Чехословаччині, в чудову сонячну днину, перед входом до празького граду стріввся шеф таємної чехословацької поліції з президентом Запотоцьким і не може вийти з дива. Чудовий сонячний день, ні хмаринки на небі, а Запотоцький з відкритою парасолею надходить.

„ЩО ж ви, товаришу президент, з відкритою парасолею ходите, і то в таку, погідну днину?” — питає шеф поліції.

„Пст... тихо, не гуди, — каже Запотоцький — хіба ж не чув, що тепер у Москві дощ?”

☆☆

☆

На одному мітингу робітників заводу імені Орджонікідзе агітатор захриплим голосом робить слухачам таку заяву: „СССР — це велика держава, де сонце ніколи не заходить”.

На це один із слухачів півшепотом пояснює сусідові:

— Ага, ось чому МВД ніколи не йде спати.

ТАК ЧИ ІНАКШЕ — ВСЕ ОДНО

Два большевики говорять після смерті Сталіна про положення в СССР. Один з них заявив, що має замір з двох причин покинути СССР та втікати поза межі СССР. Другий переконує його, що причини до втечі нема. — „Ти маєш гарне становище, авто, гроші”... — „Так, відповів перший, але тепер, як Маленков прийшов до влади, будуть різні зміни та пересунення і я не хочу ждати, аж мене пересунуть на заслання”... — „Не журися, не буде ніяких змін, все буде по старому” — настоював другий. „То це якраз і моя друга причина, щоб не залишатися в СССР” — закінчив розмову перший.

☆☆

☆

Після Другої світової війни в одному з таборів для переміщених осіб у Німеччині совєтська репатріяційна місія намовляла одного скитальця до повороту на „родіну”.

„У нас земля родюча, під землею великі багатства — переконує скитальця один із членів репатріяційної комісії, — а на землі великий Сталін. Чому ж ви не хочете їхати додому?”

Скиталець подумав, а тоді й каже:

„Я поїду додому, але тоді, коли там на землі буде багатство, а Сталін під землею”.

БАТЬКІВСЬКА ОПІКА

Одного дня Хрущов вибрався на прогульку. Коли так переїздив коло одного з колгоспів, побачив при дорозі обдертого колгоспника, як він жував якесь стебло. Хрущов став і спитав:

— Що ти жуєш?

— Сіно, товаришу Хрущов.

— Чи аж так зле у вашім колгоспі?

— Так зле, товаришу Хрущов, що трудно собі представити.

— Коли так, то чому жуєш сіно, дурню? Їж тепер траву, а сіно лиши собі на зиму.

ДОБРЕ ЗРОЗУМІВ

До одного колгоспу приїхав високий советський достойник на контролю. Після похвальної промови в честь советської господарської системи розпочав він розмови з колгоспниками. Один зі старих колгоспників почав допитуватися, чому в СССР бракує речей, яких за кордоном всюди забагато. „Між іншим — закінчив він свій запит — за кордоном, напр. в Америці, можна дістати нафтових ламп, скільки хто захоче, а в нас нема ні одної в нашій крамниці вже від кількох років”. „Ми все те знаємо, відповів советський достойник, але то так знов добре не є в інших державах, як ви гадаєте. Ми привикли все думати і нам все здається, що там найкраще, де нас нема”. „І ми теж так думаємо, додав від себе старий колгоспник, що там таки краще, де ВАС нема”...

ВОДИ МАЛО

Сталін відмовився ствердити видатковий кошторис на купівлю риби закордоном. „Доки це буде? Хіба своєї риби нема?” — „Є, але мало!” — „Чому мало?” — „Тому, що води стало мало!” — „Чому стало води мало?” — „Та після того як 200 мільйонів населення набрало її в рота!”

О. П.

АЛЕ ХЛІБ — ТВІЙ!

Коли американський президент запропонував Москві спільно працювати над висилкою космонавтів до Місяця, Хрущов домовився з ним, при чому додав:

— Але хліб на дорогу візьмеш ти!

ЧОМУ ПРОСТЯГАЮТЬ

Чому люди в царстві Нікити простягають руки по державне добро?

Бо якщо б не простягали рук, простягнули б ноги.

Листівка із 1948 року

КІНЕЦЬ СПОРУ

Поїхав раз Гомулка до Хрущова й каже:

— Товаришу, може б ви дали нам Львув. Аджеж мєндзи товажишамі...

— Та це не моя справа, — відповів Хрущов, — говоріть у Києві.

Поїхав Гомулка до Києва й каже:

— Товажише, така то й така справа. Може б ви дали нам Львув. Вєцє, єстєсьми братнімі народами... а це піднесло б значно наші симпатії до советського народу.

Подумали, подумали в Києві та й кажуть:

— Львув? Гм. А може хєцє теж і Кіюф?

— Якщо ви такі добрі, — каже Гомулка, — то чому ж би ні... Дуже добре, знаєте. Кіюф історичне польське място. 17 стулєцє. Офшем, подзєнкуєми...

— То добре, — кажуть в Києві. — львуф можемо вам дати тільки 5, бо п'ять маємо в зоологічному городі, а кіюф — можете дістати скільки лише схочете!

ПРИЧИНА СМЕРТИ

— На що помер Сталін?

— На шастя Хрущова!

СОН І ДІЙСНІСТЬ

В Москві зустрічається двох москалів і один каже:

— Я мав дуже дивний сон. Сnilась мені велика гора масла, а на самому вершку сидів Господь Бог.

— Ти що, здурів? Хіба не знаєш, що Бога нема!

— А масло є?!

(„Культура", Париж)

ЧЕСНІСТЬ, РОЗУМ І КОМУНІЗМ

У Варшаві — пише одна польська лондонська газета — оповідають таку анекдоту на тему чесности, розуму і комунізму:

— Чи є чесні комуністи?

— Авжеж. Наприклад, Гомулка.

— А розумні комуністи?

— Є й такі. Візьміть Циранкевіча. Якщо б у нього не було розуму, то як міг би бути незмінним прем'єром?

— А чи є чесні й розумні комуністи?

— Таких не було, нема і не буде.

— Чому?

— Це просте. Чесний комуніст не може бути розумний, а розумний комуніст не може бути чесний. А коли він розумний і чесний, то він не комуніст.

☆☆

☆

Вночі до помешкання б'є кулаками сторож дому і кричить:

— Пожежа!... Горимо!

Перестрашений мешканець:

— Ну, слава Богу, а я вже думав, що НКВД...

☆☆

☆

В камері засуджених на смерть комісія запитує про останні бажання. Один із засуджених на смерть:

— Я хотів би з'їсти ще суніць.

— Та ж тепер зима!

— Нічого, я почекаю.

Другий із засуджених на смерть:

— Прошу поховати мене разом зі Сталіном.

— Та ж він ще живий!

— Нічого не шкодить, я можу почекати.

В КИЄВІ

На помості київського трамваю стоять два громадяни советського раю.

— Клята робота! — каже перший. Маю слідити цього ворога народу...

— Тихіше! — каже другий. Мені знов припоручили тебе слідити...

— Замовчіть до чорта! — каже до них моторовий. Я ввесь час слідкую за вами і тепер бачу, що ви оба націоналісти. Зараз підете зі мною на комісаріят...

— Змилюсь, товаришу, не робіть цього! — залебедили оба.

— Нічого вам не пораджу! — каже моторовий — за мною слідить кондуктор.

МОСКВА В БУДАПЕШТІ

Вулицею мадярської столиці, Будапешту, іде селянин і розглядається. Завважив поліцая на розі вулиці й питає, де вулиця св. Степана.

— Ця вулиця звалась вулицею св. Степана, а тепер зветься вулицею Ворошилова — відповідає поліцай.

— А де є вулиця Італії? — питає селянин.

— Вона осьтам на закруті, але вона тепер зветься вулицею Вишинського.

— Дивно! А де площа Вікадо?

— Ви переходите біля неї, але вона тепер зветься площею Молотова — каже поліцай.

За якийсь час той поліцай, переходячи через міст на Дунаю, завважує того селянина, що питав його про вулиці.

— Що ви тут робите? Чому так глядите на ріку? — питає селянина. — Чи знайшли ті вулиці?

— Я ще не шукав, а оце стою й дивлюся на ріку та дивуюсь: Яка велика ріка Москва в Будапешті!

☆☆

☆

В одній сателітській країні була вистава образів. Поміж образами звертав на себе увагу великий портрет Сталіна. Одного дня прийшов на виставу чоловік і почав розбиратися. „Що ти робиш, громадянин? — запитав його сторож вистави. — Розбираєшся перед образом нашого батька Сталіна?” — „А чому ж би ні? — спокійно відповів чоловік — Адже він наше сонічко і я хочу погрітися коло нього, а в одежі тяжко грітись”...

☆☆

☆

До Москви приїхав чужинець і питає шофера тексі:

— Ви вільні?

— Ні, я совєтський.

☆☆

☆

Одного разу совєто-російський дипломат запитав швейцарського дипломата: Яку позицію ти займаєш в уряді?

„Я є міністром маринарки”.

„Га, га, га”, — засміявся советський дипломат, — Швейцарія ж не має ніякої фльоти, то навіщо їй міністра маринарки?”

„Це не є менш смішним як те, що Советська Росія має міністра справедливости”, відповів швайцарець.

У „КРАЇНІ ПРОЛЕТАРІЯТУ” І В „КРАЇНІ КАПІТАЛУ”

Делегація від американських трейдуній відвідує велику фабрику в Москві. Перед фабрикою стоїть один автомобіль.

— До кого належить ця фабрика? — питає один член делегації.

— Звісно, до робітників, — відповідає повожатий.

— А чиє то авто?

— Звісно, директора заводу.

Незадовго сов. трейдунійна делегація відвідує фабрики в Детройті. Перед великою фабрикою стоять у рядах тисячі авт.

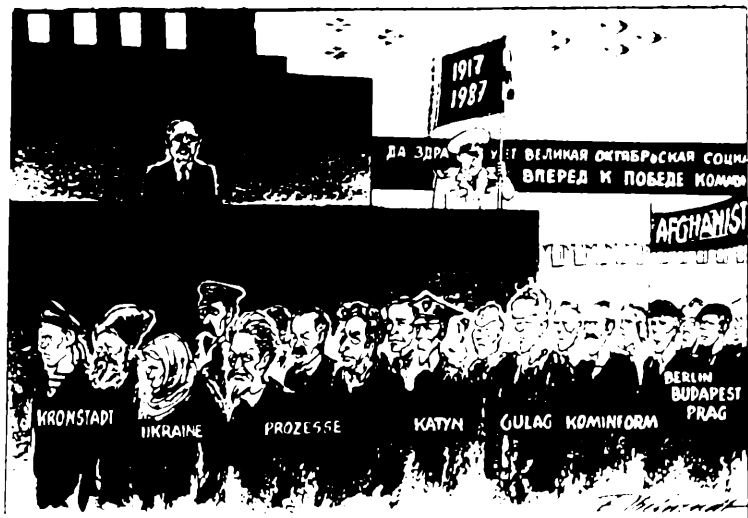
— До кого належать ці фабрики? — питає один сов. делегат.

— Відомо, до Форда — відповідає американець.

— А чиї ті авта перед фабрикою?

— Відомо, робітників, що в цих фабриках працюють.

(„Н. К.”)

ІНША ПАРАДА...

Військовою парадом, якою, згідно з повідомленням ТАСС, „проілюстровано героїчну історію Червоної армії”, заключено шестиденні святкування 70-річчя „Жовтневої Революції” в Москві. Карикатурист німецького щоденника „Франкфуртер Альгемайне Цайтунг” представив іншу парад з нагоди 70-річчя більшовицького панування — парад злочинів Москви.

Цілими ночами працівники НКВД (нар. Комісаріят Внутренніх Дел) „працюють”, арештуючи, тортуючи й убиваючи невинних людей. Про НКВД поширений серед населення такий дотеп:

— Що таке НКВД?

— Невідомо Коли Вернешся Додому.

Один німець із східного Берліну розказував своєму знайомому, як його три сини живуть:

„Мій старший син Фріц працює в советській військовій адміністрації. Мій другий син Оскар працює в східно-німецькому уряді. Мій третій син Дітріх живе з допомоги міста в західному Берліні”.

„А ти не можеш дістати йому роботу в східному Берліні?” — запитав приятель.

„Ти що, здурів?” — відповів батько трьох синів. „Як би той наймолодший син не помагав нам посилками, то ми би з голоду померли”.

Один відвідувач мадярського комуністичного диктатора Ракоші побачив на столику у нього телефон з великою слухавкою, але без відповідальника. Здивований він питає Ракоші: „А це що за телефон, що не можна відповідати, а тільки слухати?”

„Це наша пряма лінія до Кремля” — відповів Ракоші.

Советський громадянин по кількох годинах стояння в хвості на-решті дістався до середини skleпу в Москві.

„Чи ти маєш черевики?” — питає він продавця.

„Жалую, але всі розійшлися” — відказує той.

„А як з сорочками?”

„Сорочки вичерпані також”.

„А може остались панчохи? Я дуже потребую пару панчіх”.

„перестаньте мені докучати! Це є sklep, а не інформаційне бюро”, — відказав злісно продавець.

☆☆

☆

В Сибірі розмовляють між собою три невольники.

„Я попався тут в 1929 р. за те, що доніс на Славського, що він контрреволюціонер” — каже один.

„А я попався тут в 1937 р. за те, що я боронив Славського, що він не є контрреволюціонер”.

„А я є Славський” — відповів третій.

☆☆

☆

На лекції один російський агроном заявив, що в Росії збирають урожай пшениці 5 разів в рік. Коли його слухачі здивувалися цим відкриттям, то він підтвердив так: Ми дістаємо один збір з України, один з Польщі, один з Угорщини, один з Чехословаччини і один з Румунії.

В МАГАЗИНІ КУЛЬТТОВАРІВ

— Пера у вас є?

— Немає.

— Олівці є?

— Немає.

— Чорнило?

— Теж нема.

— Дайте книгу зажалень!

— Будь ласка: заплатіть 3 рублі і 29 копійок.

ЯК ДО КОГО МОЛИТИСЯ?

Ще минулого року, за часів влади Нікити Хрущова, зайшов за чимсь комуністичний поліцист до кімнати старшого робітника і побачив на стіні портрети Хрущова, Сталіна, Папи Івана Двадцятьтретього і президента Джонсона.

— Чому ви маєте ці образи на стіні? — запитав здивований поліцист.

— Я до них молюся, відповів робітник.

— Як це, молитися до них всіх? — запитав знову поліцист.

На це робітник відповів так:

До Хрущова молюся: „Отче наш”.

До Сталіна: „Що еси на небесах”.

До Івана Двадцятьтретього: „Нехай святиться ім'я твоє”.

А до Джонсона: „Нехай прийде царство твоє”.

„СВОБОДА СЛОВА”

Східньо-німецький „президент Отто Гротеволь переговорював у Москві. Він слухав годину, як говорили інші і нарешті зробив рух рукою, якби хотів щось сказати. Негайно один з москалів перебив йому:

— Товаришу Гротеволь! Коли ми схочемо почути вашу думку — ми вам скажемо, що говорити!...

СОВЕТСЬКА ГОСПОДАРКА

До Чехо-Словаччини приїхала господарська делегація з Англії, щоб ознайомитися з господарськими досягненнями „народної демократії”. Делегати оглядають новозбудований цегельний завод. Делегат почав розмову з одним із робітників заводу:

— Маєте гарну цегельню. Добре працює, що?

— Так, але що нам з цього?

— Маєте цеглу.

— Маємо, але її вивозимо на Угорщину.

— Але за це щось дістаєте.

— Ясна річ, — товщі.

— Отже добре торгуєте.

— Так, тільки ми того товщу не маємо, бо вивозимо його до СССР.

— Але за те щось дістаєте?

— Так, збіжжя.

— Виходить, чейже щось маєте.

— Ні, бо збіжжя вивозимо до Румунії в заміну за нафту.

— Отже, маєте нафту.

— Ні, нафту вивозимо до Польщі.

— А що за нафту дістаєте?

— Вугілля.

— Це добре.

— Та добре, бо воно нам потрібне до цегельні.

НА СОВЕТСЬКИМ КОРДОНІ

На советським кордоні зустрічаються собака і свиня. Привітались, і собака питає свиню:

„А ти куди йдеш?”

„Тікаю з советського раю закордон. Туди большевики вивезли весь хліб, люди голодують, то боюсь, що і я можу здохнути з голоду. А ти куди?” — питає свиня собаку.

„А я саме йду до СССР”.

„А то чого?”. — питає здивована свиня.

„Бо на Заході такі порядки, що не оплачується гавкати. А я чув, що хто в СССР добре гавкає, тому добре жить”.

І розійшлись, пішовши в різних напрямках.

„ЦЕ НЕ МОЄ ДІЛО”

Під час конференції в Ялті Сталін питає американського президента Розвелта:

— Скільки пересічно заробляє звичайний робітник в Америці на рік?

— Три тисячі доларів — відповідає Розвелт.

— А скільки коштує його річний кошт прожитку?

— Тисяча вісімсот доларів.

— Так?! — дивується Сталін, — а що він робить із оставшими дванадцятьма сотками доларів?

— Це не моє діло, це його особиста справа — каже Розвелт.

За хвилину Розвелт питає Сталіна:

— А скільки заробляє на рік робітник у вашій країні?

— Три тисячі шістьсот рублів.

— А який його річний кошт прожитку?

— П'ять тисяч рублів — каже Сталін.

— П'ять тисяч?! Цікаво! Звідкіля ж він дістає ще чотирнадцять сот рублів, щоб міг прожити?

— Це не моє діло, це його особиста справа — твердо відповідає Сталін.

НЕ СТРАШНО ЦІЛУВАТИ

Коли Хрущов приїхав до Варшави, на летовищі зустрів його прем'єр Гомулка. Він потиснув руку Микиті, а Хрущов почав обнімати Гомулку, намагаючись з ним цілуватися.

— Не можна, дорогий Микито Сергійовичу! — сказав Гомулка і почав відпихати від себе Хрущова.

— Не можна мене цілувати, бо я хворий на туберкульозу.

— Нічево, — відповів Хрущов, — Сталін був хворий на гемороїди, а однак ми всі його цілували!

Коекзистенціальний танок...

Один громадянин Народної Польщі запитався польського поліцая, чи він знає різницю між пудрою і урядом. Поліцей знизав тільки плечима і сказав, що не знає.

— Як можливо цього не знати — сказав громадянин. Кожний знає різницю: пудра є до лица, а уряд до д... !

— Як ви смієте так ображувати уряд — заgrimів поліцей. — Я вас арештую!

— Пане поліцей — пробував боронитися громадянин. — Я не казав, що це польський уряд до д..., я казав тільки — уряд. Я думав про капіталістичний уряд...

— Не викручуйтеся — сказав суворо поліцей. — Я добре знаю котрий уряд є до д...

...І арештував громадянина.

БЕЗМЕЖНА ВДЯЧНІСТЬ ПАРТІЇ І ЛЕНІНУ

У Львові, як відомо, поставили большевики перед Великим Театром пам'ятник Леніну. Один із американських українців, побуваючи як турист у Львові, побачив на площі перед входом до театру, що якась старша людина сипала птахам зернятка збіжжя.

— У вас шире серце, що опікуєтесь пташками, — сказав турист до старушка.

— Не знаю, чи я маю шире серце, — відповів дідусь, впізнавши в незнайомому заграничного українця, — але я роблю це з безмежної вдячності для них.

— А чому ж, властиво, ви їм вдячні?

— А бо вони, наївшись, сідають на голову Леніна і роблять те, що ми всі хотіли б йому зробити.

☆☆

☆

Визивають Абрама в КГБ і питають:

— Слухай, Абрам, в тебе родичі є за границею?

— Ні, — відповідає Абрам.

— Брешеш, сволоч, а два брати і сестра в Ізраїлі?

— Товаришу начальник, то вони в себе на батьківщині, а я за границею.

ЧОГО НЕМАЄ...

Перечитуючи большевицьку пресу, один чужинець зробив таку завагу:

В „Ізвестіях” немає вістей;

В „Сельской жизни” немає сільського життя;

В „Літературной газеті” немає літератури;

В київській „Радянській Україні” немає України;

У „Вітчизні” немає Вітчизни;

В „Робітничій газеті” немає про робітників;

У „Правді України” нема правди України...

ЗМІНА ПОГЛЯДУ

Кажуть, що останньо червоний Китай змінив свої погляди: раніше він противився тому, щоб відбулася зустріч поміж Хрущовом і Кеннеді, а тепер гарячо бажає собі такої зустрічі.

„ПРОЛЕТАРІ, РОЗ'ЄДНАЙТЕСЯ!”

Під час „конгресу миру”, який відбувався у Варшаві, поміж членами московської і китайської делегацій дійшло було до — делікатно кажучи — „мордобиття”. Китайські комуністи намагалися усунути телевізію, а московські й польські комуністи активно перешкоджали тому. Раптом на екрані телевізійного апарату появилася бородата голова Карла Маркса і його захриплий голос закримів: „Пролетарі, роз'єднайтеся!”

ПОЛІТИЧНІ СНИ

Під час снідання каже Брежнєв Ніксонові: „Знаєте, пане президенте, мені останньої ночі приснився дивний сон. Я бачив Білий дім, а на ньому червоний прапор з кличем: „Пролетарі усіх країн, єднайтеся!”

— „Це жакливе”, відповів президент. „Мені снівся подібний сон. Я бачив кремлівський палац з колосальним червоним прапором на ньому”.

— „З нашим кличем?” — додав Брежнєв.

— „Не знаю”, відповів Ніксон. „Я не можу читати по-китайськи.

В СОВЕТСЬКИМ КОНСУЛЯТІ

Один журналіст, щоб справдити якусь вістку, телефонує до сов. консуляту. Тільки полувився з відповідним числом, почув голос:

— Нема в бюрі!

— Кого нема? — питає зацікавлений журналіст.

— Того з ким, ви, хотіли говорити — почувся голос у трубі.

ЧОМУ В ПОЛЬЩІ НЕМАЄ М'ЯСА?

Відповідь: Бо так швидко йдемо до соціалізму, що худоба з нами не встигає.

До крамниці у Варшаві приходить покупець і хоче купити леза для голення.

— маєте жилетки, товаришу? — питає офіціанта.

— Немає жилеток — відповідає офіціант.

Покупець відходить, а тоді привний при цій розмові приятель офіціанта каже до нього:

— Що ти кажеш, що немає жилеток? А ось стоять жилетки на полиці.

На то офіціант відповідає:

— Як він мені каже „товаришу”, то хай голиться серпом!

МОСКАЛІ — „ДОБРІ ЛЮДИ”

У Варшаві, на вулиці, зустрічаються два приятелі: один звичайний чоловік, другий партійний.

— Ти чув новину? — каже безпартійний. — Совети прислали до Польщі три мільйони черевиків...

— А я тобі не казав, москалі — добрі люди! — гукнув обрадуваний партієць.

— Стривай, дай мені докінчити, — говорить далі безпартійний: — привезли три мільйони черевиків до направи.

ЯК В СЕБЕ ВДОМА

Коло Пассав переходять американський кордон два большевицькі командіри.

— Можете нас розстріляти — благають американців — лише не відсилайте нас назад!

— Окей! — відповідають американці. Ми вас наразі посадимо в тюрму, а в ній будете почуватись, як в себе дома...

☆☆

☆

Після зустрічі з Кеннеді у Відні, Хрущов оповів своїй Ніні: „Кеннеді мені що слово, то „Ваше високопревосходительство”. От і дочекався лідер світового пролетаріату”!

Ніна Хрущов: „Е, то ще нічого. Ось як Жакелін Кеннеді мене побачила вперше, то аж скрикнула: „О, Мати Божа!”

РОЗГАДАВ

Вулицею Москви проходило трьох чоловіків: комуніст, злодій і турист і зауважили на дверях будинку „Верховного Совета Народного Хозяйства” вивіску „ВСНХ”. Заспорили, що означає те скоро-

чення. Комуніст твердив, що то треба читати — „Всем Скверно, Нам Хорошо”. Злодій казав, що ті слова означають — „Воруй Смело, Нет Хозаена”. А турист слухав, слухав, а потім каже: „Нічого ви не розумієте. То треба читати з права на ліво, а це значить „Холера На Советскую Власть”.

НЕ ШТУКА...

Під час побуту в Україні, Кастрові показують один колгосп. Кастро оглядає показові влаштування, а вкінці й каже:

— Ми за два роки комунізму на Кубі вже вас перегнали.

Голова колгоспу стоїть ні в сих, ні в тих, а врешті відповів:

— Е, вам не штука, ви всі здавна на Кубі ходили босо!

СВІТЛЕ МАЙБУТНЄ...

В 2000-ому році в одній із шкіл СССР питає учитель:

— В якій добі живемо?

— В добі комунізму! — відповідають гуртом діти.

— А раніше в якій добі жили?

— В добі соціалізму!

— Гаразд, — каже учитель, — а тепер скажи мені Степаненку, в якій добі живеться краще?

Викликаний ученик помовчав, і учитель, щоб допомогти йому, каже:

— Ти повинен уже знати, що в добу комунізму. В добу соціалізму треба було стояти довгими годинами у черзі, щоб купити м'ясо...

Ученик (перебиває):

— А що це таке м'ясо?

В СОВЕТСЬКИМ СУДИ

Советський суд судив одного українського колгоспника. Закидали йому буржуазні промахи, брак любови до Сталіна та большевизму. Нарешті прокуратор спитав його, яке його наставлення до комунізму?

— Жити спокійно, мати що з'їсти та дах над головою — відповів селянин.

— На Сибір його! — бо він буржуй і контрреволюціонер! — закликав прокуратор.

ГОРЕ „САТЕЛІТІВ”

Один дипломат сателітної держави до совєтського дипломата:

- Дайте нам позику!
- Не дамо!
- Дайте нам збіжжя...
- Не дамо!
- Дайте нам вугілля...
- Не дамо!
- Ну, то дайте нам спокій!
- Не дамо!

— Ну, нарешті можу спокійно читати!

СМІХ — ЦЕ ЗДОРОВ'Я!

Смійтеся і веселіться!

ПЕРЕКОНЛИВІ АРГУМЕНТИ

В будинку університету такий діалог між студентом і студенткою:

— Ви якої національності? — питає студент.

— Я українка. — Відповідає студентка Ліда П.

— О, то ви є „рашен” (русска).

— А ви хто по національності? — запитала вона.

— Я грек.

— О, то ви турок, — відрубала йому студентка.

— Як ви можете називати мене турком, коли я грек, — відповів гнівно студент.

— А як ви можете говорити, що я „рашен”, коли я українка? Різниця між українцями і рускими приблизно така ж, як між греками і турками.

Цей аргумент студентки Ліди вияснив, мабуть, студентові-грекові різницю між українцями і рускими переконливіше, ніж довга дискусія на цю тему.

ДОБРИЙ ЛІК

— Чи твоя жінка й далі така нервова?

— Ні, вилікував її один лікар.

— Який лік приписав?

— Сказав їй, що нервові жінки скоро старіються — і як рукою відняв.

ДОРОГА ЯЄШНЯ

Американський мільйонер переїздив через Італію. В одній гостинниці на селі він замовив собі три смажені яйця, бо підозрівав, що кухня тієї не дуже то чистої гостинниці не зможе щось ліпшого приготувати. Як він спожив ті яйця і прийшлося платити, то його сильно здивував надто високий рахунок.

— Як це так, — промовив він до властителя, — ви жадаєте за три яйця більше як першорядний ресторан на Рів'єрі за повний обід. Чи тут бракує яєць?

— Ні, яєць не бракує, — посміхнувся господар, — але мільйонерів бракує.

ЖУРНАЛІСТИЧНИЙ ТАЛАНТ

Журналіст знайшов на вулиці оселедця, якого викинув крамничник, бо зігнів.

Журналіст мав фантазію. В газеті помістив він новинку: „Відомого пливача знайдено мертвого на вулиці”.

СЕРЕД ДРУЗІВ

Зустрічаються двоє приятелів.

— Маю вирішити тяжку проблему. Може ти мені порадиш. Справа в тому, що хочу одружитись. Але маю дівчину, яку кохаю, але вона бідна, а маю багату ще молоду вдовицю. Як на твою думку.

— Женись з дівчиною, бо то справжня любов!

— Маєш рацію. Чорт з грішми.

— Але перепрошую тебе, будь ласка, скажи мені, де мешкає ця вдовиця?

ЗНАЄ...

Учитель спитав малого учня:

— Івасю, чи ти знаєш азбуку?

— Так! — відповів хлопчина.

— Ну, то котра з букв слідує після „А”?

— Всі.

ПОРАДА БАТЬКА

Я жив разом з моєю дівчиною під час двох останніх років університету. Почуваючи себе винуватим, я держав це в тайні перед моїм батьком. Коли ж ми вкінці рішили одружитись після градуації, я з радістю потелефонував до свого батька:

— Маруся і я одружуємось? Чи не радієш, тату? — В телефоні, довша перерва, а потім голос тата:

— Я не знаю, сину! Скільки розводів сьогодні! Чи не схотіли б ви обоє спершу спробувати жити на „віру”?

ГАРНИЙ СОН

Жінка, прокинувшись зі сну:

— Мені снилося, дорогенький, що ти купив мені хутро.

Чоловік:

— Дуже добре! А тепер старайся знову заснути і носи його на здоров'я!

НА ПЛЯЖІ

Поліцист арештував на пляжі молоду дівчину, що мала на собі найскромніше бікіні — три вузькі стяжки. Він спитав:

— Що сказала б ваша мати, якби вас побачила у цім костюмі!

— Вона б розсердилася, бо то її костюм.

БІЛЬША КАРА

Дочка потелефонувала до матері і крізь сльози сказала, що хоче повернутись до неї, щоб покарати свого чоловіка.

Мати: Дозволь мені, хай я покараю його: я приїду до вас!

НОВА МОДА

Жінка, щоб успокоїти чоловіка, каже:

— Цього літа я не буду потребувати ніякої сукні.

— О, Боже! — здивувався чоловік, — до чого ж доходить та мода.

НЕ ПІДЕ

Хтось спитав розведену жінку, чи вона піде на похорон її колишнього чоловіка, що саме помер.

— Чому я маю йти на його похорон, коли він на мій не прийде?

ТРИ ІВАНИ

Мала молодиця трьох синів, різних за віком, і всі троє називалися Іванами.

— Як же, — питають молодицю — ви їх кличете?

— А дуже просто, — відказує, — по-батькові кличу.

МІЖ ЖІНКАМИ

— Знаєш, сусідо, по останній війні на дві жінки припадає один з половиною чоловіка.

— Ой, так-так, люба. Мені випала якраз ота половина.

ЧОЛОВІК:

— Наш сусід сказав мені, що молочар, який приносить молоко, кохається з усіма жінками в нашім будинку, за винятком одної.

Жінка:

— О, це напевно буде та кривуля на третім поверсі!

ОГОЛОШЕННЯ

Самітний чоловік дав оголошення до газети, що шукає дружини. Впродовж короткого часу дістав понад двісті п'ятдесят відповідей. Більшість із них була: „Можеш мати мою!”

НЕОЩАДНА

Степан. Моя жінка дуже ощадна.

Гриць. А моя — Ні. Щодня дай і дай то двадцять, то тридцять долярів.

Степан. Що ж вона з тими грішми робить?

Гриць. Або я знаю? Ніколи стільки їй не даю.

ЗМІНА

Наш смак міняється, як ми виростаємо. Малі дівчата люблять мальовані лялечки, а малі хлопці люблять жовнірів. Як вони виростають, дівчата люблять жовнірів, а хлопці мальовані лялечки.

ЛЮБОВ

— Дорогенький, ти вже перестав мене любити!

— Ні! дорогенька, не перестав, але я мушу відпочати!

І ТАТО ВМІЄ

— От бачиш, і тато вміє тебе викупати, а ти гадав, що без мами не обійтися.

— Звичайно, тільки мама перед купанням здійсмає з мене черевики...

ПОДУМАВ

— Тату, допоможи мені задачу розв'язати.

— А ти сам подумай.

— Я думав.

— Ну й що ж ти придумав?

— Тебе попросити.

ЖИВЕ В ДОМА

Маленький хлопчик згубився.

— На якій вулиці ти живеш? — спитав його поліціант.

— Я живу не на вулиці, а вдома...

НЕ ЙДЕ ДО ШКОЛИ

— Степанку! ти сьогодні не йдеш до школи? — спитав батько сина, помітивши, що той не збирається.

— Ні.

— Чому?

— Вчителька просила, щоб сьогодні до школи пішов ти...

ТОЙ САМИЙ СОБАКА

Учитель питається:

— Скажи, Івасю, як то може бути, що твій твір про собаку такий самий, як у твого брата?

Учень відповідає:

— Бо цей самий собака.

ДО 25 РОКІВ

— Не йду заміж, поки мені не сповниться 25 років.

— А мені не сповниться 25 років, аж доки не вийду заміж.

— Бачиш, стара! Такий модель суконки маєш собі купити!

ІНФОРМАЦІЯ

Перед невеликим селом задержалося авто і водій питає селянина;

— Чи не могли б ви мені сказати, як це село називається?

Селянин зміряв водія згори вниз:

— Зовсім певно, що можу. Що ви мене за дурня маєте?

МОДЕРНЕ МИСТЕЦТВО

Один багатий приятель мистецтва прийшов до ательє одного маляра. Він хоче купити якусь картину, звернув увагу на одну і питає:

— Що, властиво, представляє ця картина?

— Корови на пасовиську, — відповідає маляр, не загикнувшись.

— Дійсно? Але ж я не бачу ніякої трави.

— Її корови вже випасли.

— Не бачу також і корів.

— А що корови мають робити на місці, де немає трави?

ЧИ НЕ ХВОРА

— Ну, як там твоя жінка? Чи вже видужує?

— Видужує. Сьогодні вже двічі сварила зі мною.

— Ов, а моя чогось нині спокійна! Чи не хвора чого?

ПОЗІХАЛА...

— Чи ти повіриш, — сказала жінка чоловікові, по відході сусідки з хати, — вона підчас того, як я говорила, позіхнула найменше десять разів.

— Дорогенька, — відповів їй чоловік, я не думаю, що вона позіхала. Вона хотіла також дещо сказати.

ВЕРБЛЮД

Чоловік:

— Знаєш жінко, є таке звір'я, що називається верблюд, він може сім днів не пити, а робити.

Жінка:

— Овва! А я знаю такого верблюда, що сім днів п'є, а нічого не робить.

НЕ В ПОРУ ПОМЕРЛА

Робітник прийшов до о. пароха в справі похорону своєї жінки.

— А коли небіжка померла? — питає о. парох.

— Та вчора — відповідає зажурений вдівець, — тільки шкода що не померла день раніше, то була б мала гарний похорон у неділю.

З КОРЧМИ ДО ДОМУ

Вернувся п'яний чоловік до дому як була перша година по півночі.

Жінка:

— Тому, що ти вернувся в першій — маєш і „замалювала” його макогоном по голові один раз.

Чоловік:

— Маю шастя, що натрапив на першу, а не на дванадцяту!”

ДОБРА ПАРА

Орест розказує Богданові, яку то ідеальну дівчину він бере собі за дружину. — А розум у неї за двох! — викрикнув захоплено.

— О, це саме тобі ідеальна пара — признав Василь.

МІСІЯ В КАРПАТАХ

Чудова місія в Карпатах. Проповідник гарно й зворушливо промовляє під хрестом. Гуцули плачуть аж заходяться. А там стоїть собі якийсь гуцул і ані мур-мур! Сусід непокоїться: Чому ви, дядьку, не плачете? — Бо я не звашого села! Як у нас буде місія, то я буду плакати, а ви дивитися!

ГАРНИЙ ОСЕЛ

Внук:

— Діду, я вчора бачив такого великого осла як ви!

Дідо:

— Не бреши, хлопче! Такого великого осла як я нема на світі!

ТАКОЖ АТЕЇСТИ

Комуністичний партагітатор приїжджає до колгоспного клубу й питає голови клубу:

— Коли у вас була остання лекція на антирелігійні теми?

— Та вже не пригадую, чи на Пречистої, чи на Пасху...

НЕПЕРЕДБАЧЕНА ПРИЧИНА

— Микола, кажуть, що твоя дружина, нібито, поїхала над море сама, тільки з шофером.

— Та що пораджу, як така дурна, що не потрапить навчитись сама авто провадити.

НЕ ПІЗНАВ

Хворий перед операцією просить лікаря, щоб тільки довго не оперував. Лікар — молодий, дбайливо поголений, обіцює:

— Добре, добре, до півгодини буде по всьому.

Хворий пробуджується і бачить над собою сивого, бородатого чоловіка:

— Що ж це пане докторе, аж так довго тривала операція, що вам виросла і посивіла борода?

— Скільки ти разів бачив мене на образах і все таки не пізнав: я є св. Петро! — відповідає йому добрячий голос.

МОЇ, ТВОЇ, НАШІ...

Удівець, що мав троє дітей, оженився з вдовою, що також мала троє. Одного разу діти вчинили крик.

— Іди, подивися, чого ті дітиська так кричать, — каже чоловік жінці.

Жінка пішла, вертається й каже:

— Твої діти і мої діти, били наші діти.

ЧИ ДОБРЕ ЗРОБИЛИ?

В школі катехит оповідає дітям про Йосифа єгипетського, як то брати продали його купцям. Щоб заінтересувати дітей і заохотити до більшої уваги, він спитав:

— Було воно добре?

— Ні! — відповідають діти одногolosно.

— А що ж було в тім злого? — Всі мовчать.

— Хто з вас знає, що було зле у тім випадку?

Малий хлопець крамаря підносить пальці:

— Його задешево продали.

НА МОЄ ЩАСТЯ

Павло:

— Чому твого імени ніколи немає між жертводавцями? — питається кум кума Федя.

Федь:

— Не маю, куме, щастя. Як у церкві є збірка, то я приходжу запізно. Як збірка проводиться на весілі чи христінах, то я тоді п'яний, і мене обминають. Як колядники приходять від різних партій, то я позбуваюся їх так, що кажу, що я не належу до їх партії. Як приходять за новим календарем, кажу, що я святкую за старим, як приходять за старим, кажу, що я вже відсвяткував за новим. Ось бачиш, що я не маю щастя із збірками”.

ДУМАЛИ

Приїхала мати до зятя і дочки в гості, подивилася — а в них у садку й на городі бур'ян по коліна.

— До чого ж оце ви догосподарювалися? Чи ви щось собі думали?

— Та думали, мамо.

- А що ж ви думали, діти?
- Що ви, мамо, приїдете та й прополете.

КУЛЬТУРНА ДРУЖИНА

Нарікав часто чоловік на свою дружину, що не вміє варити. Вона слухала, слухала, а в кінці каже:

— Пощо стільки нарікати?! Ти гадаєш, що те, що я зварила, мені смакує? А однак я культурно вихована, що не на рікаю.

МОДЕРНІ ЧАСИ

- Моя дочка то вже так як напіввіддана.
- Як це розуміти?
- Має нареченого, який є жонатий!

ГАРНА ВІДПОВІДЬ

Чоловік, перебуваючи кілька років на війні, повернувся до дому. Увійшов в хату і побачив малу дитину.

- А це чия дитина? — питає жінку.
- Моя, — відповідає жінка, — могла бути і твоя, але тебе дома не було.

СКУПАР

Бандит напав на чоловіка, витягнув револьвер і каже:

- Давай гроші, або життя!
- Бери життя, — каже скупар, — бо гроші я складаю на старість.

МОЛИТЬСЯ ПОТИХЕНЬКО

Синоч Івасик дуже потихенько молиться. Мати питає:

- Синочку, я нічого не чую, що ти там говориш.
- Івасик:
- Бо я не до вас, мамцю, молюся а до Бога!

СИВА ГОЛОВА

Скажіть мені, добродію, чому ваша голова сива, а вуса ще чорні?

— Що ж тут дивного. Та ж вуса 20 літ молодші від чуприни!

ЖУРБА

Лікар: — головне: вам не вільно журитись. Як прийде журба — викиньте її!

Пацієнт: — Добре, докторе! Я буду пам'ятати про це, як прийде ваш рахунок!

ДОБРА ВІДПОВІДЬ

Лікар сказав пацієнтові, що не може знайти причини його хвороби. Щоб бути ширим, я думаю, що причиною цього є пиянство.

Пацієнт: — В таких разі, докторе, я прийду до вас, як ви протверезитесь!

ЖУРИТЬСЯ

Пацієнт подзвонив до лікаря в ночі. Він був зажурений і неспокійний:

— Не можу спати, пане докторе! Я не можу заплатити вашого рахунку і це так сильно гнобить мене, що не можу заснути!

Лікар:

— Пощо ви мені це сказали? Тепер я не буду спати!

ДОБРІ ДОРАДНИКИ

— Мамо! Чому Соломон був наймудрішим чоловіком у світі?

— Бо мав багато жінок, які йому дораджували!

В ШКОЛІ

Учителька питає учня:

Послухай Сергійку, якщо я скажу: „Я красива” — який це час?

Минулий, Валентино Василівно!

НАБІР ІМЕН

Пабла Пікассо знають усі. Проте, мабуть не всі знають повний набір його імен. Ось як звати видатного майстра пензля:

Пабло Дієго Хозе Франціско де Паула Хуан Непомукано Кріспіг Кріспіано де ла Сантісіме Трінідад Руїз і Пікассо — іспанець, а в Іспанії такий пишний набір імен — не дивина...

НЕБАГАТО БРАКУВАЛО...

— Небагато бракувало і я був би оженився.

— А скільки бракувало?

— Молодій бракувало три тисячі доларів, а мені — охоти на женячку.

В РЕСТОРАНІ

Кельнер: Чим можу служити, що панове бажають?

Перший гість: Чай в склянці, прошу.

Другий гість: Теж чай, прошу. Тільки, щоб склянка була чиста.

Кельнер відходить, а за хвилину повертається: Два чаї, але хто з вас просив чисту склянку?

ДОТЕПНА ВІДПОВІДЬ

Раз сусіда спитала сусідку:

— Щось, сусіде, вас давно не видко!

Заходіть же частіше в мій дім.

Не бійтеся, я вас там не з'їм!

Сусід відповів їй прямо в очі:

— Не боюся зубів я жіночих,

Але клятих бабських язиків, —

Скажу правду, — боюся таки.

☆☆

☆

Колишній польський вояк з армії Андерса зустрів в Америці Селепка (якого знав ще з Італії) й каже:

— Ну, і що ви, українці, виграли з німцями?

Селепко змісця „відгризся”:

— Те саме, що ви з англійцями!

Вибрався Селепко на прогулку до Грещі, і ходить по Атенах та оглядає пам'ятники. Побачив статую Венери з Мільос і каже сам до себе:

— Це ж страшне згіршення. Таких статуй взагалі не повинні ставити у публічних місцях. Повинні бодай зачекати до того часу, аж діти попідростають.

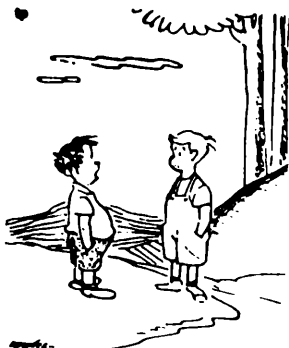
ДОСТУП ДО НЕБА

Катехит:

— Скажи мені Івасю, що треба зробити, щоб дістатися до неба?

Івась:

— Треба померти, бо живий до неба не дістанеться!

— Для нас постає страшна проблема: найперше вчать нас говорити, а потім забороняють говорити...

ПЕРЕДВОЄННИЙ МАДЯРСЬКИЙ АМБАСАДОР В ПІВДЕННІЙ АМЕРИЦІ

Мадярський амбасадор представляє свої повновласті президентові одної південно-американської республіки.

— Яку країну ви репрезентуєте? — питає президент.

— Королівство Мадярщини.

— О, то у вас є король?

— Ні — відповідає амбасадор, — У нас володіє адмірал.

— О, то ви маєте флоту?

— Ні, ми фльоти не маємо.

Президент здивовано глядить на амбасадора, а по хвилі питає:

— А ваша країна нейтральна?

— Ні, ні, ми є у війні з Росією. Ми хочемо Трансильванії.

— О, то Росія має Трансильванію?

— Ні, пане президенте! Трансильванію має Румунія.

— У такому разі то ви є у війні також з Румунією?

— Ні, ваша ексцеленція? Румунія є нашим воєнним спільником.

Президент більше нічого не говорив, тільки взяв телефон і закликав:

— Дайте мені шпиталь для нервово-хворих!... Тут один європейський амбасадор поважно захворів.

ЗАВДЯКИ ЛІКАРЕВІ

В лікарській канцелярії пацієнт дякує лікареві:

— Я вам страшенно вдячний, пане докторе. Ви навіть не можете собі уявити скільки я завдячую вашому лікарському знанню.

— Але ж я вас ніколи не лікував.

— Мене ні, але мого дядька, а я його спадкоємець.

☆☆

☆

На всіх фотографіях шкоти мають сумне обличчя. Лише один фотограф робив знімки усіх шкотів з веселим виразом лиця. Його запитали якось у товаристві:

— Як ти це робиш?

— Дуже просто! Коли маю вже фотографувати, витягаю табличку з написом: 5% ОПУСТУ!

ЩАСТЯ В НЕЩАСТІ

Велика фірма влаштовує під кінець року бенкет. Одному урядовцеві випало сидіти якраз біля гарної панночки. По півгодини власник фірми усміхнувся привітно й — пішов.

— Слава Богу, що старий зник. Це найбільша свиня в цілому місті.

— Так? — каже панночка. — А ви знаєте, хто я?

— Ні.

— Я є його дочка!

Урядовець зблід, і після хвилини питає:

— А ви знаєте, хто я?

— Ні, — відповіла дівчина.

— Богу дякувати! — сказав, підвівся й вибіг із залі.

СУСІДСЬКІ НОВИНИ

— Сусідко, ви чули? — таємниче каже фермерка своїй сусідці.

— А що трапилось?

— Та Петрів Стіф привіз таку високу невістку, ну, може така як ви, і таку страшну, ну як ви, а може і ще страшнішу...

СПІЛЬНА ПРОБЛЕМА

Хлопчик повернувся зі школи з поганими оцінками. Крім шкільної картки він приніс матері й записку від учителя.

„Ваш хлопець здібний, — писав учитель, — але він витрачає багато часу на розвагу з дівчатами. Я пошукаю можливості відучити його від тієї звички”.

Мати, підписавши картку, додала:

„Якщо зможете хлопця відучити, то прошу поділитися досвідом зі мною. Я випробую ваш досвід на моєму чоловікові”.

НАВІЩО СПІШИТИ?

Питає директор свого бухгалтера:

— І дуже втішилася ваша дружина, довідавшись про підвишку платні, яку я вам дав?

— О, дякую, пане директоре! Вона, безперечно, дуже втішиться, коли про це довідається.

— Як то? Ви, хіба, їй ще досі не сказали?

— Пане директоре, навіщо спішити? Чи тепер, чи за яких пару місяців моя дружина буде втішена так само, коли довідається про підвишку. Але, поки вона довідається, то тією новиною хочу натішитися я сам.

ВИНАХІДНИК...

— Я винайшов такий плин, що як хто нап'ється, зразу говорить чисту правду, — каже Іван.

— Це щось неправдоподібне, — сказав Гриць.

— Не віриш?

— Не вір'ю!

— Ну то заложімся! — запропонував Іван.

Заложились. Іван витягнув з-під поли якусь невеличку плящину, налив у склянку якогось плинну, і дав Грицеві. Той покуштував, сплюнув і вигукнув:

— Та це ж звичайнісінька нафта!

— А бачиш, казав я тобі, що як нап'єшся, то зразу говоритимеш правду!..

ЗАРАДНА ГОСПОДИНЯ

— Моя служниця постійно викрадає цукор і носить до свого пому, — каже сусідка до сусідки.

— А моя ніколи такого не робить.

— От гарно, маєш чисту прислугу.

— Ні, ми вживаємо сахарину.

ПРОБЛЕМА

Один з наших реалітетників в Чікаго намовляє до поїздки на Україну:

— Ідьмо, пане добродію, я вас можу запевнити, що дістанете зразу візу на в'їзд до Советського Союзу.

— Ну, так, але мене не интересує віза на в'їзд, мене интересує чи дістану візу на виїзд! — відповів той.

ЗНАЄ СВОЮ ЖІНКУ

Жид зі своєю жінкою постановили піти до кіна.

Прийшли, сіли на свої місця й дивляться на кінокартину. Нараз жінка занюхала, що щось чути. Питає свого чоловіка?

— Хаїме, ти помив ноги сьогодні?

— Помив.

— І вбрав свіжовипрані шкарпетки?

— Так, убрав.

— Справді?

— Справді! Але я знав, що ти мені не довіряєш, тож подивись, я взяв ті неперані шкарпетки з собою, щоб тебе переконати! — і в тій хвилині витягнув з кишені забруднені шкарпетки...

ВАЖЛИВА ПРИЧИНА

- Мій чоловік вернувся учора вночі дуже пізно.
- І ви що, чекали на нього? — питає сусідка.
- Ні, бо мала страшну хрипку.

ПРИЧИНА РЯТУНКУ

Молода жінка саме була в крамниці з м'ясом, коли бандит витягнув револьвер і зажадав від різника гроші. Вона скрикнула, і бандит утік.

У суді питає суддя:

— Ви, пані, врятували різникові життя. Але як це було? Ви були обернені плечима, звідки ви знали, що бандит у крамниці?

— Я нічого не знала. Я скрикнула, як почула нову ціну м'яса!

100% ЖІНКА

На перехресті доріг шляхова поліція затримала авто, яке провадила жінка, і зажадала дозволу їзди. Жінка почала нищпорити в торбинці, перекинула речі в підручній валізці, знову повернула до торбинки, і вийняла якийсь папір та подала поліціянтові. Той хвилину-дві дивився на папір і каже:

— Пані, що це ви мені дали?! Та це ж програма до кіна!

— Так, знаю, — відповіла пані, — але щоб вам не навприкрилось ждати поки знайду дозвіл, дала вам дещо прочитати.

ДОБРА ДРУЖИНА...

— Бачу, чоловіче, що ти сьогодні дуже змучений. Краще не йти на фабрику, от винесеш воду з пивниці, що найшла з недавньої повені, скопаєш грядки на квіти та в той спосіб відпочинеш.

ЧИ ТАК Є В НЕБІ?

Восьмирічний хлопчик, показуючи на свою маленьку сестричку, яка в колисці голосно плаче, питає:

— Мамусю, чи моя сестричка походить також із неба, як і я?

— Так, синочку.

— І всі діти походять з неба?

— Авжеж, всі, — відповіла мама.

— Ну, то я уявляю собі, який там мусить бути страшний крик!
— відповів хлопчина.

ПОЯСНИЛА

- Катрусю, снилося мені, що я вас цілував. Що це має означати?
— Хіба те, що ви, коли спите, набагато відважніші.

РІЗНІ БУВАЮТЬ НАМІРИ

В поліційній станиці якась дівчина вносить скаргу, що в трамваї їй украдено гаманець з грішми.

— Підозріваєте когось? — питає її дижурний старшина.

— Так. Це був гарний хлопець у темних окулярах і червоній блюзі. Все всміхався до мене і під претекстом, що в трамваї було повно, тулився до мене і навіть обіймався.

— Але ж, панночко! — каже дижурний. — Чому ж ви тоді відразу не покликали поліції, коли бачили, що хлопець поводить себе нахабно?!

— Та бо, пане сержанте, я думала, що він робить це з добрими намірами.

У ЛІКАРЯ

Хворий: У мене зіпсовані нерви, лікарю!

Я схоплююся при кожному дзвінкові, я не відкриваю дверей, не підходжу до телефону. Ви вважаєте, що це серйозно?

Лікар: Ні. У моєї сестри така сама хвороба: вона теж купує в кредит:

ЗНАЙШОВ

— Чому ти досі не оженився?

— Бо шукав ідеальної жінки.

— І не знайшов?

— По довгих роках урешті знайшов.

— І чому ж не одружився з нею?

— Бо вона також шукала ідеального чоловіка.

ПОЩО ЗБУДИЛАСЬ

— Знаєш, Гріша, — каже одна московка до свого чоловіка, — мені снилось, що ми вже пройшли соціалізм і зажили так гарно в комунізмі...

— А ти, дурна, пощо збудилась?!

ШКОДА ЇХАТИ

Панство Глаголенки їдуть на весілля. З Детройту до Чікаго. Тільки виїхали поза Детройт на шлях, і пані Глаголенко каже до чоловіка:

— Ти мені на весіллі поводись коректно: не пий, не заглядай за чужими жінками, не заводи політики...

Чоловік поглянув на подругу й каже:

— Як так, жінко, то на авто і їдь сама, а я вернусь назад до фабрики на роботу.

ЦИГАНОВА ПОРАДА

Малий циганчик попик пальця в кузню старого цигана. Малюк почав кричати.

— Цить, не кричи, а встроми пальця в рот, — почав наувчати старий циган малого.

— І це щось допоможе на опечення?

— На опечення ні, але на крик — так!

УВАГА, ДІТИ!..

В одній початковій школі каже учителька до дітей:

— Діточки, увага! Коли я вам говоритиму про бабу-Ягу, не дивіться в вікно, а тільки на мене!

МУДРА ПОРАДА

— Ощаджувати — дуже важна чинність, — говорив шеф фірми. — Ощаджуючи, не будете потребувати підвижки платень. І треба починати з дрібниць. Ось, наприклад, пане Горошко, я довідався, що викупили лотерійний квиток, і ваша дружина теж купила. Пощо, пане Горошко? Аджеж відомо, що уряд визначає тільки один головний виграш!

В ЧЕСНІЙ РОДИНІ

Жінка до чоловіка:

— Знаєш, любий, наша служниця вкрала два простирали і втекла.

Чоловік обурюється:

— Що за часи настали! На кожному кроці злочинство! Не можна

нікому вірити! Зрештою, та наша служниця мені ніколи не подобалася — мала злодійську пику. Але я їй того не подарую: зараз телефоную до поліції!

— Ні в якому разі! — перелякано зупиняє його жінка. — З того може вийти велика неприємність: бо та злодійка вкрала якраз ті простирала, що ми їх взяли собі з готелю на пляжі. Пам'ятаєш?

ДОСИТЬ РАЗ

Колись, любий мій, ти так багато говорив про кохання, а тепер — ні слова.

Не хочу повторюватися...

ВИДИМИЙ ЗНАК

— Мамусю, мамусю. я бачив як пан Влодко цілував нашу Марусю! — кричить малий Петрусь, вбігаючи до кухні.

— Пощо робити стільки руху, — каже мама до Петруся. — Адже знаєш, що пан Влодко жениться на другий тиждень з нашою Марусею і має для того повне право!

— Якщо так, мамусю, то коли жениться наш тато з нашою новою служницею?

*— Хто тобі казав, тату,
що ти маєш робити, погн
ти не оженився з мамою?*

☆☆

☆

Молодець, якого умовляли одружитися, жартівливо відповів:

— Хай врятує мене Господь від жнок, а від шлюбу я сам урятуюся...

ДОРОГО

А чи не здається вам, пане лікарю, що це надто дорого, адже в хлопчика був звичайний кір?

— Але мені довелося їздити до вас двадцять разів!

А того, що він заразив усю школу і ви мали прибутки, ви не враховуєте?

РОЗМОВА ЗА ЛАШТУНКАМИ

Чому засмучена наша пріма?

— Сьогодні їй подарували тільки дев'ять букетів.

А хіба цього не досить?

Так, але вона заплатила за десять.

КОХАННЯ

Та я ж ідеалістка! Кілька разів збиралася вийти заміж з кохання і щоразу виявилось, що в нього ні копійки за душею...

ОТАКА СПЕКА

У нас така спека, що у мух крила обгоряють!..

То ще нічого! А от у нас така спека, що курям дають морозиво, щоб не несли варених яєць...

ЦЕ ВЖЕ ЗАБАГАТО...

— Я хотів би квіти для моєї хворої сестри.

— Прошу дуже, тут є рожі, тузін — три доляри.

— Е, ні, так хвора вона ще не є!..

СПРАВДІ ПО-ЖІНОЧОМУ

Поліціант: ...алеж панно, ви їхали автoм 75 миль на годину...

Вона: — Це чудово. Я тільки вчора навчилася їхати...

У ВІНДІ

Одна пані, що не звикла Іздити віндою, трясучись зо страху, питається старшого добродія, який їде разом з нею нагору:

— Якщо урветься кабель, то куди ми полетимо: вгору чи в долину?

— То залежатиме від життя, яке ви провадили! — відповідає сердитий добродій.

У ТЮРМІ

Один до другого: — Тебе за що замкнули?

— За те, що товк головою до муру.

— Як то? За це замкнули?

— Так, бо я товк не своєю головою.

КРАСА

Він. Рибонько моя! Ти ж така красива та розумна, скажи, чому ти не хочеш вийти за мене заміж?

Вона: Саме тому...

НЕ СПІВАЄ

Дружина скаржиться своєму другому чоловікові:

— Я вже з тобою. Саво, забула як і співати. А як жила з небіжчиком Петром, то навіть коли підлогу мила — й тоді співала...

— Все правильно! — скривився чоловік. — Як же ти будеш тепер співати, коли завжди підлогу мию я?...

ЩО ВІЛЬНО І ЩО ЗАБОРОНЕНО

В Німеччині все законом заборонено, хіба що законом дозволено.

У Франції все законом дозволено, хіба що законом заборонено.

В Італії все законом дозволено, навіть те, що законом заборонено.

В Совпедії все законом заборонено, навіть те, що законом дозволено!

ІЗ ПРИРОДНИЧИХ НАУК

Учитель питається в школі учнів. — Звідки береться дощ?

Учень підносить пальці: — Я знаю, я знаю, прошу пана вчителя.

Учитель: — Гарно, ану скажи.

Учень: — Від моєї бабуні; вона все повідає, що як має бути дощ, то він уже вісім днів наперед крутиться по її костях.

ЦНОТЛИВА КУРКА

Хідником йдуть дві старші дівичі. З подвір'я якогось дому вибігла курка а за нею когут. Курка втікаючи потрапила на їздню, і над'їжджаюче авто забило її.

— Бачиш, яка порядна курка, — каже одна дівича до другої. — Воліла самогубство ніж насильство!

ЗМІНА ЖУРБИ

Мама дуже схивльована, що син довго не вертається з рандки. Сидить до пізна і жде. Врешті каже до чоловіка:

— Чекатиму лише до 11 години. Якщо не прийде, то йду спати. Хай потім журиться мама дівчини!

ЧИ ЩАСЛИВА ЗІРКА?..

— Моя дорогенька! Як чудово бути побіч тебе на тій парковій лавці в таку місячну ніч, коли співає соловейко і спадають ясні зорі... Ось глянь, полетіла якраз одна зірка! Подумай собі щось скоро, напевно сповниться!

— Не вірю, Івасику, що сповниться...

— Не віриш? Чому?!

— Бо ти такий нерішучий!..

ПЕРЕКОНАЛА...

Прийшов додому в ночі п'яний чоловік. Зірвалася жінка з ліжка, підскочила до чоловіка, ляснула по щоці й гукає:

— Кажи, п'яного, будеш ще пити?!

Чоловік мовчить. Жінка попадає в лють, і — лясє по щоці з другого боку, гукаючи:

— Кажи, будеш ще пити?!

Чоловік подивився посовілими очима й ледве відповів:

— Ну, добре, наливай!

СУЧАСНА НОВЕЛЯ

Гарна дівчина звернулася до велетенського, брутального за-хляпаного кров'ю чоловіка. Він тримав у руці гострий, як бритва ніж, і безжалісно глядів на неї.

— Ви не маєте серця? — прошепотіла майже нечутким голосом.

— Ні! — відповів він грубо і твердо.

— Тоді вона важко зідхнула:

— То в такому разі дайте мені два фунти печінки!

ТЕМПИ АМЕРИКАНІЗАЦІЇ...

Американка телефонує до своєї приятельки:

— Дуже тобі співчуваю. Я довідалась, що твій чоловік утік з твоєю покоївкою!

— О, дрібниця, я й так хотіла її звільнити!

ЖЕРТВА ЗВ'ЯЗКУ

— Цілих два роки писав я їй любовні листи...

— А потім?

— Потім вона вийшла заміж за листоноша!

ВЕЛИКА ЗМІНА

Стара панна має сучку. Сучка дивно поводитьсь. Власничка йде з нею до ветеринара.

— Нічого дивного, — каже ветеринар, — вона потребує самчика, цілком природня річ. Знаю такого, що має тої самої породи самчика, чистої раси. Але за цю прислугу власник жадає 20 доларів.

Стара панна задеревіла. В її понятті світ інакше побудований, і питає:

— Якто, чи я зле чула? Це вона має платити?!

☆☆

☆

ІЗ СУДОВОЇ ЛАВКИ

- Чи ви ніколи не провадили нормального життя?
- Так, пане суддя, протягом шість років.
- Ну, і чому не продовжуєте, а займаєтесь грабунком і розбишацтвом?
- Бо мене, пане суддя, звільнили...

ЖІНОЧА ПРИКМЕТА

- Прошу, знайомтесь, це пані Сметанка, а це пані Кашка, — знайомить пан Сливка біля церкви дві пані.
- Я ж з вами знайома, — каже на те пані Кашка.
- Ми познайомились під час маніфестації за патріархат. Правда, прізвище ваше я була призабула, але за те дуже добре собі пригадую в якій сукні ви були тоді вбрані.

АМЕРИКАНІЗАЦІЯ...

- Чому ж ти не хочеш йти до панства Сироїженків у гостину? Аджеж нас уже запросили, — каже дружина до свого чоловіка.
- То правда, що запросили, але потім треба буде і їх запросити до себе.
- То й запросимо, — настоює жінка на своєму.
- Та який це для нас бізнес? В них шестеро дітей, а в нас тільки одна дитина.

ДУМКИ „СУЛТАНШІ”...

- Чоловік читає газету й нараз каже до дружини:
- А диви, тут пишуть про якогось султана, що має триста жінок. Оце султан!
- Жінка, почувши те, зідхнула. Чоловік це почув і питає дружину:
- Чого ж ти зідхаєш?
- Жінка подивилась з посмішкою на чоловіка й каже:
- Та, думаю собі, який то з тебе був би султан.

ВЕЛИКА ПОТІХА

— Пане докторе, я дуже неспокійний. Моя дружина постійно говорить через сон.

— А що говорить?

— Та постійно повторяє: „Ні, Василю!”, „Ні, Василю!”.

— Ну, це нічого страшного!

— Так, але я називаюся Влодко.

— Кажу вам, нічого страшного, поки вона говорить „ні”.

ТА САМА ЗВИЧКА...

— Знаєш, Марусю, був я учора на кінних перегонах, і поставив на коня „Марусю” сто долярів.

— Ай, як гарно! І що, виграв?

— На жаль, ні. „Маруся” мала ту саму звичку, що й ти її маєш, і прийшла до мети півгодини пізніше...

У ГОЛІВУДІ БЕЗ ЗМІН...

Одна артистка хвалиться перед другою:

— Вчора ми по-родинному відсвяткували мої ім'янини. Був мій перший чоловік зі своєю другою жінкою, двоє дітей з мого другого подружжя, друга жінка мого третього чоловіка, мій другий чоловік зі своєю нареченою і моя теперішня любов зі своєю третьою жінкою.

КРАЩИЙ ВИБІР

— Чи ти, друже одружений? — питає односельчанин свого земляка під час зустрічі по довгій розлуці.

— Ні, знаєш, у своїй молодості я був пізнав одну дівчину і сказав собі: „Або ця, або жодна”. І коли я пізнав її краще — вибрав те друге.

ЛЮБИТЬ...

— Скажи, кохана, як ти знаєш, що ти мене так безгранично любиш?

— Знаєш, я є дуже лиха, як хто скаже, що ти ідіот.

НЕ ПРОСТИТЬ...

Від чоловіка втекла дружина, але незабаром повернулася і просить пробачення.

За те, що втекла, ще можу пробачити, — каже чоловік, але за те, що повернулася, — ніколи...

ЗАЗДРИСТЬ

Жінка (до чоловіка): — Що ти собі думаєш? Як ти поводишся зі мною? Нині снилося мені, що ти стрівуся з якоюсь русявкою.

— Кохана, та це ж тобі снилося!

— Мені, мені! Як ти так поводишся у моїх снах, то що ти ладен робити у своїх!

КМЕТЛИВА СЕКРЕТАРКА

Клієнт: — Що? Пана директора нема? А ось його капелюх.

Секретарка (ображено): — Пан директор має два капелюхи!

ГЕОГРАФІЧНИЙ ВІК У ЖІНОК

15-17 як Африка — частинно дівича, частинно просліджена;

18-24 як Індія — гаряча і таємнича;

25-35 як Європа — спустошена, але ще подекуди цікава;

36-45 як Америка — в найвищому ступені видайна, але вирахована;

46-64 як Австралія — кожний знає де то є, але ніхто туди не рветься;

65 і вище як Об'єднані Нації — ще функціонує, але нікого не цікавить.

ДОБРИЙ ПОЧАТОК

Два приятелі зустрічаються по довшій відсутності.

— Здоров був, друже, що тепер поробляєш?

— Я займаюся продажем меблів.

— І багато вже продав?

— Наразі тільки свої власні!

ЗАКЛОПОТАНА ДИТИНА

- Івасю, скільки ти маєш років?
- Я не знаю.
- Як, такий великий і не знаєш?
- Бо як я народився, то моя мама мала 28 років, а тепер мама всім каже, що має 25 років, отже я не знаю.

ВІТРОГОННИМ ВОДІЯМ

Пастор Джералд Шорт радить невторопним автоводіям, щоб під час їзди так співали, відповідно до швидкості: на 100 кілометрів на годину хай співають: „Боже, щораз ближче Тебе!” На 140 км. на год.: „О милосердний Ісусе, помилуй мене”. А вже на 180 км. на год.: „Ось я тут, Господи, вже в твоїй оселі”.

НІЧОГО СТРАШНОГО

- Любий мій, на жаль, ми вже не зможемо побратися...
- Чого це раптом?
- Тому, що вчора батько все моє придане програв у карти.
- Ну й нічого страшного, моє золотко. Адже всі ті гроші у нього виграв я.

ПОСЛУШНИЙ ПАЦІЄНТ

- Пане докторе, ви сказали мені рік тому, що я позбудуся ревматизму, якщо оминатиму вологости.
- Ну, і допомгло?
- Помогло. Тепер я прийшов спитатися, чи можу вже скупатись.

СЬОГОДНІШНІ ЧАСИ...

- Помешкання мені подобається. Не знаю тільки, що скаже моя жінка.
- Якщо я вам можу радити, шановний пане, беріть це помешкання, воно справді гарне. Ви знайдете скорше іншу жінку, як таке помешкання...

ЄДИНА НАГОДА

Священик каже дівчині, що приїхала з нареченим брати шлюб:

— Я не можу вас повінчати. Молодий п'яний.

— Але ж, отче, це єдина нагода нас повінчати, бо як мій наречений витверезиться, то про шлюб не захоче й слухати.

В ШКОЛІ

— Чотири елементи, пане професоре є такі: вогонь, повітря, вода і пиво.

Як то пиво? Звідкіля тобі прийшло до голови?

— Бо мама каже, коли татко п'є пиво: „Він знову є у своєму елементі!”

— Татку, шаш учитель у школі образив тебе.

— Ну, що ж він такого сказав?

— Сказав, що я є правдиве поросля.

ПРИГОТОВАНИЙ НА ВСЕ

Пані до гостя: — Уважайте, бо я нині вичистила підлогу і вона є дуже ховська.

— Не шкодить, пані добродійко, я маю черевики підбиті цвяхами!

НА РІДНИХ КОНЦЕРТАХ

— Я цієї співачки не можу слухати, — каже пані Марта в опері до свого чоловіка. — Цього ніяка людина не витримає. Ходім додому!

— Залишімся на ще одну дію. В наступній мають її задушити, хочу ще побачити!

ДІЛОВЕ ВИЯСНЕННЯ

Вчитель (здивовано): — Скажіть, пані, від кого ця дитина має таку велику спрагу знання?

Мама: — Знання від мене, спрагу від тата!

ЗНАЙШОВ ВИПРАВДАННЯ

Начальник: — Де ви були?

Робітник: — Ходив підстригтися.

Начальник: — Як ви смієте стригти собі волосся під час робочих годин?

Робітник: — Я стриг лиш те волосся, що мені виросло під час роботи.

НЕПОРОЗУМІННЯ

Жінка привезла до шпиталю свого хворого чоловіка.

— Він має піжаму?

— Піжаму? Ні, він має запалення сліпої кишки!

ЧЕСНИЙ НАБУТОК

— Чи я не знаю Гриця? Знаю. Зачав з малого. Тепер має три авта, кам'яницю, годівлю коней, одним словом — мільйонер.

— Але він має погану славу.

— Так, це єдине, що він чесно набув!

ПОЯСНИВ

— Це мене дивує: ви такий великий приятель жінок, а не одружуєтесь.

— Ну і що з того? Я можу, приміром, дуже любити квіти, але не мушу бути зараз городником!

ТЯЖКА НАУКА

Марійка вчиться провадити авто. Наука не йде надзвичайно. По двох місяцях Марійка питає інструктора:

— Скільки я ще потребую, доки не навчусь їздити?

— Три...

— Що три? Години?..

— Ні. Три авта!

СЬОГОДНІ ЦЕ НАЙВАЖНІШЕ...

— Не присягай мені, мій коханий, на зорі. І зорі не є вічні.

— На щож маю тобі присягнути мою любов?

— На щось таке, без чого ти не можеш жити.

— Добре! Присягаю тобі на мою місячну платню!

ПЕРШИЙ ВИГЛЯД НЕ ВАЖНИЙ...

— Що ви собі думаєте? Ви вважаєте мене за дурня?

— Я ніколи не оцінюю людей після їх зовнішнього вигляду!

В ЖИДІВСЬКІЙ ШКОЛІ

Ребе: — Бог робить усе, як тільки можна найкраще.

Горбатий учень: — А я?

Ребе: Як на горбатого, то ти дуже гарний!

БЕЗ РІЗНИЦІ...

Двоє панів говорять про жінок.

— Кажуть, що brunetki більш темпераментні як блондинки,

— висловив свою думку один з них.

— Чи я знаю? Моя дружина була вже і брунеткою, і блондинкою, але якоїсь різниці я не завважив.

ДРУЖНЯ ПОРАДА

— Не знаю з котрею з тих двох дівчат я маю одружитися. Марта є куди краща, але зате Оля є розумніша. Порадьте мені, чи маю рішитися за красою, чи за розумом?

— Знаєте що? Лишіть ви обидві, а одружіться з такою, яка вам буде до пари!

ТЕМПИ ХХ СТОРІЧЧЯ

Американка розмовляє з французенкою про любов:

— Француз, — каже французенка, — здобуває жінку дуже делікатно. Найперше цілує кінчики пальців, опісля рам'я, шию, вуха...

— О, Боже, — каже американка, — за той час американець вертається з пошлюбної подорожі!

ЖІНОЧА ВІРНІСТЬ

До дентиста приходять жінка, яку він лікує, і подаючи гарну обручку, просить зробити з неї їй „корону” на зуб.

Дентист пооглядав обручку, і каже:

— Можна, пані, чому ні, але вам не шкода обручки?

— Та, пане докторе, це обручка по першому чоловікові, і коли він умирав, я обіцяла йому, що носитиму цю обручку до смерті. А тепер трапляється мені вийти удруге заміж і, звичайно, носитиму іншу обручку. Отож, щоб дотримати слова першому моєму чоловікові, і не дати причини до негодування другому чоловікові, обручку від другого чоловіка носитиму на пальці, а обручку від першого чоловіка носитиму у формі „корони” на зубі.

СУПРУЖНІ ПРОБЛЕМИ

— Від трьох років Маруся була чудова жінка, а тепер все скінчилось...

— Чи чоловік почав її трактувати зле?

— Ні, але він був три роки закордоном, і тепер повернув додому!

ПОБАЧИМО...

— Думаєш, що твій чоловік буде тебе так любити завжди, як тепер, коли ви тільки що одружились?

— Гадаю що так, бо сам мені признався, що за мужатками пропадає!..

ДОБРА ПОРАДА

До ветеринара приходить фермер і каже:

— Пане докторе, що маю робити? Мій кінь ходить одинь день добре, а другий зле. Прошу вашої поради.

— Того дня як ходить добре, продати! — відповів ветеринар.

В РЕСТОРАНІ

— Прошу борщ з грибами.

— Борщ з грибами треба оплатити наперед.

— Чому? — здивувався гість.

— Що тут дивного? Аджеж гриби бувають всілякі...

ДОВІДАВСЯ

— Пане докторе, був я у ворожки, і вона сказала...

— Цікавий, яку сказала дурницю.

— Щоб я пішов до вас на лікарську перевірку.

ПРИМІРНЕ СУПРУЖЖЯ

— Чи ви сваритесь коли із своєю дружиною?

— Ніколи.

— Та як це може бути?

— Зовсім просто. Коли я на роботі, вона з дітьми в хаті. Коли ж вона йде на роботу, я залишаюсь в дома.

— А в неділю?

— А в неділю, то й самі знаєте: або маніфестація біля церкви, або академія, або пікнік, то як у таку урочисту хвилину сваритись?

☆☆

☆

ЗАПІЗНО...

Представниця одної релігійної секти в Америці, вже старша віком жінка, прийшла наvertати на лоно своєї секти багатого фабриканта.

— Місис, шкода вашого труду, я старий грішник, і мене вже шкода наvertати.

— Нічого не шкодить. Бачите, я за молодих років також грішила, а тепер живу зовсім не так.

— То чому ж ви не прийшли мене наvertати тоді, як були молодію?

КЛОПІТ ПАТРІОТА

Зустрілися двоє знайомих.

— Як поживаєте? Довго вас не бачив?

— Бо й ніде не ходжу.

— Чому? Як? Що за причина?

— Бо зі мною таке діється: як бенкет чи весілля — мене не просять, а як збірка на національну справу — від мене починають. От тому й ніде мене немає...

ПРИЄМНИЙ СПОГАД

— Пам'ятаєш? Якраз 25 років тому, серед тієї страшної зими ми заручилися.

— Певне, що пам'ятаю, ще й як! І сьогодні, коли лише подумаю про це, мені зразу йде мороз поза плечі...

ТРУДНА ПРОБЛЕМА

Двоє друзів сидить у коршмі. Один з них нараз задумався, вп'ялив очі в якийсь пункт, мовчить.

— Що сталося, Юрку? — Чому сумуєш?

— Знаєш, не можу нагадати собі, чи моя жінка казала мені випити одне пиво та прийти додому о 10-тій годині, чи випити десять пив, і вернутись о першій!..

☆☆

☆

ПЕРША ВІСТКА

- Мамо, мені здається, що Орест має щодо мене поважні наміри.
- Чому, донечко?
- Бо каже вже, що в дешевих сукенках мені найкраще до лиця...

НЕПОРОЗУМІННЯ

Мама: — Ви прохали мою доньку о руку. Чому ж ви мене спершу не запитали?

Він: — Я не знав, що ви мене теж любите!

ОБЕРЕЖНІСТЬ НЕ ПОШКОДИТЬ

Два авта зударилось на шляху. З-під рештків бляхи і заліза вилізли обидва шофери.

— Бог чував над нами! — сказав один з них. — Дивіться, нічого нам не сталося. Трохи лише нервового шоку... Варт за таке щастя випити! — І він витягнув з кишені пляшку віски.

— Прошу, напийтеся! — гукнув.

Другий щасливець узяв пляшку й видудлив майже на половину.

— Але ж добра! Це заспокоює. Прошу, пийте і ви!

Перший взяв пляшку, закоркував її, і, ховаючи до кишені, сказав:

— Нап'юся пізніше, аж як поліція перевірить хто з нас має алкоголь в крові!..

АВТЕНТИЧНЕ

В костьолі в Польщі проповідує священник про диявола і його дії.

Говорив майже пів години про митарства нечистого, про способи, які він уживає, щоб заманити душі у свої нетлі, про те, як його розпізнати і не дати звести себе на дорогу гріха і пр. пр.

Закінчив і відходив уже до вівтаря. А відтак наче собі щось пригадав, вернувся знову до пульпіту, і каже:

— А не забудьте, щодо диявола треба говорити його рідною мовою. Коли гоните його від себе кричіть: „пашол вон”!

З ПОЛЬСЬКОГО ГУМОРУ

В Катовицях всідає до поїзду Юзеф Жаба, займає місце і починає розмову з пасажиром, який сидить проти нього.

— Звідкіля їдете?

— З Кракова.

— А куди їдете?

— До Вроцлава.

Юзеф Жаба хвилину думає, а тоді каже:

— Які наша влада має знамениті помисли і урядження. Чи ви раніше про таке чули, або бачили?! Навіть нікому й не снилося. Ви їдете до Вроцлава з Кракова, а я їду до Кракова, а обидва сидимо в одному вагоні й переділі. Та тільки різниця, що ви сидите лицем до льокомотиви, а я звернений плечима до неї. Бачите, яка наша влада? Має голову на карку!

З ГАРАЗДІВ У ПОЛЬЩІ

Прийшов робітник до лікаря на перевірку. Після ґрунтовних оглядин лікар каже:

— Не знаю сам, як допомогти вам. Якщо дам лікарства зі Сходу, то напевно вас викинчать, якщо дам вам лікарства із Заходу, то тоді викинчать мене...

СУСІДИ

— Дуже вас, сусідо, перепрошую, але мої кури погребли вам грядки.

— А леж дурниця, бо і так мій пес загриз вам обі курки.

— Багателька! За те я застрілив вашого пса.

— Дрібниця, бо мої хлопці повибивали вам вікна.

— Дуже мені прикро, але я вам зате струїв корову.

— А моя жінка вашій око видряпала! Дуже перепрошую!

— Дрібниця, не робіть собі докорів, бо я спалив вам стодолу! Дивіться, як горить!..

ПРИЄМНА ВІСТКА

Приїхав батько з відпустки й питає малого сина:

— Петрусю, хто був у нас, як мене не було вдома?

- Та приходив один лікар.
- Лікар? Звідкіля знаєш, що це був лікар?
- Бо казав раз мамі, що дуже обтисла спідниця шкодить на травлення.

В СУЧАСНОМУ ТЕГЕРАНІ

Один турист приїхав до Тегерану, столиці Ірану. Сів до таксівки і просив завезти його до тютюнової крамниці. Але автоводій сказав:

— Таких тепер немає! Щоб купити папіроси — треба поїхати до мечету.

- Якто? Мечет — це місце молитви!
- Ні, тепер молитви відбуваються в університеті!
- Чи там тепер не студіюють?
- Студії відбуваються у в'язниці!
- То у в'язницях уже нема злочинців?
- Вони всі сидять в урядах, при владі!

„ЦЕ ЇМ БУДЕ ТРУДНУВАТО...”

У Парагваю оголосили набір добровольців до військ ОН в Кореї.

За кілька тижнів доповідають директорові вербувального бюро:

— Наші добровольці страшенно нудяться. Що з ними робити?

— Х-м... — задумався директор бюро. — Транспорт прийде не скоро. Нехай вони тим часом грають у футбол.

Це їм буде труднуvато, сеньйоре. Їх, бачите, всього троє...

МУДРИЙ РАБІН

Жид приходить до рабіна і скаржиться, що загубив парасоллю, і тепер підозріває своїх приятелів, бо гадає, що вони знають де знаходиться парасоля, але не хочуть йому сказати.

— Проста справа, — каже рабін, — запроси їх до себе і читай їм десять заповідей Божих. При „Не кради” поглянь на них. Хто почервоніє, той має твою парасоллю, або знає, де вона захована.

За кілька днів прийшов знову той жид до рабіна та й каже:

— Ребе, ти мудрий! Я читав десять заповідей, а коли дійшов до „не пожадай жени ближнього твого”, зараз пригадав собі, де я забув парасоллю.

БІЛЯ КАСИ

- Прошу дати мені квиток.
— Куди?
— Якто „куди”! На поїзд, звичайно.
— Але не який саме поїзд?
— Якщо можна, то прошу на поспішний.
— Я мушу знати, куди ви їдете.
— Зовсім не мусите. Але, коли це вже вас так цікавить, то можу вам сказати: їду на похорон мого діда.
— Прошу прийняти вирази мого співчуття... Тільки скажіть мені назву станції.
— Якої станції?
— Ну, та тієї, де має бути похорон.
— Похорон буде не на станції, а на кладовищі у родинному гробівці.
— Не це мене цікавить. Мені треба знати назву станції, до якої ви маєте їхати.
— Я не їду до станції, я їду до родинного міста мого діда.
— Нарешті ми починаємо один одного розуміти! Скажіть лишень мені його назву.
— Мій дід не мав назви, а мав християнське ім'я й прізвище!
— Я не питаю про назву вашого діда, але назву родинного міста!
— Чийого міста: мого, чи мого діда?
Зомлілий касієр падає на підлогу.

*Бачу, професоре, що при
ваших знаннях, вам бра-
кує практики!*

ЩО ХЛОП ТО НЕ БАБА (За народним переказом)

В'їхав дядько в болото. Б'є бато́гом коней, щоб ви́хати з болота — не помагає. Віз застряг і ані руш.

Вже й почало вечоріти, а допоміч ні звідки. Тоді почав дядько кликати святих на поміч:

— Свята Варваро, допоможи ви́хати з болота!

Нічого не помагає.

Свята Олено, допоможи!

Віз далі в болоті.

— Святий Юрію, допоможи! — гукнув дядько майже в розпуці та ляснув бато́гом по коні. Ті ірвонули нараз, і віз залишив болото.

— О, що хлоп, то хлоп, не баба, зразу допоміг другому хлопові, — сказав урадувано дядько.

ЗАГУБИЛАСЯ ЖІНКА

Опівночі вбігає до комісаріату якийсь панок.

— Пане комісар, моя жінка ще раненько вийшла з хати і дотепер не вернулася. Боюся, чи не сталося їй що злого.

— Мушу знати, як ваша жінка виглядала. Зріст?

— Чи я знаю? Звичайний...

— Вага?

— Не маю поняття.

— Краска очей?

— Така якась... Сам не знаю.

— Як одягалася?

— Незнаю... носила якусь сукню і капелюх. Але знаю, що мала зі собою пса.

— Якого пса?

— Фокстерієра, 30 см. від землі, важить 8 і пів фунта. Голова біла, праве вухо чорне, на чолі бронзова зізда, величини двозолотівки, хвіст обтятий, на задній правій нозі шрами, металевий нашійник число 19794.

ОЙ, ГОРЕ

— Я чула, що ти скрутила ногу, а де?

— На Першій Евенью.

— Але де?

— Між дев'ятою і десятою вулицями.

- Але де?
- Як сходила з хідника на дорогу.
- Я питаю в котрім місці?
- На східній стороні Евенью.
- В яким місці на нозі?
- О! В кістці.
- На якій кістці?
- Очевидно на стопі!
- А на котрій нозі?
- На лівій!
- То щастя, що не на правій.
- Чому щастя?
- Та ти ж не манькут...

СПРАВЕДЛИВО

Помер багач і стукає до брами св. Петра. Вийшов Святий і питає, чого він хоче.

- До неба хочу, — каже багач.
- А що ти доброго зробив?
- Дав раз бідному два сотики.
- Замало.
- Дав другий раз бідному два сотики.
- Гм, ще замало; пригадай собі ще щось.
- Думав багач, думав і каже:
- І третьому жебракові дав два сотики, але то вже кінець.
- Закликав св. Петро свого секретаря й каже:
- Виплати йому шість сотиків і хай іде до чорта.

БУВ НЕ ОДИН!

Професор: Я ніяк не можу зрозуміти, як один чоловік може зробити тільки блудів в одній задачі, як оце ти зробив!

Учень: Пане професоре, це не один чоловік, мені помагав мій батько і брат.

АНАТОМІЯ В КОХАННІ

Спочатку Івась був залюбився в Ірці по ВУХА, потім вона кинулася йому на ШИЮ, а як оженився, влізла йому в ПЕЧІНКИ і вилазить тепер БОКОМ.

ЗАСПОКОЇВ

— Цить, стара, не кричи, — заспокоює п'яний чоловік жінку. —
То ж я не свої гроші пропив...

— А чиї ж?!

— Кумові. Ті, що нам він позичив...

НЕ ДЛЯ ПСА КОВБАСА...

Фармер лежить конаючи на ложі смерти, а його запобіглива дружина вже наперед приготує обід для учасників похорону. В одному моменті конаючий, відзискавши притомність, питає слабим голосом:

— Жінко, а що ти таке смачне вариш?

На те дружина сердито:

— А ти мовчи! Це не для тебе, а для людей, що придуть на похорон!

КВАЛІФІКОВАНИЙ

— То ви хочете малювати церкву? А маєте якісь кваліфікації?

— Певно. Я був у фабриці фарб два роки. потім рік у фабриці гузиків, потім я пришивав гудзики, потім я фарбував гудзики, потім я був у фабриці фарб, потім я...

— Ну, ну видно, що ви кваліфікований майстер...

ВІН СЕБЕ ЗНАЄ

Пане Романе, ви мені снилися тої ночі.

— Так? То я вас дуже перепрошую...

В РОДИНІ

— То ти вибрав дуже дурний приклад!

— Це не твоя справа!

— Моя так само, як і твоя! Говориш до нашого сина, а не до свого!

— Перестань, бо я зденервуюся!

— Ти забуваєшся, мій дорогий!

— То ти забуваєшся! Хто тут господарем?

- Хочеш, щоб я повернулася до моїх батьків?
До розмови в сам час уміщується маленький синок:
— Дуже дякую татові, я вже знаю, як починається війна!

— Якщо даси мені цукерку, то скажу тобі таке слово, від якого твій тато так почервоніє, як і мій!

ДУРНІ ЗАПИТИ

- Мамусю, чому молода при шлюбі має білу сукню?
— На знак радості, що виходить заміж, дитино.
— Мамусю, а чому тоді молодий одягнений на чорно?
— Не став дурних запитів, осле!

ГІРКИЙ ДОСВІД

Отакий анекдот розповідають тепер в Будапешті, звідки останнім часом чимраз більше „шасливих” громадян депортують до концентраційних таборів:

Одного вчителя, що свого часу був ув'язнений гітлерівцями до концтабору, арештувала „демократична” поліція. Перед тим, як входити до концтабору, він закасав рукав сорочки і, показуючи енкаведистові руку, запитав: „Скажіть, будь ласка, цей номер ще є важний?”

БІЗНЕС Є БІЗНЕС

Батько донечки до свого майбутнього зятя:

— Як посаг для доньки даю двадцять тисяч доларів. Що одержу від тебе?

Після хвилини мовчанки майбутній зять відповів:

— Звичайно, поквитування!

БАТЬКИ І ДІТИ

Розмовляє донька з мамою, донька у Нью-Йорку, а мама в Філадельфії.

— Мамцю, мамцю! Маю для тебе новину. Я закінчила студії!

— Чудово, доню, приїжджай, бо ми з татком дуже вже затужили за тобою!

І маю ще одну новину: я вийшла заміж!

— Що ти кажеш? Так несподівано?!

— Знаєш, я ніколи не вірила в любов з першого погляду. А так саме сталося! Він закохався в мене за дві хвилини! І я теж! Ясно, ми негайно взяли шлюб.

— Дуже тішуся, що ти щаслива.

— І подумай, він погодився приїхати до вас. Будемо тепер всі разом!

— А коли приїжджаєте?

— Завтра. Тільки дітей повмиваємо і одягнемо.

— Дітей?! Яких дітей?

— Дітей мого чоловіка з першого подружжя. Дівчинка і двоє хлопчиків. Він каже, що розкішні діти. Хіба помістимося всі разом, правда?

— О, певне. Маємо адже дві кімнати. одна для вас, друга для дітей, а тато спатиме у ванні!

— А ти де мамо?

— О, не журися. Мене шляк трафить, ще заки приїдете!

ЗНАВЕЦЬ ЛІТЕРАТУРИ...

Один промовець, що любив хвалитись знанням української поезії, під час промови на одній з академій почав:

— Великий наш поет, Франко, сказав про еміграцію своє віще пророцтво такими словами: „Народе мій, замучений, розпитий...”

СУЧАСНИЙ МУЗИКА...

— Супружжя внесло в моє життя музику! — каже Іван до свого приятеля. — Я навчився грати другу скрипку!..

ВИГАДКА

— Скажіть, добрий чоловіче, чи добре я йду на Трохимівку?

— Я ніякий добрий чоловік, я віт у цьому селі.

ВИЯСНИЛА...

Чоловік: (до жінки): — ти принесла мені з пральні заміняну сорочку. Ковнірець такий вузький, що мені малошо не вилазять очі.

Жінка: — Сорочка твоя, але ти у своїй нервовості перепхав голову через дірку від гудзика!

НОВА ПРОБЛЕМА

— Ну, і ви задоволені, що позбулися ревматизму? — питає лікар свого пацієнта.

— Я — так, але вдома жінка і діти незадоволені.

— Ов, а то чому?

— Бо тепер ніхто не знає, яка буде погода перед виїздом на пікнік в суботу чи в неділю.

ПРАКТИЧНИЙ ЖЕНИХ

— Чому ти одружився з такою малою дівчиною? — питає на весіллі Іван свого друга, що взяв собі за дружину маленьку на зріст дівчину.

— Це, так сказати б, моя філософія життя. Я вважаю, що жінка є кінцевим злом, і якщо воно мусить бути, то хай уже буде якнайменше.

ВПЕРШЕ БАЖАЄ...

Після 1954-го року посилювався на ЗУЗ набір в члени комуністичної партії. На комісії якраз іспитують одного кандидата в члени:

— Чи ви належали за часів панської Польщі до якоїсь партії?

— Не належав.

— А в часі другої світової війни та після неї — чи ви належали до якихось банд?

— До ніяких банд, товариші, я не належав, і оце вперше хочу поступити.

ПЕРЕВИКОНАВ РЕЦЕПТУ

— Чи ваш чоловік п'є щоденно чарку червоного вина, як я йому приписав?

— Мій чоловік — правдивий „стахановець"! Він перевиконав план на пів року вперед!

В ЛАЗНИЧЦІ

— Чи можу говорити з мамою або татом?

— Ні, вони в лазничці.

— Обоє?

— Так, вони завжди туди йдуть сваритися, щоб я не чув і не знав, що вони сваряться.

В СУДІ

Суддя: — Скажу вам одверто, що тільки алкоголь є основною причиною вашого злочину.

Підсудний: — Я ж вам уже казав, пане суддя, що я зовсім не винний!

НЕ ВІДКЛАДАЙ

Подумай: він ще не знає мене, а вже хоче зі мною одружитися.

Погодися, доки він тебе ще не знає...

— Цілий тиждень їзди „Каділяком”?! Алеж очевидно що так, найдорожчий! Тільки скажи, будь ласка, хто говорить?

З ГАЛИЦЬКИХ БУДНІВ

— Касуню, — питає пані докторова свою домашню прислугу, — чому ти покинула того чорнявого фрайтра, і ходиш з капралем?

— Бо мені, прошу пані, також належить якийсь аванс!

В ДОБУ ВЕЛИКИХ ДОСЯГНЕНЬ

На міжнародньому зібранні техніків каже американський делегат:

— У нас техніка дійшла вже до такого розвитку, що далі-далі всі люди їздитимуть лише автами.

Вислухавши те, делегати звернули свій погляд у сторону советського представника. І той за хвилину сказав:

— У нас, правда, авт стільки нема, що в Америці, і ми вдома ходимо переважно пішки. Коли ж треба їхати закордон, їдемо туди танками.

СКОРО

До бару вбігає гість.

— Скоро, скоро, дайте мені подвійний коньяк заки буде авантюра!

Власник скоренько налив, — гість душком випив.

— Скоро, дайте ще один заки буде авантюра!

Власник розливаючи, наливає.

— І ще один, заки буде авантюра!

— Прошу дуже! — говорить урешті власник, наливаючи третю чарку, — але яка авантюра має бути?

— Бо я не маю грошей, щоб заплатити!..

П'ЯНИЦЯ

— Скажіть мені, прошу, де тут протилежна сторона вулиці?

— Там, — відповідає прохожий і показує на протилежний бік.

— Я шойно там був і мені показали, що це тут...

ГАРНА „КВИТОЧКА”...

Донька виїжджає з дому надвечір і каже до мами:

— Мамо, як я не приїду додому ночувати, то можеш замовити для мене в крамниці весільну сукню.

ЛИСТ ДО ПРЕЗИДЕНТА

Один недурний написав до президента:

— „Чому ми маємо висилати наших дорадників на Близький Схід? Якщо маємо добрих дорадників, то посилаймо їх до Вашінгтону!”

ДОБРОДІЙСТВО

Під час того. як заступник фірми продажу авт був у канцелярії власника одної фабрики, ввійшла до канцелярії жінка директора. Коли жінка вже пішла, заступник, щоб підхлїбитись директорові, сказав:

— Чудову дружину маєте, директоре! За таку жінку, варт піти і в пекло!

— Чому самі?! — здивовано відповів шеф. — Підіть разом!..

ДЕМОКРАТІЯ В АМЕРИЦІ

Один американський патріот сказав:

— Я щасливий, що можу жити в демократії. Я можу робити все, що мені хочеться, якщо дістану дозвіл від мого боса, мого лікаря, мого банкіра, моєї жінки й дітей...

ЛЮБОВ

— Чому думаєш, що Петро в тобі залюблений?

— Бо треба видіти, як він на мене дивиться, коли видить, що я не виджу, що він на мене дивиться.

У КНИГАРНІ

Продавець до покупця:

— Прошу, пане, зверніть увагу на цю картку. Тут написано: „Тисячу вітань єдиній коханій жінці”.

— Добре, дайте мені шість таких карток!

ДОБРИЙ ЗЯТЬ

Уяви собі, яка рідкісна людина — мій зять: ніколи і нічого від мене не вимагає.

Це дрібниці! А ось мій зять прямо-таки незвичайна людина! Він не тільки не вимагає в мене грошей, але й дочку мені повернув...

ЧИ ТАК?

Це правда, що одружені живуть довше, від не одружених?

Ні. Це їм життя здається довшим.

ГАРНЕ ЗАПРОШЕННЯ

Дорога Валентино Миколаївно, ви з чоловіком обов'язково повинні побувати у нас! Ми вам стільки вже набридали, а ви нам — ще ані одного разу.

КАЗАВ ПРАВДУ

Дружина охоча до суперечок і сварок, сказала своєму чоловікові, що дібрав собі сукно на пальто такого кольору, який їй не подобається:

Ти завжди вибереш найпоганіше!

Твоя правда, — відповів він, — з тебе і почав...

ЩИРЕ ВИЗНАННЯ

— Чи ти любив би мене, Михасю, теж і тоді, як би я була десь від тебе дуже-дуже далеко?

— Так Ірино! І чим далі — тим більше!

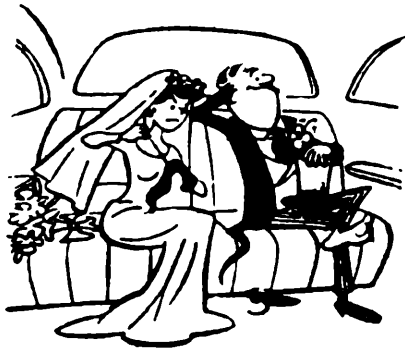
ДИВНИЙ МІСЯЦЬ

Ясна й тепла ніч. Батько отворив вікно й кричить:

— Галю, що ти робиш там у городі?

— Дивлюся на місяць, татку!

— Добре, моя дитинко! Але вже пізно, то скажи вже місяцеві, аби взяв ровер і поїхав до дому, а ти йди вже спати.

Молоде подружжя, що п'ятнадцять років були нареченими...

ДОБРА ПОРАДА

— Пане докторе, що робити, щоб хоч трохи підлікувати нерви у мого чоловіка?

— Мусите обоє виїхати!

— Куди? .

— У протилежні боки.

МОВО РІДНА

Батько із сином працювали в городі, а мама і невістка варили обід. Син, входячи до хати, каже:

— Мужчини працювали, а жінки варювали.

БЕЗ ДИПЛОМАТІЇ

Ви маєте дуже гарну жінку!

— Я сказав би те саме вам, як би вона була вашою жінкою!

ГОВОРИЛА НЕБІЖЕЧКА...

Секретарка входить до бюро свого шефа і бачить, що телефонічна слухавка відложена. Питає:

— Чи можу замкнути телефон?

— Ні в якому разі, моя дружина все ще говорить! — відповів шеф.

ДІТИ АТОМОВОЇ ДОБИ

— Твій татко має таке гарне, сиве волосся!

— Так, — відповів малий, — і його завдячує він мені! Сам це сказав...

КОБИ ЗНАТТЯ...

В часі сварки каже жінка до чоловіка:

— Що ти зі мною виробляєш?! Інші чоловіки підносять своїх жінок до неба!

На те відповідає чоловік:

— Я також тебе підніс би, якби знаття, що ти там залишишся на завжди!

ВЕЛИКИЙ БРАК

Наречена мільйонера сидить з ним на любій розмові. Він питає:

— А чи ти любила б, як би я втратив усі гроші?

— Так, — зідхнула дівчина, — тільки мені дуже тебе бракувало б!

ЗБІГ ОБСТАВИН

Двоє панів сидить у каварні біля вікна, що з нього видно рухливу вулицю. Нараз один з них каже:

— Дивись, ото йде моя дружина за підруку з моєю коханкою.

— Що за збіг обставин, — відповів другий, — я тількищо хотів сказати ту саму вістку тобі.

ВГАДАВ

Чоловік. Знаю, що ти мене ніколи не любила. Можу заприсягну-тися, що через місяць після моєї смерти ти вийдеш заміж...

Дружина. Не присягайся, я й так тобі вірю...

О МОВО РІДНА!

Студент поїхав на студії і дістав кімнату в гуртожитку разом з іншими студентами.

Пише додому: „Я маю дуже доброго „покійника”.

„РОЗМОВА КВІТІВ”

На одному прийнятті посадили фільмову зірку біля письменниці.

— „Остання ваша повість — каже зірка — дуже мені подобалася. Я цікава, хто її написав?”

— „Дуже мене врадувало ваше прзнання для моєї книжки, — відповіла письменниця, — але хто її прочитав для вас?”

ПОБОЖНЕ БАЖАННЯ

Жити в Америці було б не погано, якби вона була в Європі.

— Хто? Ціла Америка?

— Та ні, — моя жінка!

ПАТРІОТИ

- Де будемо обідати?
- Найкраще ходімо там, де ми ходили разом під час голодової демонстрації!...

ТРУДНІСТЬ ДО ШЛЮБУ

- І хочеться тобі женитися з такою старою жінкою?
- Га, що ж робити, з самим її посагом шлюбу не дадуть!

ДО ПОБАЧЕННЯ В НЕБІ

- Якась пані замовляла вінець на могилу свого померлого вуйка.
- Що написати на ленті? — запитався її через телефон продавець.
 - Напишіть: „До побачення”, — а пождіть, — додайте „в небі”, якщо є місце.
- Наступного дня на могилі пишався вінок з написом: „До побачення в небі, якщо є місце!”

ВОРОЖБА

- Жінка вертає з міста й обурено каже до чоловіка:
- Була я у ворожки і то не будь-якої, а в першорядної. За візиту взяла двадцять долярів. І ти знаєш, що вона мені сказала? Що ти оженився зі мною тільки задля приданого!
 - І ти заплатила за це аж двадцять долярів? Я був би тобі те саме задармо сказав.

У ШКОЛІ

- Скільки маємо частей світу?
- П'ять.
- Вичисли їх!
- Раз, два, три, чотири, п'ять...

ВСЕ МОЖЛИВЕ...

- Пане, ви що, вважаєте мене за останнього ідіота?
- В ніякому випадку, пане добродію, але я можу й помилитися.

СТОРГУВАЛИСЬ

Один молодий чоловік зайшов до крамниці готового вбрання, щоб купити собі костюм, що його він вибрав за цінником, виставленим у вікні.

— Ви вибрали найкращий костюм з усіх, що я маю! — захоплено сказав йому власник крамниці. — І щоб вам доказати, що я радо роблю бізнес з людиною, яка має такий добрий смак, я не прошу у вас за цей костюм 62 долляри, я не прошу 52, ані навіть 42. тридцять два долляри моя ціна для вас, містер!

На це молодий чоловік відповів:

— Я не даю вам за цей костюм 32 долляри, я не даю вам за нього також 22. моя ціна — 12 долярів!

— Єс, містер, костюм ваш! — сказав власник крамниці радісно.

— Це є спосіб, яким я люблю полагоджувати справи.

ПРИСЛІВ'Я ГІНДУСІВ

„Книга отворена - це розум що промовляє.

— заперта, приятель, що чекає,

— забута, душа що прощає,

— знищена, серце, що ридає”.

НА ФАРМІ

— Як там живете на фермі?

— Гарно.

— Що робите!

— От вийду на порч, сяду, візьму книжку і — сплю.

МАЛИЙ ФІЛОСОФ

Малий Андрійко: Тату, що то таке пекло?!

Батько: То таке страшне місце, де йдуть по смерті бідні грішники.

Андрійко: А де йдуть багаті грішники?

ВЖЕ ЗАПІЗНО..!

Два школярі бігли до церкви. Один з них скоріше добіг до порога, звернувся до свого товариша, що був позаду й закликав

„Не спішися, бо вже і так запізно. Вони співають Вічна пам'ять!”

ЗНАЙШОВ ОПРАВДАННЯ

- Татусю, ходім сьогодні до цирку.
- Не можу.
- Ходім, татусю!
- Не піду!
- Я тебе прошу! Там виступатиме пані на білому-білому коні, і не зодягнена, тільки накрита власним волоссям.
- Добре, підемо. Я вже давно не бачив білого коня.

ДУМКИ СТАРОГО ПАРУБКА

Дай Боже, щоби я ніколи не женився — а коли випадково вже-нюся, щоби мене жінка не зраджувала, а коли вже зраджувала б, щоби я про те не знав, а якби яким чином дізнався б, щоби з цього приводу не хвилювався!

СУЧАСНА АМЕРИКА

ПОХОПИВСЯ

- Ти підеш заміж за мене?
— Піду, — швидко відповіла вона.
Потім настала тиша. —
Чому ти більш нічого не питаєш?
— І так сказано багато...

- Чи віриш у супружчу вірність?
— Не знаю, я працюю на дві зміни.

РОЗМОВА

- Ви жонаті, чи кавалер?
— Ні, я католик.

МАТРИМОНІЯЛЬНЕ

- Кого ж це ви мені напитали — горбату наречену?
— Невелика біда. З того горба стирчить сто тисяч доларів!
— Гм! А чи в її батька нема дочки з двома горбами?

НЕ П'Є

- О, сусідко! мій чоловік вже не п'є горілки. П'є ліки двох сортів.
— Ти щаслива. Мій п'є горілку.

ЩЕ НЕ ТАМ

В клініці хворий відзискує свідомість.

— Чи я вже в небі? — говорить напів притомно.

— Ні, серце, — відповідає йому його дружина, — бачиш, що я є коло тебе!

В КОРШМІ

— Але ж у вас тепло у коршмі!

— Яке тут тепло? Тут і пес не всидів би.

— А чому, Абрумку, сидите?

— Бо я не пес.

ВАКАЦІЇ

— Ви їздили в гори?

— Ні, бо там ціни за-високі.

— То ви певно були над морем?

— Ні, бо там ціни за-солені...

РІЗНИЦЯ

Чоловік: Знаєш, жінко, що верблюд може вісім день робити і нічого не пити.

Жінка: Овва, я знаю такого верблюда, що вісім день п'є і нічого не робить.

З НАШИХ СВІТЛИЧОК

У світлиці пані каже дітям:

— Як прийде отець і скаже Слава Ісусу Христу, то відповідте Слава на віки.

Прийшов отець і каже Слава Ісусу Христу!

Діти відповідають:

— Слава на ВІКЕНД!

НЕ КУПУЙ

- Жінко! Не купи два тижні м'яса.
- А що? Ти оленя вполював?
- Та ні! Пропив весь заробіток.

КУПЕЦЬКА ТАЙНА

Два купці-спільники між собою.

Перший: — Ми мусимо звільнити нашого урядника! Подумайте собі, він усім нашим гостям порозповідав, що я старий дурень!

Другий спільник: — Ну, ну, дайте спокій. Дозвольте, що я йому сам гостро накажу, щоб таких наших тайн не виносив поза наш дім!

СІМЕЙНЕ ВОГНИЩЕ

— Скажіть приятелю, що це таке „сімейне вогнище“?

— Та ви ще цього не знаєте? Це таке вогнище, на якому жінка все життя шкварить чоловіка.

РОЗ'ЯСНИВ

Один український політдіяч, що роз'їжджав останнім часом по Америці з доповідями, так аргументував неможливість утримувати будь-який зв'язок з революційним підпіллям в краю.

— За Польщі мені не раз приходилось переходити через „зелену границю“. Алеж панове, я ніколи не переносив з собою таких речей, з якими можна було б всипатися...

ДЕ ЗГОДА В СІМЕЙСТВІ

— Я, куме, з моєю жінкою ніколи не сперечаюсь.

До полудня вона робить, що хоче, а по полудні я роблю, що вона хоче.

АСТРОНОМІЯ

- Дідуньо казали, що тепер на небі є новий місяць.
- А що сталося із старим?
- Певно покраяли на небі на зірки.

НАШІ ДІВЧАТА

В одній школі українознавства учителька каже:

— Бійся Бога, Стефцю! Ти вже маєш п'ятнадцять літ, коли ж ти навчишся писати своє прізвище без помилок?

Стефця відповіла:

— А чи це мені оплатиться? Я скоро вийду заміж і тоді матиму інше прізвище!

ГАРНЕ ПОБАЖАННЯ

— Внучко. Підійди до бабусі. Привітай бабусю з днем народження. І щось їй гарне-гарне побажай.

— Дорогенька бабусе! Вітаю Вас з днем народження. І бажаю Вам, щоб Ви щодня купляли мені чоколядку.

ХВОРОБА

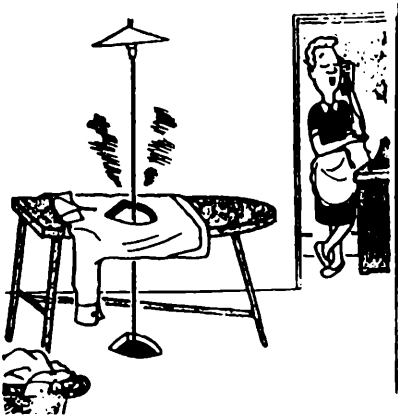
— Чим займається ваш син?

— Він є доктором.

— А від яких хворіб?

— Він є доктором філософії!

— А чи це заразлива хвороба?

— Не кінчайте ще, з вами так приємно говорити!

ПОВАЖНА ПРИЧИНА

— Чому розводишся зі своєю третьою жінкою?

— Бо знайшов четверту!

ПАН ДОМУ

- Пані виходить? — питає пан Вовк служницю.
- Так, — відповідає вона.
- На це пан Вовк: „Не знаєте чи я також іду?”

В АМЕРИЦІ

Пан Сміт вибрався автом на прогульку й трапилася йому катастрофа.

Пан Сміт тяжко ранений. Люди заносять його до селянської хати. Господиня дає раненому склянку молока з горівкою.

Пан Сміт випив молоко одним душком і шепче:

- Даю 3 тисячі долярів за ту корову.

РОКИ НЕ „СХОДЯТЬСЯ”

Помер електромонтер Юрко, прийшов перед св. Петра і нарікає:

- Я щойно починав добре жити, а ви мене вже сюди кличете.

- Скільки ж тобі було років?

- Сорок п'ять.

- Сорок п'ять? А з тих годин праці, що ти досі нарахував людям, виходить, що тобі вже вісімдесят.

В ДЕНЬ ВАШІНГТОНА

Старий емігрант показує скитальцеві на стіні портрет Вашингтона і питає його, як він любить цю „пikчу”.

- Я люблю цю „пikчу”, але на зеленому папері, — відповів скиталець. Хитрий грінор мав на думці доляри...

СТАРОКРАЙОВИЙ ГУМОР

Йде собі дядько дорогою, а йому на зустріч їде возом кум.

- Що везете, куме?

Кум злазить з воза і каже на вухо:

- Овес!

- Чому ж, куме, на вухо шепчете?

- Щоби кобила не чула...

РОЗМОВА

- Побачу вас незабаром.
- Не за баром, бо я до бари не ходжу.

ДИРЕКТОР

- Чи ви працюєте в тому підприємстві?
- Я!? Ні!! Я тут є директором.

НА ЕМЕРИТУРІ

- Не вживаю ані кави, ані алкоголю.
- Певно маєш зависоке тиснення?
- Ні! Тільки занижку емеритуру...

ВЧЕНИЙ

- Я бачив через вікно, що твій тато сидить над книгами з ножицями в руках. Чому він нищить ці книги?
- Ні! Він пише докторську працю.

ТЯЖКО ЗНАТИ

- Якої релігії твої батьки?
- Не знаю.
- Но, подумай, де твої родичі ходять — до церкви, чи до костела.
- татко й мамця ходять до кіна.

ВАША ВИНА

- Ваша дочка згідна бути моєю дружиною.
- Ви самі винні. Навіщо ви приходили до нас кожного вечора?

СМІШИНКИ

Хлопчик прийшов до батька, який мив на кухні посуд, і запитав його:

- Тату, скажи мені, скільки же років ти служиш у мами?

НЕ ЗНАЮ

- Скажіть, чи є тут риба?
- Іще не знаю...
- А ви вже давно тут ловите?
- Та вже років два.

АМЕРИКАНСЬКІ ЕКОНОМІСТИ

- Як чуєтеся?
- По-японськи.
- Значить?..
- Значить — ЯКО ТАКО!

ПОКУТА

Кум з кумою згрішили перед сповідю. За покуту сповідник казав їм насипати до чобіт гороху і так ходити через тиждень.

Стрічає кума куму, бачить, як він куляє і питає його:

— А що вам такого, куме?

— Е, не питалиб ви! Та за покуту казав священник гороху насипати до чобіт.

— Мені також таку покуту дав, а я ходжу просто.

— А щож ви зробили?

— Я свій горох наперед зварила.

Тека

ТАКА ВЖЕ ВДАЧА

Вибирається чоловік на місто, а жінка просить його купити їй блюзку. Подала число, колір і якість матерії. Чоловік тільки потакує.

Прийшов до крамниці й каже дати собі блюзку.

— Який „сайз”? — питається купець.

— Який дасте.

— Якого кольору?

— Мені байдуже.

Купець дивується:

— Як ви можете купувати так навмання?

— Бо це для моєї жінки, а вона так чи так прийде ще зо три рази обмінювати.

ДОБРА ВІДПОВІДЬ

- Кажеш, що не маєш ні цента, то чому не напишеш до твого вуйка, він мільйонер!
- Та я вже писав, що знаходжуся на вулиці.
- А він що відповів?
- Вважай на авта!

В РЕСТОРАНІ

- Кельнер! В зупі є муха.
- Ов! Я думав, що я вже всі повинивав.

ПРОБЛЕМА

- Сам не знаю, що купити дружині на іменини.
- Запитай у неї.
- Що ти? А звідки ж я візьму стільки грошей?

САМОКРИТИЧНИЙ ДІДУСЬ

- Ішов старенький дідусь з паличкою, і трапився йому на дорозі рів. А обходити далеченько. „Дай, — думає старий, — перескочу”. Стрибонув і ... впав на дно. Піднявся та й каже тихесенько:
- Ох, старість, старість...
 - А потім оглянувся — нігде нікого немає — і вже голосніше:
 - Та я й замолоду такий був.

„ДОБРЕ ЖИТТЯ”

- Прийшла мати в гості до заміжньої дочки та й питає:
- Ну, як, доню, тобі живеться тут?
 - Добре, мамо, — відказала дочка. — Дров не треба носити — самі за мною літають.

КРІЗЬ СОН

- Жінка. Ти знову вночі крізь сон говорив!
- Чоловік. То мені вже й вночі не можна слова сказати!

В КАВАРНІ

- Хотіли б ви дожити до 100 літ?
- Тепер ні, може пізніше!..

НЕ НАЙДЕТЕ:

Дентиста, що рвав би свої зуби.
Поета, що не хвалив би своїх віршів.
Людину, що говорила б завжди правду.
Матері, що не хвалила б своїх дітей.
Власника підприємства, що не нарікав би на тяжкі часи.
Дівчини, що не хотіла б вийти заміж.

НОВОЖЕНЦІ

- Смакувала тобі зупа?
- Надзвичайно! Тільки на другий раз додай до солі більше зупи.

СЕПАРАЦІЯ

- Чому ти покинув Олю?
- Бо від неї чути тютюном.
- Це ще нічого злого.
- Так, але вона не курить!..

ОБЕРЕЖНІСТЬ

Фармер до аптикаря:

- А напишіть, містер, виразно на пляшечках котре лікарство для жінки, а котре для корови, бо я не хочу, щоб корові щось, не дай Боже, сталось.

ВИБРАВ

- Чому ти, Іване, на роботу не ходиш?
- Я згідно з конституцією.
- Як це?
- Там написано, що кожний має право на навчання, на працю, на відпочинок. Отож я вибрав відпочинок.

ЧОМУ ЦЕ ТАК?

— Татку, чому закон не дозволяє мати більше як одну жінку?

— Закон охороняє тих, хто сам себе не вміє охоронити...

НЕ ПУДЕЛЬ, АЛЕ БУЛЬДОГ

Один англійський лейборист назвав „залізну Лейді”, Маргарет Тетчер, пудлем, бо вона робить усе, що хоче Реген.

Вона відповіла, що вона не є пудель, але бульдог, і то з гострими зубами!

ЗДОГАДЛИВИЙ

- Хлопці, що там за гвалт?
- Та дурнів б'ють.
- Ой, треба тікати.

СОВ. БУДІВНИЦТВО

- Чого тримаєте пса, як на складі нема дров?
- Щоби не вкрали плота.

НЕ ПАМ'ЯТАЄ

- Ти мене любив?
- Любив.
- „Не розлюблю ніколи”, говорив?
- А цього не пам'ятаю, я ж тебе любив без пам'яті.

ВІДЧИТ

Доповідач:

— Статистика виказує, що назагал жінки покидають чоловіків п'яниць.

Мужеський голос із залі:

— А скільки треба випити?

ПОТІХА В БІДІ

Бандит, за яким шукала поліція, ограбив у ліску прохожого чоловіка. Стягнув із нього вбрання, а дав йому своє лахміття. Ограбований бідкається:

— Де ж я тепер піду в таких лахах?

— Не журіться, — відповідає, відходячи, бандит. — Скоро з'явиться поліція і забере вас із собою. А дальшим не журіться, чейже маєте приятелів, вони вас видістануть з біди, а я за той час буду вже далеко звідси.

ЧИ БОЇТЬСЯ ТАТО?

— Тату, чи боїшся ти лева?

— Чого ж його боятися?!

— А тигра?

— Звісно, що ні.

— А тигра і лева одночасно?

— Виключено!

Син опісля хвилиної призадуми каже:

— То ти тільки мами боїшся.

СУСІДИ

Ковальські стоять зажурені перед хатою. Сусід питається:

— Що сталося?

— Нешастя! Ключі від гаражу є в хаті, ключі від хати є в самоході, а самохід є в гаражі.

З КАВАЛІРСЬКИХ РОЗМОВ

— Які жінки волієш, чи такі, що багато говорять, чи інші?

— Які інші?

КАЗКИ

- Чим відрізняються американські казки від советських?
- Американські починаються завжди „Колись було...”, а советські
- „Колись буде...”.

БАБУНЯ ДО ДОЧКИ ТЕЛЕФОНОМ:

Доню дороженька! Чи батько і я можемо лишити твоїх дітей із тобою і Влодком сьогодні ввечорі? Я й батько маємо запрошення до сусідів на вечерю!

ЖИДІВСЬКИЙ ДОТЕП

- Чим ти є?
- Я є жид.
- А чим займаєшся?
- Я є при тати.
- А тато чим займається?
- Тато є тиж жид.

В РЕСТОРАНІ

- Ти вже заплатив?
- Ні, а ти?
- Теж ні.
- То чого чекаємо?

В КОРШМІ

- Ну, пане вуйці, як вам смакує моя горівка?
- Дякую! Буду пити на ваше здоров'я, бо на моє за слаба.

У варшавській кав'ярні два знайомі порівнюють довоєнний час з теперішнім.

Каже перший: Як було, так було, але було.

Каже другий: Як є, так є, але нема.

ЧЕСНЕ ІМ'Я

Судія: Чому ви шахрували під чужим ім'ям?

Підсудний: Та не міг же я ганьбити своє чесне ім'я.

СКРОМНИЙ

— Я хотів би мати стільки грошей, щоб купити собі слоня.

— На що ж вам слоня?

— Слоня мені не треба, але тих грошей, що він коштує!

ПИТАННЯ

— Чому колись шлюбні обручки були грубші, а сьогодні такі тоненькі?

— Бо колись мусіли вистарчати на ціле життя. Сьогодні не конечно...

НЕ ХОЧУ

— Чи ти хотів би позичити мені десять доларів?

— Хотів би, але не маю.

— А п'ять доларів?

— Маю, але не хочу.

ЖАЛУЄ

Священик при сповіді:

— Які маєте гріхи?

— Касу розбивав.

— І жалусте?

— Так, жалую, що грошей не міг взяти, бо мене сполошили.

ЩЕ НІ

— Чи твої батьки вже погодились на наше подружжя?

— Ще ні. Батько ще не рішився, а мама жде, щоб йому спротивитися.

ВИСОКА СТРАТЕГІЯ

- Чому, властиво, жиди відступили з пустині Синай?
- Бо єгиптяни загрозили, що збомбардують Маямі Біч.

З ПОЛЬСЬКОГО ГУМОРУ

- Що треба мати, щоб знищити Союз? Три американські бомби.
- А щоб знищити Америку?
- Трьох радянських економістів.

ЖАРТ З ПОЛЬСЬКОЇ РЕВІЇ

Довга черга перед крамницею. Перехожий питає:

- За чим черга?
- Російські привезли годинники.
- О, то я постою, може, і мій привезли!

ПОЛЬСЬКИЙ ГУМОР

Оголошення в газеті:

- „Заміняю люксову віллію у Варшаві за мішок до сну”.
Не-Урбан

З ПОЛЬСЬКОЇ САТИРИ

- Туалетний папір продаємо тільки для письменників...

З ПОЛЬЩІ

- Чому міліціонери ходять парами?
- Бо „нещастя все йде в парі”.

В ДОБУ ТЕХНІКИ

- Ти чув? У Кракові знайшли листи Шевченка до Залеського.
- — Страх, як та пошта тепер працює!

КРИЗА

Польща переживає правдиву кризу: бракує грошей, яких нема на що видати.

ПРИСЛІВ'Я З ПОЛЬЩІ

Хто рано встає, той дістане ще вудженину в крамниці.

ЯК СОНЦЕ

- Ну, як твій чоловік?
- Як сонце.
- О, так це добре!
- Що й казати... Як увечері зайде, то лише вранці приходить.

НОВА ЗГОДА

Знайомий до пияка:

— Чи твій брат — монах отець василіянин, знає, що ти так тяжко п'єш?

Пияк: Ми живемо в повній згоді: він молиться за мене, а я п'ю за його здоров'я!

МИРЯНИ

У великодній час мирянин вітає мирянина:

- Христос Воскрес!
- Коли?..
- Йде той даліше, а там другі:
- Христос Воскрес!
- Я вже чув! — відповідає...

МИШ

Вночі будить жінка чоловіка:

- Встань, у кімнаті є миш!
- Чоловік спросоння:
- Або я кіт?..

РОЗМОВА

- Хто це був той хлопець, що тебе вчора цілував?
- В котрій годині?

ОБЕРЕЖНА

- Якщо ви повірите в моє кохання, то я вас на руках носитиму.
- Еге ж, я раз уже повірила в таке та й потім сама на руках носила.

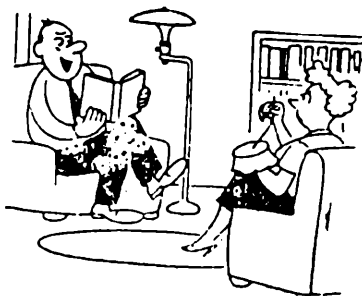
АВТОРИТЕТ

- Я вчора зажадав гарячої води і жінка зразу принесла.
- О! То ви наказуєте, значить маєте авторитет!!!
- Ні! Я просто не люблю мити посуд у холодній воді!

ДОБРЕ СЕРЦЕ

- Мамо, я йду на пошту, віднесу цей лист.
- Не йди, синку. На пошту далеко, на дворі така плюта, темно, дощ, що пса жаль вигнати з хати. Лиши. Віднесе зараз тато.

ДЕЩО З АМЕРИКИ

— Чому дотепер ніодна жінка не була президентом ЗДА?

— Ти ще не знаєш? Президент мусить мати більше ніж 35 років.

НА ДОПОВІДІ

Мій пане, доповідь почалась перед яких 15 хвилинами, прошу ввійти цілком тихенько.

- Якто, вже всі сплять.

ДОБРА РАДА

— Маю написати подання до податкового уряду й не можу рішитися, чи писати „світлий”, чи „високий”...

Знаєш що? Напиши: „Світлий Уряде Високих Податків”.

ТАКІ ЧАСИ

— Ваше заняття?

— Шукаю заняття.

— Добре, але яке було ваше стале заняття?

— Саме це є моє стале заняття.

ЗЛОБНИЙ

Сімдесятьлітній старик одружився з двадцятьлітньою. Після вінчання каже до одного із своїх приятелів:

— Знаєш, я маю надію, що ще буду мати діти.

— Надію? Хіба страх... — паде злобна відповідь.

ПРИГОДА НА РОВЕРІ

У Варшаві (де духовенство не змоторизоване так як в Америці) священик їхав на ровері сповідати хворого і необережно зачепив колесом міліціонера, що керував вуличним рухом.

— Чому ксьондз не дзвонить, як їде на ровері?

— Дзвіночок в мене попсований, — виправдується священик.

— О, так? Десять злотих карі!... А червоне світелко на переді теж, як бачу, не горить?

— Не горить...

— Ще раз десять злотих карі!

Священик, не торгуючись, вийняв гроші і заплатив кару.

— А що там ксьондз тримає під пахвою?

— Та це я їду з Паном Богом до хворого...

— Ах, так?! Дві особи на одному ровері?! Сорок злотих карі!

Священик заплатив ще й цю кару і, від'їхавши трохи, зідхнув і подумав:

— Яке щастя, що той дурачок не знає, що Господь Бог є в трьох Божих особах...

НЕМА НЕБЕЗПЕКИ

Один батько, бажаючи висловити свою подяку молодому чоловікові за врятування життя його дочці, сказав:

— Коли ви врятували мою дочку, ви певно не думали про небезпеку, яка вам загрожувала...

— Мені не загрожувала жодна небезпека, я добрий пливач, а по друге — я вже жонатий.

ПОРАДИВ СОБІ

— Ви алькоголік. Мусите перестати пити. Від сьогодні найбільше одну чарку по їді!

За кілька днів лікар зустрічає свого пацієнта.

— Бачите, вже краще виглядаєте!

— Так, бо я їм десять разів денно!

ПРИЧИНА

Зустрічаються дві сусідки.

— Я чула, що ви, пані, випроводжуєтеся на інше мешкання. Чи вам зле? Аджеж живете тут уже три роки.

— Так, але уявіть собі, вчора мій чоловік хотів викупатися і виявилось, що в нашому мешканні взагалі нема лазнички.

НА ДОРОЗІ

Везе дядько сіно, а другий питає:

— Що везете?

— Дрова.

— Які дрова? Та ж це сіно!

— Як бачите, що сіно, то чого питаєтесь?

МОРЕ

Івась: Тату, ми тут купаємось в морі. Я бачу, що Бог дуже добре зробив, що посолив морську воду й вона солона.

Чому так думаєш, Івасю?

Як би ця вода була солодка, то люди випили б її.

ІМЕННИКИ

- Що купити жінці на уродини?
- Купи сукенку.
- Вже має.
- Торбинку.
- Має.
- Коробку цукерків.
- Має.
- Найкраще купи якусь книжку.
- Має аж дві...

ЗАХВОРИЛА

- Сусідко, ви захворіли?
- Чого це вам так здалося?
- Не здалося — вдосвіта з вашої хати виходив фельдшер.
- Як від вас учора вдосвіта виходив пожежник, то я не питала, чи горить ваша хата.

ЕВРОПЕЄЦЬ І АМЕРИКАНЕЦЬ

Европеєць: — Американці ставлять вище матеріяльні справи, ніж культурні.

Американець: — Ви помиляєтесь. Ми, наприклад, маємо в нашому місці симфонічну оркестру, яка коштує мільйон доларів.

КОХАННЯ

Славка дістала новий ровер від бабусі, хотіла ним похвалитися тай прїхала до Гай Парку на рандку з Бодьом. В парку романтично, пахнуть квітки, співають пташки. Славка розкрохмалилася від Бодьових поцілунків і каже:

- Бодьку, бери, що хочеш!
- Бодько взяв ровер і поїхав.

КОРОТКО

- Ви мусите бути щасливий з вашою дружиною?
- Мушу, мушу...

ДОБРЕ ЗРОЗУМІВ

Маломовний Грицько прийшов з церкви, а жінка питає:

- Гарна була Богослужба?
- Гарна.
- Про що говорив священик?
- Про гріх.
- Що ж він казав?
- Він був проти.

ЦЕ ВІЛЬНО

Сторож: — Пане, тут купатися заборонено!

— Іван: — Я не купаюся, я потопаю.

Сторож: — О, то вибачайте.

ПОБОЖНИЙ ПАЛОМНИК

Газети принесли вістку, що один індійський магараджа вибрався на прощу до святого міста Мекки, забираючи з собою з гарему тільки 82 жінки. Хай Аллах має його в своїй опіці!..

РІЗНИЦЯ

— Яка є різниця між англійцем і жидом.

— Ну, яка?

— Така, що англієць виходить не прощаючись, а жид прощається і не виходить.

ПРАЦЬОВИТИЙ

Вмієте добре працювати?

— Я працюю за п'ятеро!

— Не переборшуйте.

— Я правду кажу: маю жінку і четверо дітей.

НА ПОШТІ

— Ваш лист, бабусю, важкий. Треба ще одну марку приліпити.

— Що ви, голубчику?! Та він ще важчий буде...

ХВОРИЙ КУМ

Мій кум смертельно захворів, посходилися приятелі і питаються:

- Куме, нап'єтеся кави?
- Кави, ні!
- А може чаю?
- Чаю, ні!
- А може так віски з водою?
- Води, ні!

ТАК ТАНЦЮЮТЬ

Іде жінка з роботи ввечері й зустрічає сина біля танцювального залу:

- Куди ти йдеш, сину?
- На танці.
- Ой, не йди, сину, а то попадеш у свідки, бачиш, там он руками розмахують, б'ються, мабуть...
- Не бійтесь, мамо, то так тепер танцюють...

У ШПИТАЛІ

У шпитальному коридорі лежить на візку молода жінка, прикрита простиралом. Вона чекає операції апендициту. До візка підходять два мужчини в білих одягах і рзкривають простирало. Вони довго й уважно оглядають жінку.

- Чи зараз буде операція? — тривожно питає вона.
- Не знаємо. Запитайте лікаря. Ми тут тільки стіни малюємо.

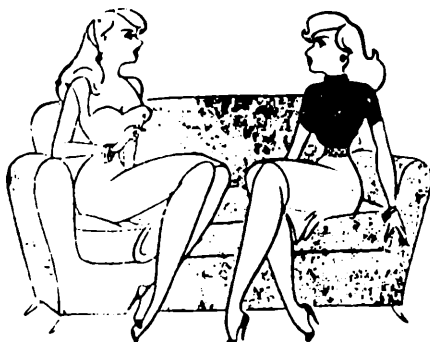
МУДРАГЕЛЬ

(Перед клінікою в Торонті)

- Свату, а що то за будинок?
- Тут скубенти трупи патрошать.
- Та нащо?
- Як то нащо? А от вмре хтонебудь на вулиці, то його зараз сюди патрошать. Виймуть внутренности, ну й видять, з якого він був села, з котрого повіту, як його звали, чи податки заплатив, ну й від чого помер.

МІЖ МАЛЯРАМИ

- Хто є вашим надхненням, коли малюєте картину?
- Моя жінка.
- Прекрасно!
- А так! Скільки разів потребує вона нової сукенки, мушу щось намалювати.

— Що з тобою, Марійко? Тепер усі кидають курити, а ти почала. Відколи і чому?

— Відтоді, як мій чоловік побачив у нашій спальні недокурки. Оскільки мій чоловік не курить, я мусіла сказати, що то від моєї сигарети.
(Г. Ч.)

ПОСЛУШЕНСТВО

Сварка в хаті: „Та ж ти обіцяла мені послухенство, як ми брали шлюб!”

„То правда, але я не хотіла в церкві сваритися з тобою”.

НЕ ШКОДИТЬ

Лікар до 82-літнього пацієнта: „Ваш пульс б'ється дуже поволі”.

„То не шкодить, пане докторе, добре, що б'ється. Я на пенсії, маю час”.

МАЄ ДОБРИЙ НЮХ

Фармер питає сусіда: „Як там той кінь, що недавно купили?”

„О, бестія, сьогодні рано мало що не вкусив мене в голову”.

Сусід почав сильно сміятися і крізь сміх каже: „Худобина має добрий нюх, видно занюхав у голові полову”.

ЖАЛЬ НА ЧАСІ

Скупар (що впав у море після розбиття корабля): Одного тільки не можу віджаліти: нащо я, до біди, купив поворотний білет?!

ДЕВІЗА

— Вино, жінка і спів — ось моя девіза.

— І моя теж. Як тільки моя жінка зачне співати, зараз утікаю до бару на вино.

НЕЧИСТЕ СУМЛІННЯ

Хворий, що прийшов до тямки після автомобілевої катастрофи, питає піклунки:

— Вибачте! Де я тепер?

— Під числом дев'ятим.

— Дома, в шпиталі, чи у в'язниці?

НА ВСЯКИЙ ВИПАДОК

Надірваний фінансист до судженого дочки, напередодні вінчання:

— У теперішній ситуації не можу вам напевне з'ясувати, чи зможу дати дочці придане, чи ні. На всякий випадок раджу уладитися так, немов би то ви женилися з любови.

Пацієнт до дентиста:

Що? Десять долярів за витягнення зуба? Так це не триватиме більше як дві секунди!

Дентист: Як хочете, то я буду тягнути його поволі!

— Твоя дружина все ще скаржиться на нерви?

— Ні, бо лікар сказав їй, що нервозність — ознака старости.

☆☆

☆

Малий хлопчина загубив серед товпи у місті маму. Стоїть під муром і плаче. Підходить до нього поліцай і питає:

- А чого ти плачеш, синку?
- Я згубив маму, — крізь плач відповідає малий.
- А чомуж ти не тримався маминої спідниці?
- Бо я не міг дістати...

МУДРА ГОЛОВА

Репортери: „У вашого сина голова, як в доброго політика”.

Мама схилила голову і каже: „Він, бідненький, впав на голову з візка, як мав всього 6 місяців”.

ДОБРА ПАМ'ЯТЬ

У нас в Торонті тепер є щораз більше 35-літніх жінок, які пам'ятають, що діялося 50 літ тому.

ГАРНА ГОЛОВА

Жінка у різника оглядає телячу голову і каже: „Гарна голова, але трошки задорога. Як не продасте дешевше, то буду змушена піти до другого”.

Різник: „Прошу пані, ви нігде в цілому світі не дістанете такої телячої голови, як моя”.

СВІДОЦТВО БАТЬКА

Хлопчик приніс свідоцтво з Рідної школи, мама оглянула, погладила сінка і каже: „Йди умий руки, зараз прийде тато і будемо вечеряти”.

Тато прийшов і зараз же до сінка: „Покажи своє свідоцтво!”
„Мама сховала у скриню”.

Тато виймає свідоцтво і здивовано вигукнув: „Що? Та ж ти, сину, недобре вчився! Згори вниз тільки „достаточно”? Тебе, сину, ремінь не мине!”

Мама приступила, дивиться на те свідоцтво й каже: „Чого ти кричиш на дитину? Подивися на дату! То не його свідоцтво, то твоє!”

В ШКОЛІ

- А на кінці прийде день Страшного Суду!
- А чи в той день не будемо мати науки?

ПРАВДИВЕ

- Які тепер модні сорочки?
- Брудні...

ЖІНОЧІ МУДРОЩІ:

Чоловіків треба брати такими, якими вони є... інакше візьме їх інша!

Роки, які віднімає собі жінка, не пропадають. Вона додає їх своїм приятелькам!

Жінка терпить мовчки, але опісля говорить на цю тему дуже багато.

І ЧОЛОВІЧІ:

Коли чоловік так постаріється, що не може давати злого прикладу, починає давати добрі поради.

Людина не турбувалася б тим, що про неї говорять як би знала, як рідко про неї говорять!

Все є можливе! — каже людина, яка сама того не мусить робити.

ЯК ЖІНКИ ДИВЛЯТЬСЯ НА МУЖЧИН?

Коли вам 20 років: Жінки дивляться на вас, що ви молоденький, стрункий і кучерявий.

Коли вам 30 років: Що ви сильний і мускулястий.

Коли вам 40 років: Чи ви одружений і чи маєте добру посаду і гроші в банку.

Коли вам 50 років: Подивіться добре, чи ви не наділи часом порваних штанів.

Коли вам 60 років (і більше): Жінки дивляться на вас і думають: „Такий старий хрін, а ще за жінками оглядається”.

ЖІНЦІ НІКОЛИ НЕ ДОГОДИШ!

Він: Найдорожча, чи хочеш бути моєю жінкою?

Вона: А вільно мені буде робити, що схочу?

Він: Все і всюди.

Вона: І мама буде мешкати з нами?

Він: Дуже радо!

Вона: І матиму ключ від брами?

Він: Так!

Вона: І зможу вийти й вернути коли схочу?

Він: Так!

Вона: А ти сидітимеш дома увечері?

Він: Так!

Вона: Не хочу такого чоловіка — роззяву!!!

МІЖ ПРИЯТЕЛЬКАМИ

— В одному капелюсі виглядаю на 10 літ молодшою.

— А скільки маєш років?

— Тридцять два.

— Вже в капелюсі?

КОНКУРЕНТ

Хірург до пацієнта, якому ампутували ногу:

— Скільки зажадав мій товариш, що оперував вас, за ампутацію ноги?

— П'ять тисяч карбованців.

— Що-о-о, п'ять тисяч? А то дерун? Я за ці гроші відтяв би вам обидві ноги!

В МЕХІКАНСЬКОМУ СУДІ

Суддя перестерігає обвинуваченого:

— Коли зложиш кривоприсягу, то підеш до пекла!

— Знаю, — каже обвинувачений, — але як буду говорити правду, то піду до тюрми.

М'ЯКОСЕРДНА

— Моя жінка має таке м'яке серце, що не може зварити яйце на твердо...

ДОБРЕ ПОДУМАВ

— Кажуть, Панасу приписали сувору діету, — поділилася дружина новиною зі своїм чоловіком.

— Так оце ж я і думаю, чи не запросити його на вечерю.

ЩО КОМУ

— Я б ніколи не женився з мудрою дівчиною.

— Правильно, подружжя повинно бути дібране.

ГОВОРИТЬ

...Молода дівчина до другої: „Якщо б ми чекали на чоловіків — вони б ніколи не одружувалися з нами...”

ДОМОВИЛАСЬ...

Чоловік лежить хворий і каже до жінки:

— Як умру, Настуню, то вийди за Михайла. Він чесний і роботящий чоловік.

— Я вже з ним домовилась, — відказала жінка.

БО СПАВ

Малий Івась прокинувся вранці. „Чи добре тобі спалося?” — питає мама. Івась відповів: „Не знаю, бо я спав...”

ПЕРЕШКОДА

— Може приїдете до нас на свята?

— Дуже жалую, але не можемо: ми цього року теж змінили календар.

ОТ ТОБІ МУЖЧИНА

Жінка прийшла до хати й побачила, що її чоловік приготується в дорогу.

— Куди ж ти їдеш? — спитала.

— До Австралії. Там бракує мужчин. Жінки платять 50 доларів за ніч романсів.

— Розпакуйся! — гаркнула жінка. — Як же ти виживеш цілий місяць за 50 доларів?

ЯК БИСЬ МОГЛА

— Ех, дороженька, як би я тішився, як би ти зуміла спекти такий хліб, як той, що його пекла моя мама!

— А я, любий, як би я раділа, як би ти вмів замісити таке тісто, як це робив твій тато!

ЧИ МОЖУ МАТИ

Жінка благально питає чоловіка: — Дороженький, чи я можу мати нове хутро?

Чоловік: — Авжеж, кохана, тільки скажи мені, хто тобі його запропонував?

НЕ ВИПАДАЄ

Я маю авто, а мій хлопець ні, тож після наших зустрічей, я відвожу його до його хати. Дізнавшись про це, моя тітка обурилась і сказала:

— Забудь, Оленко, про теперішніх жінок! Це не гарно, щоб дівчина відвозила мужчину до його хати. Він втратить респект до тебе! Дай йому гроші на таксівку!

ЖИДІВСЬКІ ПРОКЛЯТТЯ:

Щоб був викреслений з календара день, коли ти народивсь.

Щоб твоє статеве життя було таке добре, як твій кредит.

Щоб ти аж по свій задок сидів в крокодилі.

Щоб твої вірителі завжди мали твою справжню адресу.

Щобти так вилисів, що мухи будуть совгатись на твоїй голові.

Щоб усе, що ти візьмеш у свої руки — було гаряче, і все, що ти візьмеш у свої рамена — було холодне.

Щоб ти вдавився пудінгом.

Щоб усі бебехи вийшли з тебе.

Щоб твій язик всохнув.

Щоб ти розпадався кусками.

Щоб не переставало дзвонити у твоїх вухах.
Щоб ти драпався по стіні.
Щоб твої кишки кипіли мов самовар.
Щоб твої зуби вирости довші, ніж твоя борода.
Щоб дерево виросло на твоїй долоні.
Щоб терня виросло у втійому носі.
Щоб тебе вкоротили на одну голову.
Щоб тобі з носа капало, як з мого крану.
Щоб твоя борода росла в гору і закрила твоє обличчя.
Щоб твій палець назавжди загрузнув у твоєму носі.
Щоб твоя голова зменшилася до величини горіха.
Щоб воняло з твого рота, як воняє з моїх ніг.
Щоб буряк виріс у твоїм череві та щоб ти відливався борщем.
Щоб моя журба пішла на твою голову.
Щоб твоє ліве вухо зів'яло та впало в твою праву кишеню.
Щоб піт тисячки верблюдів заповнив твої пахви.
Щоб ти стопився, як той сніг у рові.
Щоб ти перемінився в кістяк мертвої людини.
Щоб чорт пожер тебе з кісточками.
Щоб зварили твою голову.
Щоб, тебе злодюго, з'їла біла акула.
Щоб тебе переїхала тачалка.
Щоб Джімі Гоффа контролював твій пенсійний плян.
Щоб гайджакували твій літак підчас твоєї весільної подорожі та
Щоб ти першу пошлюбну ніч провів на летовищі в Джакарті.
„З перцем і сіллю”

ДЛЯ НЕЇ МОЛОДИЙ

Столітня бабуся відзначає річницю своїх народин. З цієї нагоди посходилися діти, внуки, правнуки... Всі веселі і здорові, тільки 80-річний син дещо постогнує.

— Сьогоднішня молодь не має того здоров'я, що мали ми! — звернувшись до одного з гостей сказала ювілятка.

РЕНТГЕН

— Чи правда, що рентген винайшли найперше московці?

— Правда. На це знаходимо свідчення в історії. На початку ХУІІ сторіччя боярин Морозов, написав до жінки: „Я тебе, стерва, вижу наскозь. Приеду — все кишки випущу!”

СМЕРТЬ КАПІТАЛІЗМУ

Їде один чеський інженер на Захід: а політрук поучає:

— Там побачите, як умирає капіталізм.

Вернувся інженер зі Заходу, а політрук питає:

— Бачили, як умирає капіталізм?

— Бачив. Це гарна смерть.

МІЛЬЙОНЕР

— Як ся маєте, пані Пташинська.

— Добрий день, пані Пшепюрська. Що чувати?

— Нічого. Але у вас кажуть новина. Віддаєте дочку.

— А так.

— За кого?

— За того мільйонера Стинджіфливера.

— Ой, йой, таж він старушок. Чому Ви віддаєте молоду Наталку за старця, що над гробом трясеться?

— Та власне тому.

АСТРОНОМ І ЖІНКА

На той день, коли було затьміння сонця, один астроном запросив кілька своїх знайомих пань до астрономічної станції, щоб могли через телескоп подивитися на затьміння.

Одна з жінок запізнилась. Прибігла, вже по всьому. З невинною усмішкою звертається до астронома:

— Пробачте за спізнення, але чи ви не могли б для мене ще раз показати затьміння сонця?

— Чому ні, — чемно відповів астроном.

— А коли?

— Та наступне затьміння буде за 11 років і 3 місяці!

ЧИ КОХАЄШ

Чи, ти кохаєш мене, дорогенький?

— Дуже, моє серденько!

— А чи ти вмер би задля мене?

— Ні, кіточко! Моє кохання — невміруше!

НЕ МОЖУ

- Неможу ні спати, ні їсти, відколи моя жінка покинула мене!
- О, то ти справді так дуже кохаєш її?
- Це не те! Вона забрала зі собою матрац і мої штучні зуби!

ЯК ЦЕ ТАК

- Пані, як це так, що у вас тепер народилася дитина? Адже ваш чоловік уже три роки мертвий.
- Але я жива!

ГРІХ

- Шістдесят доларів за оцей капелюх? Чи ти знаєш, що це гріх витратити скільки грошей на капелюх? — заскигнів чоловік.
- Жінка: — А на чім тобі залежить? Гріх буде на моїй голові!

БУДЕШ МУСИТИ ЇСТИ

- Наречений до своєї майбутньої жінки: — На жаль, моя дороженька, подружжя — це не тільки безнастанна розкіш. Як поберемось, будеш мусити варити обіди...
- А ти будеш мусити їсти їх — відповіла дівчина.

ВИЯСНИВ

- Пані Оля вбігає з блюзкою мужа:
- Слухай Петре, що означає цей чорний волос на твоєму убранню?
- Це означає, що ти його добре не вичистила, відколи ти стала бльондинкою!

ЙОГО НЕ ОБХОДИТЬ

- Мойше, віддай мені вже раз довг.
- Не маю грошей.
- Ну, слухай, я маю також довги, мушу їх віддавати.
- Слухай Іщик, забирайся: що мене обходять твої довги, звідки я приходжу їх платити?

МІЖ ПРИЯТЕЛЯМИ

По довгих літах стрічаються двох приятелів.

— Я думав, що ти вже помер.

— Чому?

— А, бо люди так добре говорили про тебе.

ЩО ЗА СЕНС?

Панство Курочки купили собі фортеп'ян. Купили ще рано, але їм привезли вечером.

— Зараз скажи людям, щоби віднесли фортеп'ян до магазину — скричала пані Курочка до мужа.

— Чому?

— Але ти дурний. Чи ми на те видали \$700, щоб нам привезли фортеп'ян вночі, коли ніхто зі сусідів не може його побачити?

НЕБАЖАНА ЗУСТРІЧ

— Чи можу вас, пані, бачити? — запитує пан на пляжі незнайому, з якою почав розмову.

— Можете зателефонувати до мене.

— А яке ваше число?

— Є в телефонічній книжці.

— Але я не знаю вашого прізвища!

— Є теж у книжці побіч номеру мого телефону.

ХАЙ НЕБО ЧЕКАЄ

Сестра-вчителька говорила в школі про красу і щастя в небі. По тім викладі запитала, хто з дітей хоче піти до неба. Всі діти, крім Марійки, піднесли руки.

„Марійко”, спитала Сестра, „ти чому не хочеш іти до неба?”

Я хочу піти до неба”, відповіла Марійка, „але мама казали, щоб я зараз по науці прийшла додому”.

☆☆

☆

— Іване, а тобі від чого так губи спухли? Може від зубів?

— Де там! То від руки!

ЧИ ЦЕ МИСТЕЦТВО?

„Чи ваша дружина має мистецький смак?“ — запитав Петро свого приятеля.

„Мистецький смак? — була відповідь. — „Вона так мистецтвом перенята, що не дбає, як смакує борщик, щоб тільки був червоний“.

ФАХОВА ЛЮДИНА

Батько: — Я скажу Богданові, що коли він одружиться з тією дівчиною, не дістане від мене ні одного шага.

Мама: — Краще буде, як я скажу це тій дівчині.

МРІЙНИК

„Це чудове почуття, коли так лежиш собі в ліжку і дзвониш на слугу...”

„А ти що, маєш слугу?”

„Ні, але маю дзвінок”.

НЕПОРОЗУМІННЯ

„Марусю, чи тут був хто, як мене не було?”

Так — я!”

„Дурне! Я питаюся, чи хто прийшов?”

Так — ти!”

ПОДВІЙНА МІРКА

Мати з гарною дочкою приходить до кабінету лікар'я. Лікар до дочки: „Прошу роздягнутися!”

Мати: „То я хвора, пане докторе”.

Лікар: „Прошу вибачення, покажіть мені свій язик!”

НЕ ВСТИГ

Хазяїн: — посвітити вам на східцях?

Гість: — Дякую, не треба. Я вже лежу внизу.

УСМІШКА:

Хірург звертається до сестри: — Сестро, прошу подавати інструменти!

— Пацієнт на це відзивається ледве чутним голосом: — Як то, пане докторе, і ви збираєтеся тепер грати?

ДОСВІД

— Знаєш, є багато гарних молодих дівчат, які не хочуть виходити заміж.

— Звідки знаєш?

— Я освідчався.

ДЕЛІКАТНИЙ НАТЯК

Як тільки зустрінусь з тобою, мимохіть думаю про нашого спільного приятеля Миколу.

— Чому? Чи я подібний до нього?

— Ні, але він також винен мені 50 доларів!

ПОМЕШКАННЯ

Власниця нового помешкання звіряється своїй знайомій:

— Наше мешкання дуже гарне, один тільки має недолік: сусіди чують усе, про що ми говоримо.

— То можеш заслонити двері портієром?

— Можу, звичайно, але тоді не почую, про що розмовляють сусіди.

ВИЯСНИВ

Непрошений гість, що вже добре зголоднів, хвилює користаючи з неприсутности старших, питається малого хлопчину:

— Скажи малий, коли у вас обідають?

— В першій годині, — відповідає малий, — але нині казала мати, що дасть обідати, як ви підете.

БІЛЬШ ПРИСТРАСНО

Підчас проби одної опери молодий, героїчний тенор співає любовну арию.

Його спів перериває режисер:

— Мій друже! Більш пристрасно! Чи ви ніколи не кохали?

— Так! Але я при цьому ніколи не співав!

ГОЛЛІВУДСЬКА РОДИНА

Діти зірок у Голлівуді:

— Скільки маєш братів і сестер?

— Не знаю. Але маю трьох татів моєї першої мами і дві мами мого першого тата.

СКАЖІТЬ ВАШИМ ДРУЗЬЯМ

Один відомий американський актор сказав публіці в театрі:

— Якщо вам сподобалася вистава, то скажіть це вашим друзям.

Як, що не сподобалась, то не кажіть їм ні словечка. Нехай прийдуть і терплять так, як терпіли ви.

СЛАВНИЙ НОВЕЛІСТ

Господар домагається від убогого письменника заплачення за леглого ренту.

— Ви не знаєте, яку шкоду собі робите! — відповів письменник.

— За двадцять років люди будуть переходити біля вашого дому, дивитись на нього й казати: „Славний новеліст Стівенсон жив тут!”

На це господар гукнув:

— Слухайте, Стівенсон, я остерігаю вас, що якщо не заплатите мені ренту нині, то вони почнуть це говорити вже завтра!

ІНШИЙ СХІД СОНЦЯ

Батько: — А ця картина, це „Схід сонця” — твір моєї дочки. Вона студіювала малярство за кордоном.

Приятьель: — О, Тепер зрозуміло, бо я ніколи не бачив такого сходу сонця у нас!

НАШІ ТАТИ

Два голлівудські хлопчики, яких батьки багато разів одружувалися і розводилися, почали сварку і--за своїх татів.

Перший: — Але мій тато може набити твого тата!

Другий: — Ти жартуєш? Твій тато є теж моїм татом!

ЗАПІЗНИВСЯ

Під час похорону в Голлівуді підходить до свіжої вдови молодий чоловік і пропонує її подружжя. Вона дивиться на нього сумна і здивована:

— Чому ви не сказали мені цього два дні раніше? Я вже заручена!

КНИЖКА ГОСТЕЙ

Фільмова зірка знайомить свого восьмого чоловіка з дочкою від першого чоловіка:

— Дорогенька! Привітай нового тата і скажи йому щонебудь.

— Добре! — послухала дівчина. — Тату, прошу, впиши у мою книжку гостей!

МАМУСЯ

Один молодий актор розвівся із своєю молоденькою дружиною-акторкою і одного дня одержав від неї таку телеграму:

— Мій дорогенький, я одружилась з твоїм батьком! Міцно цілую — твоя матуся.

МАЄШ МЕНЕ ДОСИТЬ

Чоловік впевнився в тому, що його жінка має коханця і спитав:

— Чи це значить, що маєш мене досить?

— О, ні, мій любий! Це значить, що я не мала тебе досить!

ПІДСЛУХАНЕ

— „Подружжя це так, як сильний хрін — чоловіки хвалять його зі сльозами в очах”.

НЕ ШКОДИТЬ

— Мені прикро, що мушу тобі це сказати... твоя жінка впала до криниці...

— Нічого не шкодить! Ми п'ємо тепер воду з міського водопроводу!

ВАКАЦІЇ

— Чи твої вакації починаються незабаром?

— Так! Моя жінка їде вже завтра.

ЯКИЙ НОМЕР

З жінкою так, як з ковнірцем від сорочки: шойно тоді, коли маєш його на шії, знаєш, який то номер.

НЕОСВІЧЕНИЙ

Жінка: — Ось тут в газеті є історія неосвіченого чоловіка, що зустрів жінку і став вченим у двох роках!

Чоловік: — Це ніщо! Я знаю інтелігентного чоловіка, що зустрів жінку і став дураком у двох днях!

Я БАЧИЛА

Мама: — Я бачила тебе Ганусю, вчора ввечері, як ти цілувала того малого Івана.

Гануся: — Мамо, він сказав мені, що саме вмер його вуйко і мені стало так дуже жаль його!

Мама: — О, я певна, що в найближчій тижні Іванові не залишиться в живих вже ніхто з його родини!

НАУКА НЕ ЙДЕ В ЛІС

Вуйко дав Івасеві пів доляра. Івась забув подякувати.

— Якто, Івасю, — повчає мати — то ти не знаєш, що маєш сказати? А як я все говорю, як тато дає мені гроші?

— Мама все каже: Та якто, так мало? — відповідає Івась.

☆☆

☆

— Здається, жінка мусіла взяти від тебе слово, що не підеш до коршми.

— Слово ні, але гроші.

☆☆

☆

— Вуйку, а чому у вас такий червоний ніс?

— Доля мене била, дитинко...

— Цікаво! І завжди вшмарила по носі?

ДОБРИЙ ПОМИСЛ

— Нас є трьох і як будемо женитись то вишукаємо таку родину, де будуть три сестри і кожний з нас дістане одну.

— Також вигдав! Увесь маєток ділити на три частини...

— Що там маєток? Зате для нас трьох буде тільки одна теща.

ХИТРА ВДОВИЦЯ

— Ви не можете віддаватися. В завіщанню вашого небіщика мужа сказано, що коли б ви віддалися, то спадщина переходить вповні на небіщикового свояка Кропачука!

— Так, одначе я саме виходжу за того Кропачука!

В СУДІ

Суддя до десятилітнього вбивника: — Скажи мені, малий, як ти міг убити свого батька і маму? Чому ти це зробив?

— Бо прошу пана, до нашого містечка приїхав цирк і казали, що сироти будуть мати вступ вільний.

В СУДІ

Свідок, лисий як коліно, зізнає: Отже як я почув це, волося мені дубом...

Суддя перебиває: Остерігаю вас, пане свідок, що в суді треба говорити тільки правду!..

ІЗ ШКІЛЬНИХ ПРОБЛЕМ

Під час лекції про віддаль учитель питає: — Що далше віддалене від нас: місяць чи Китай?

— Китай! — гуртом загуділа кляса.

— Чому ви дійшли до такого висновку?

— Бо місяць бачить кожний з нас, а Китай — ні!

ФІЛОСОФІЯ ЖИТТЯ

Мама виправляє доню на першу зустріч із хлопцем:

— Уважай, доню! Перше уважай, що ти робиш. Але важне є теж і те, коли ти робиш. Врешті не є всеодно, як ти це робиш. Але найважливіше — щоб ти цього не робила!

ЗМІНА СТРАТЕГІЇ

— Алеж поручнику... ви не можете мене поцілувати. Ваш майор — це мій добрий знайомий.

— Так? Вибачте. Я гадав, що ви його жінка...

ЧОЛОВІК: — *Тішуся, що ти потребувала лише тих кілька дрібничок!*

НА КАНАДСЬКО—АМЕРИКАНСЬКІЙ ГРАНИЦІ

Іміграційний урядник, переглядаючи паспорт: Чи маєте який доказ, що ця молоденька дівчина є вашою дружиною?

Імігрант: Ні, не маю, але як ви можете доказати, що вона нею не є, то це ваше велике щастя.

„А ТУТ МОЖНА”...

Питалися поляка, який повернувся по кількарічному побуті в СССР до Польщі:

- Які ж там умовини праці?
- Нічого собі, не можна нарікати...
- А заробітня плата яка?
- Нічого собі, не можна нарікати...
- А саме життя, як там?
- Нічого собі, не можна нарікати...
- Так чого ж ти сюди приїхав?
- Бо тут, принайменше, нарікати можна...

ТЕЖ ЗАПИТАННЯ

Один слуга найнявся у жида за фірмана, але під услів'ям, що має право святкувати всі свої свята. Що кілька днів видумував він різні свята. Одного разу каже жидові: „Сьогодні Всіх Святих”.

За три дні після цього свята будить жид фірмана, а цей каже: „Сьогодні святого Панька”.

— Ну, — питає жид, — а де він був, як було всіх святих?!

ОДИНОКИЙ СПОСІБ

Жінка у Торонті закликала таксівку. Коли ця приїхала, жінка примістила на заднім сидінні четверо дітей і сказала шоферові кілька хвилин зачекати, а сама побігла до хати. Коли вернулась, запитала шофера, скільки йому заплатити, на що він відповів: „То залежить, як далеко поїдете”.

„Я нігде не їду, — заявила жінка, „я тільки хотіла по телефоні поговорити з моєю приятелькою в Гемилтоні, а щоб діти мені не перешкоджували, я примістила їх на той час у вашій таксівці”.

ЩОСЬ ДЛЯ ЛІКАРІВ

На одному психіатричному конгресі під час дискусії виникла справа, в якій треба було дати точну дефініцію психіатричних недуг. Докладач пояснив так:

— Умово хворою є людина, яка будує замки на льоду; неврастенік є той, хто в такому замку мешкає, а психіатр це той, хто інкасує чинш.

ВИПРАВДАВСЯ

Перед судом відповідає людина обвинувачена в крадіжці гармонії у свого сусіда.

— Чому обвинувачений вкрав цю гармонію? — питає суддя. — Адже ж, правдоподібно, ви не вмієте грати?

— Мій сусід теж не вміє грати, — виправдується обвинувачений, — але, коли ви чули, як він фальшує, коли грає, то напевно не витримали б і вкрали б у нього цю гармонію.

МАМИН СИН

На залізничному поїзді, що йде з Нью-Йорку до Бостону, їде багато вояків. Є теж військова поліція. Йде мілітарний полісмен від воза до воза й переглядає докладно, чи кожен вояк має перепустку. Приходить до сальонового воза, де сидить старша пані з посивілим уже волоссям, а побіч неї вояк; її син. — „Покажи перепустку, брате!“ — звертається військовий полісмен до вояка. — „Алеж, пане, він не потребує перепустки. Він зо мною“ — заступається мати за сина.

АНГЕЛИК І СВІЧКА

— Спи, дитинко, спокійно. Я візьму свічку, але ти не бійся, бо над тобою буде чувати ангелик.

— Мамуню, візьми лише ангелика, а лиши свічку!..

НЕ БАЧИШ, ЩО БЕРЕ

Скупий фармер сварить наймита, що бере з собою ліхтарню, як їде увечері до дівчини:

— Як я сватався, то світла не висвічував. Напотемки знав дорогу до своєї небаги.

— Та бачу, бачу, що то напотемки привели, — відворкнув наймит.

ЗВИЧАЙНА КАЛЬКУЛЯЦІЯ

— Скажіть, як це так: ваш син хотів бути окулістом, а пішов на дентистику?

— Звичайна калькуляція, мій пане, — очей є в людини тільки двоє, а зубів 32!

НІЧОГО НЕ ЗНАЛИ

— А ви, кумо, конче в неділю до церкви приходіть, нашого панотця послухати. Кажу вам, що він за всі гріхи нас вчить. Доки його не було то ми навіть не знали, що то значить грішити.

КАЛЬКУЛЯТОР

Жид, якому не пощастило в інтересах, в молитві до Бога просить, щоби Бог прислав йому 1.000 доларів, а він за це віддасть половину на бідних.

Коли довгий час не міг діждатись сподіваних доларів, звернувся удруге до Бога й каже:

— Якщо, Боже, мені не віриш, то віддай сам 500 доларів на бідних, а мою половину пришли мені.

СПРАВЕДЛИВИЙ ВИХІД ІЗ СИТУАЦІЇ

Молоде подружжя. Ніч. Плаче дитина. Мати колише, а дитина все плаче.

- Поколиши, Микольцю, й ти трохи.
- Я спати хочу. Колиши ти.
- Але ж то й твоя дитина. Маємо пополювині.
- то добре, ти свою половину колиши, а моя нехай плаче.

- Татку, чи ти також був такий маленький як я?
- Певно, синочку, що так.
- Ха-ха! Але ж ти мусів тоді смішно виглядати з твоїми вусами і бородою!

ДЕФІЦИТ

Батько: Івасю, що означає слово „дефіцит”?

Івась: Це те, що ви маєте тоді, коли не маєте тільки, як ми мали тоді, коли не мали нічого.

БОРЕЦЬ

Поліціант до п'яного, що заточується на вулиці:

— А ви що тут робите?

— Борюсь із алкоголем.

В ПАРКУ

В парку дівчинка щось пильно малює в своїм зшитку. З боку на лавочці сидить старший пан і приглядається цій роботі.

— Що ти малюєш, дитинко? — питає.

— Я рисую милу Бозю...

— Алеж, дитинко, якже ти малюєш? Щеж ніхто не бачив Бозі!..

— Ну, то ви будете перший, що побачите.

☆☆

☆

Пані Соня мала дуже легкий сон і часто їй уночі все щось причувалося. Майже щоночі вона будила чоловіка й казала оглядати всі кути: чи не сховався злодій.

Аж одного разу справді чоловік застав у коморі злодія.

— Почекайте, — закликав поспішно, коли побачив, що той кинувся втікати.

— Еге!... Вам добре казати... Чи маю ждати аж заличете поліцію?..

— Борони Боже!... Закличу тільки мою жінку, — хай потішиться! Таж вона вас виглядає кожної хвилини...

ДОБРЕ ЗНАЙОМСТВО

Мати (до дочки): — Оленко, але чи ти знаєш добре свого нареченого?

Дочка: — О, так! Не знаю ще лише, як зветься і де живе...

ЛІПШЕ ЗАЧЕКАТИ

„Варварка ходить поміж люди й поширює брехні про мене”, заявила Соня своїй приятельці.

„Не журись ще цим дорогенька. Зачекай аж вона зачне говорити правду про тебе”.

ДОБРИЙ ТАТО

Жінка зайнята коло кухні, бачить, що малий синочок сидить на підлозі і їсть газету. Вона гукає на чоловіка, що бовваніє коло телевізії, щоб відобрав у дитини газету.

На те чоловік:

— Та нехай їсть! То вчорашня газета.

НІЧОГО СОБІ НЕ ВИННІ

В однім містечку був тільки один священик і один доктор. — Доктор сповідався в священика, священик в доктора і ніколи ще не отримав від доктора рахунку за його послугу.

„Як ви живете, пане докторе що не посилаєте рахунків за свій труд і роботу?” — сказав священик.

„Отче, ви мені нічого не винні” — відповів доктор, — „ви рятуєте мене від пекла, а я рятую вас від смерті”.

ВЕСЕЛИЙ ПАЦІЄНТ

Лікар: Чого ви смієтеся? Чи то таке смішне, що я зашив вам живіт?

— Ні, пане доктор, але ви там зашили волос зі своєї бороди і він мене дуже скобоче.

ЯКРАЗ РОБОТА ДЛЯ НЬОГО!

Бос (до молодого чоловіка, який шукає роботи): — Я вас радо прийняв би, та в моєму підприємстві булоб дуже мало праці для вас.

— Нічого не шкодить, пане! Я саме такого місця шукаю...

ВЧОРА Й НИНІ

Вона: — Нині ви мені подобається більше ніж учора, пане Крапулик.

Він: — Чому?

Вона: — Бо ви нині тверезі.

Він: — А ви, пані, подобається мені нині менше ніж учора.

Вона: — Чому?

Він: — Тому що я протверезів.

РОЗМОВА СУПРУГІВ

Жінка до чоловіка:

- І як тобі не сором? Вчора ти знову прийшов п'яний до хати!
- Я? П'яний? Що ти таке говориш?
- Якто? Таж ти вчора сам признався!
- Мало то чоловік говорить по п'яному?

ЧОМУ НЕ ХОДИТЬ ДО ЦЕРКВИ?

— Чому ти не ходиш до церкви? — питає господар свого наймита.

— Щоби пізніше сказали, що то я вкрав пушку з грішми?! — відповідає наймит.

ПРАВОПИС

Учитель: — Ти непотрібно написав слово „шклянный” через два „н”.

Учень: — Щож тепер зробити?

Учитель: — Перечеркни одно „н”.

Учень: — А котре?

ЩАСТЯ

Молодий здоровань похилиється над чоловіком, якого в повному розгоні збив з ніг своїм ровером, і вигукує:

— Пане, ви маєте велике щастя!

— Нахаба! — обурюється пошкодований. — Розбив мені носа, мало не зломив руки, до кости пообшморгував шкіру на колінах і ще сміє казати, що я маю щастя!...

— І все ж ви маєте велике щастя! — повторив здоровань. — Бо сьогодні я випадково взяв ровера, а звичайно їжджу товарним автом.

ПОВАЖНА ПРИЧИНА

— Петре, ти сьогодні йдеш на танці?

— Та я ж не танцюю...

— А чому?

— Та бачиш, у мене ноги не однакові: одна — ліва, друга — права...

Середа:

Капітан зацікавився мною не на жарт! Запросив мене на коктейль.

Четвер:

Здається мені, що капітан залюбився в мене, хоч я вдаю, що він мене зовсім не цікавить. Але все ж таки, коли запросив мене на капітанський поміст, я не могла йому відмовити.

П'ятниця:

Капітан таки залюбився в мене. Сказав, що коли йому не повинуюся — затопить корабель!

Субота:

Я у клопоті! Що маю робити? Все ж таки на кораблі 487 пасажирів!

Неділя:

Я врятувала життя 487 людей!

☆☆

☆

Рибинського саме привезли до шпиталю. Негайно після того хтось стукає до дверей його кімнати. Він гукає: „Ввійдіть!” Входить мала, енергійна дама у білому. „Я є лікар. Прошу роздягніться!” — „Зовсім?” — „Так, зовсім!” — Після того вона докладно просліджує його: „Так, тепер можете покластися до ліжка”, каже лікарка. „Маєте ще яке питання?” — „Маю одно тільки питання, пані доктор. Чого ви взагалі стукали?”

В АМЕРИКАНСЬКІЙ ШКОЛІ...

В парохіяльній школі, на лекції релігії, священник розповідає дітям про втечу Ізраїля з Єгипту. Врешті ставить клясі питання:

— Слухайте, діти, — коли жиди йшли пустинею і наблизилися до Обіцяної Землі, то кого Мойсей вислав наперед?

— П'яту колону! — відповіли хором діти.

☆☆

☆

☆☆

☆

На лекції української мови в одній нашій школі в Нью-Йорку учителька картає лінивого учня:

— Ти Дзян, читай ліпше українське, бо я тойбі буду дати з патином!

РАДІСНА ПОДІЯ

- Очікуємо в родині радісної події...
- Що ти не кажеш?! Сподіваєшся хлопчика чи дівчинки?
- Ні! Теща випроваджується від нас.

НА ІСПИТІ

У Львівському університеті в т. зв. УРСР, йдуть екзаміни. На юридичному факультеті один з студентів дістав таке запитання:

- Кого не вільно на території СССР арештувати?
- Того, хто вже сидить.

ХТО ХОДИТЬ БЕЗ ЧОГО?

Кажуть, що кожний швець ходить без добрих черевиків. Кравець без доброго убрання, і т. д. Незадовго буде так, що українці у США будуть ходити без української мови і без національної політики.

ХТО МАЄ ХВІСТ?

Відомий італійський автор комедії Траверсі якось був у першорядному товаристві на прийнятті, і, переходячи залю, наступив ненароком якійсь дамі на „хвіст” її сукні.

- Вибачте, — сказав Траверсі, уклонившись чемно дамі.
- Забундючена дама, не знаючи, хто це такий, злющо відповіла:
- А все ж таки ви ходите мов звірюка!
- Даруйте, пані, — сказав Траверсі, — Це ви маєте хвіст, а не я!

ДВА ЗАБУДЬКИ

Що це за шнурочок у вас на пальці?

— Дружина завязала, щоб не забув листа вкинути до поштової скриньки.

— Ви його вкинули?

— Ні. Вона забула дати мені того листа.

ЯК ХТО РОЗУМІЄ

Розмовляють зі собою дві подруги:

— Скажи мені, чи твій чоловік вважає тебе як конечність, чи як люксус?

— То залежить. Якщо чоловік потребує, щоб я пришила йому до піджака гудзик, тоді вважає мене як конечність, коли ж я хочу від нього п'ять доларів на капелюх, тоді я для нього — люксус!

☆☆

☆

Нотатка на таблиці оголошень в одному з міністеріяльних урядів в Англії: Урядовці, що не мають власних секретарок, можуть користуватися дівчатами в машиновій галі.

☆☆

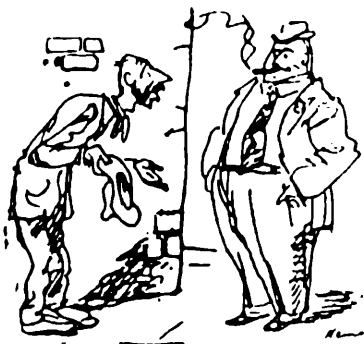
☆

Під ілюстрацією, на якій сидить гола жінка з лисячим боа на шиї, є підпис: І так то буває в дамській моді, що гуска живе з лисом у згоді.

СУПРУЖНА ГАРМОНІЯ

Чи Влодко і Оксана щасливо живуть зі собою?

Так. Вона слухає спокійно, як він розказує про гокейову гру, він знову нічого не перечить, як вона описує одіж своїх приятельок.

Я радо дав би тобі долара, але ти зараз його проп'єш, — каже якийсь пан до жебрака.

Я не п'ю, пане.

То програвш в карти.

Я не граю.

То, напевно, витратиш на дівчат.

Я й не дивлюсь на них.

Гм, як так, то добре. Дам тобі 50 доларів, але мусиш піти зі мною до моєї дружини. Хай подивиться, як виглядає чоловік, який не п'є, не грає в карти і не гуляє з дівчатами.

РАЦІЯ

Муж (до жінки, яка носить коси):

— Як ти можеш носити, що їх носила передше інша особа?

Жінка: А як ти можеш носити кожух, коли його передше носив інший баран?

ХОЛОДНОКРОВНІСТЬ

Стрічаються двох комуністів.

— Що ж товаришу, не йдеш дивитися, як розстрілюють арештованих?

— Ні товаришу. Піду аж тоді, коли тебе будуть розстрілювати...

СИЛА ПРИВИЧКИ

— Бійся Бога чоловіче, як можна так багато пити?!

— Бачиш, дорогенька, це привычка, бо я викормлений на пляшці...

АФОРИЗМИ ЛУЦЯ ПРИЗМИ

Щоби одержати горнятко доброї і смачної кави ранком на сніданок перш, що належить зробити — це розбудити свою жінку, щоби встала.

☆☆

☆

Учітеся реально дивитись на життя, бо лише в той спосіб ви зрозумієте як добре є без того розуміння.

☆☆

☆

Лікар: — Коли перестанете пити, будете жити 70 років.

Пацієнт: — Як би так я був давніше знав... Тепер вже запізно!

Лікар: — Ніколи не є запізно!

Пацієнт: — Звичайно, бо я маю вже сімдесят один.

ПРОВОРНИЙ

Мій вуйко збагатився на людських блудах.
В який спосіб?
Мав фабрику радинок.

НЕДОВІРЛИВИЙ

Накручуючи фільм, режисер велить одному акторові лізти в печеру до льва.

— Не бійтеся, — каже режисер, — він виріс на молоці.

— Я також, — відповідає актор, але це не значить, що я не любив би час-до-часу вкусити кавалок м'яса!..

ЗГІДЛИВИЙ

— Чи ви вже нарешті заплатите мені свій довг?

— Гм...

— Чи думаєте, що то мені приємно щодня впоминатися про свої гроші?

— А котрий день вам найбільше підходить?

— Ну, субота!

— Тоді приходьте впоминатися що суботи...

ТАК ДЛИМО ГРОШІ

— Як ти видаєш свою платню?

— Яких 30% на хату, 30% на одіжку, 40% на харч і 20% на розвагу...

— Але це ж дає разом 120%!

— О, брате, ти думаєш, я цього не знаю? Якраз у цьому й сук!

ДОКАЗ

Одна клієнтка прийшла до відомого окуліста Біра, що був вже дуже змучений працею, і запитала:

— Пане докторе, чи це правда, що їдження капусти є дуже здорове на очі?

— Не знаю, дорога пані, — відповів окуліст, — можу вам тільки сказати, що я не бачив ще зайця в окулярах.

З АНГЛІЙСЬКОГО ГУМОРУ

Багато чоловіків думають, що вони перепрацьовуються тільки тому, що одногодинну роботу виконують чотири години.

ВЕСЕЛЕ

Василь пішов до ворожки, а опісля при вечері в одному із тутешніх кабаретів каже до Ірці:

— Я заплатив їй 5 доларів, і вона сказала, що незабаром із нас буде подружня пара.

— Шкода було дати 5 доларів! Я могла це тобі сказати задармо!

ШВИДШЕ ЗАМІЖ

Крутиться дівчина перед дзеркалом і каже:

— Хоч би швидше заміж вийти, так уже остогидло завжди день у день чепуритися.

РОЗУМ, ЧИ ЛЮБОВ?

Поки вони пішли до шлюбу, вона взяла його голову в руки, глянула йому в очі й спитала:

— Скажи мені, — ти мене береш з любови, чи так подиктував тобі твій розум?

— Але ж дорогенька! Про розум, очевидно, не може тут бути й мови!

ПРОЧИТАЛА З РУКИ

Відома фільмова зірка Гльорія Свенсон вміє негірше ворожити з руки, як правдива циганка, але не любить, коли її хто в товаристві просить про те. В якомусь товаристві в Лос Анджелес один молодий чоловік не давав їй спокою, пропонуючи їй, щоб вона йому поворожила.

Гльорія взяла руку настирливого молодця, просліджувала її якийсь час, врешті сказала: „Ви знайомі з одною дуже гарною дамою із салону для манікюру, але бачу виразно, що ви не бачилися з нею щонайменше вісім тижнів”.

МОЖЕ МЕХАНІКИ ВАРТІ БІЛЬШЕ

Один лікар нарікав, що тепер виставляють зависокі рахунки за направи авт.

— „Ви, механіки, майже так багато рахуєте, як лікарі” — сказав.

— Можливо, що це правда”, — відповів механік. „Але прошу собі це запам’ятати, що ми мусимо вчитися направляти новий модель авта кожного року, а ви лікарі все ще працюєте над тим самим моделем, що був за Адама”.

ЗАДОВОЛЕНИЙ

Противник подружжя до свого приятеля:

— Ну, що ж, Петре, задоволений з подружжя?

— Так, дуже. розумієш, видаю на життя половину менше, ніж тоді коли парубочив.

— Шкода, що не маєш двох дружин, тоді задармо жив би.

ЖІНКА

Чоловік, що хоче зробити жінці приємність, питається:

— Що волієш, футро чи подорож до Європи?

— Подорож до Європи, коханий, бо там кажуть, футра багато дешевші.

ОФІЦЕР

Так, значить твій наречений — офіцер?

Так, він, офіцер артилерії: він кожного дня бомбардує мене... поцілунками...

НЕ ПЛАЧ

Не плач немого, що йдеш за нього — нехай плаче він, що бере біду в дім...

ЗДОГАННЯ

Ти ще й досі, як і раніше, за дівчатами бігаш?

А щож мені робити, коли вони не зупиняються?...

ВИБРАВ

Учора я був в крамниці золотих виробів, і в мене очі розбіглися, поки я вибрав.

— Щож ти вибрав?

— Гарненьку... продавчиню!...

НА ФАРМІ

— Мамусю, дивися: свинка говорить так, як наш тато спить.

В КНИГАРНІ

— Запакувати вам цю книжку?

— Ні, дякую. Я прочитаю її тут в книгарні.

ПРО АМЕРИКУ

— Маємо щастя жити в країні, де можна все сказати, що людина думає, не думавши.

НАШІ ДІТИ

— Мамо зроби щось для мене, а я зроблю щось для тебе.

— Що таке, дитино?

— Пусти мене до кіна, а я навчуся для тебе український вірш.

ЖЕРТВА КАПІТАЛІЗМУ

— Чого твоя дружина так посумніла?

Бо в її фабриці скінчилося безробіття і треба йти до праці.

З УКРАЇНИ

— Пити алкоголь — небезпечно. За один келишок можна стратити премію.

— За два працю.

— Але за пів літри можна все „полагодити”.

ДО ЛІКАРЯ

- Чоловіче, тобі треба конечно до лікаря!
- Я, власне, був на Балю Лікарів...

ПЕРЕРВА В НАУЦІ

До вечірньої школи в Торонті записується одна, старша віком жінка. Директор приглядається їй уважно і питає:

- Мені здається, пані, що вже колись ходили до нашої школи?..
- Так, але це було досить давно... з десять років тому. Але я довго не ходила, може два-три тижні.
- А чому так коротко?
- Бо я хотіла навчитися підписати своє ім'я, тільки всього.
- А тепер?..
- Тепер я вдруге вийшла заміж і маю інше ім'я...

У ЛІКАРНІ

Лікар до пацієнтки:

- Скажіть будь ласка, в якому місці ви вперше почули біль?

Пацієнтка: в міському парку, прошу лікаря, як вийшла на побачення зі знайомим.

ШОФЕР

Їде машиною шофер. Однією рукою тримається за керму, а другою обнімає дівчину. Міліціонер помітив це і кричить:

- Товаришу шофер! Двома руками треба!

Шофер йому:

- Сам знаю, не маленький. Але як же я тоді машиною керуватиму?

ОДРУЖЕННЯ НА ПРОБУ

— Бачиш, любий, якщо б ми одружилися на пробу, могли б жити із собою деякий час і якщо ми ствердили б, що зробили дурницю, було б нам легше розійтися.

— Гаразд, але що зробимо з дурницею?

ОБРАЗА

О другій годині вночі в хаті хірурга дзвонить телефон:

— Пане докторе! — почувся жіночий голос, — мій чоловік мене образив...

— І тому ви мене будите серед ночі?

— Так, бо треба буде його трохи позшивати....

ТАК ТОБІ ТРЕБА

Данило: — Оце маєш! Оженився і сам собі штани зашиваєш!
Максим (ображений): — Не плети дурниць! Я не штани зашиваю, а жінці спідницю!

НОВІТНЯ МОДА

У парку на лавці сидить двоє й дивиться на молодь, що розважається на лоні природи.

— Яка жахлива сучасна мода! — зідхає жінка. — Подивіться на он ту дівчину з розпатланим волоссям, у жовтих штанах: виглядає — пожалься Боже!

— У жовтих штанах? То не дівчина, а хлопець.

— Але ж бо ні! то дівчина!

— Вибачте, пані, я пізнаю ліпше, бо то мій син.

— Ваш син?! То чому ж ви, батько, дозволяєте...

— Вибачте ще раз, пані, що перебиваю вашу мову: я не є його батьком.

— Але ж ви щойно сказали, що то — ваш син!

— Так, мій син. Але я не є його батьком, а матір'ю.

НЕ ХОДИВ ЩЕ ДО ШКОЛИ

Учитель: Миколо, скажи, що було перед сотворенням світу?

Микола: Не знаю, пане учитель, бо тоді я ще не ходив до школи.

ПОРАДУВАЛИСЬ

Два вояки на фронті. Один жонатий, другий ні. Жонатий питається нежонатого: — Чому ти пішов на війну? — Я не маю жінки і люблю війну! — відказав самотній.

— А я пішов на війну, додав жонатий, тому, що маю жінку та люблю спокій, якого не маю від коли зав'язав собі світ.

ПЕРЕД НЕБЕСНИМИ ВОРОТАМИ

Один славний адвокат і папа повмирали в тім самім часі й обидва разом прийшли до небесних воріт. Св. Петро відчинив браму і впустив обидвох до неба. Він дав папі скромненьку кімнатку, а адвокатові пишну палату. Папа запротестував: „Де ж тут справедливість?”

На це Св. Петро відповів: „Ми тут у небі маємо вже більше ніж сто папів, а цей адвокат перший, що дістався до небесного царства”.

Доктор: — Вашому чоловікові потрібно спокою, тут маєте порошок на спання.

Жінка: — Коли я маю цей порошок йому давати?

Доктор: — Не давайте йому, але заживайте самі, а тоді він буде мати спокій.

ОБЕЗПЕЧЕННЯ

— Галльо! — говорив жіночий голос у телефоні. — Чи це є обезпечене товариство „Вірність”?

— Так, пані! — відповідає її директор.

— Добре, — каже жінка, — я хочу обезпечити вірність мого чоловіка.

З М І С Т

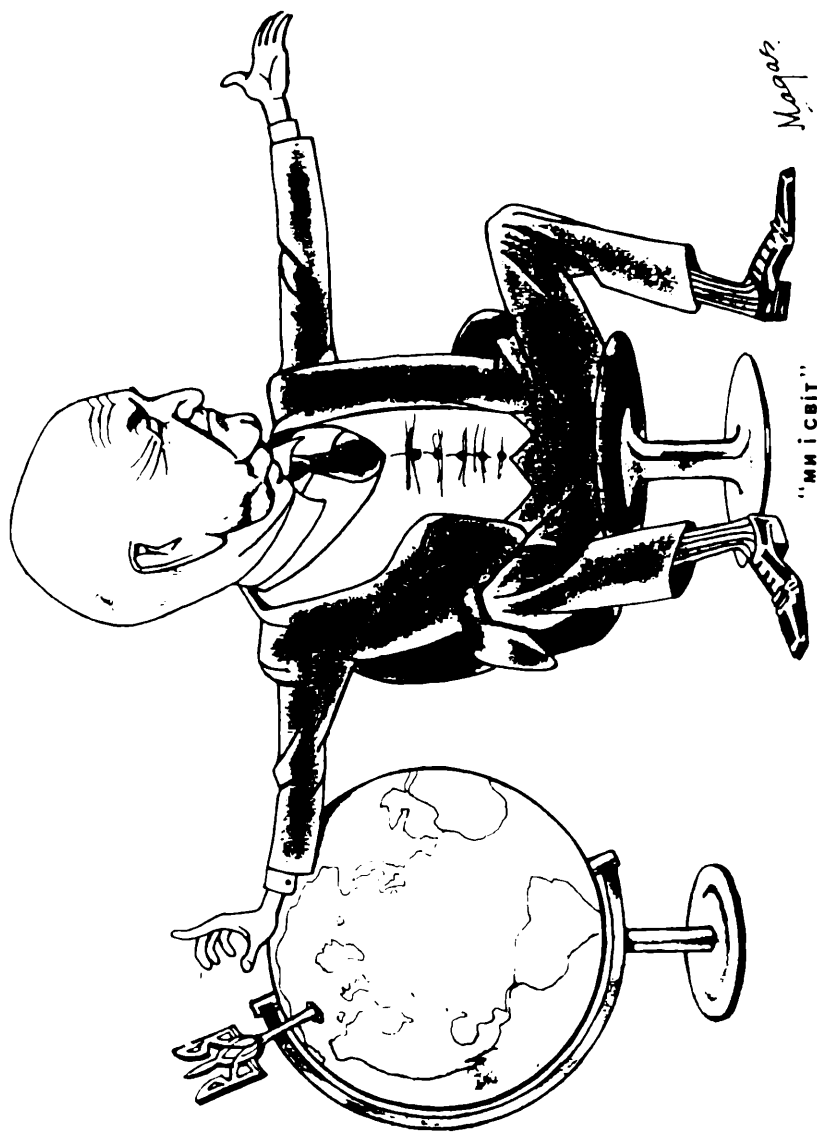
	Сторона
У власній справі	4
Вступне слово	5
З Новим Роком — з новим щастям	9
Іван Котляревський — батько українського гумору	11
Сила щирого усміху	12
Таке то, жіноче право	13
Як жити з жінками	14
Вовк був ситий — і коза ціла	14
Не голова а капуста	15
Не найкращий жарт	18
Чудовий, але неправдивий сон	19
Я полюбив Торонто	22
Бенкет	24
Довголітній секретар	26
З Новим Роком	30
Забувайте українську мову	31
На ріднім концерті	33
Дивний сон редактора	34
Коломийки про щасливе життя	36
Ода на честь вареників	37
Вечір в Америці	38
Садок вишневий	38
Правдиві батьки	39
Ганчір'я в параді	40
З віршів — життя в СССР	41
Патріот	42
Деякі американці	43
Сеньорські клопоти	44
Все довкола жінки	44
З народної мудрости	46
Золоті думки інших	55
Підсоветський гумор	59
Сміх — це здоров'я	104
Карикатури	215

КАРИКАТУРИ

Провідних осіб суспільно-громадського, мистецького і політичного життя Торонто, мистця Всеволода Магаса.

...два мікрофони маю
водою поливаю
в УНРаді...

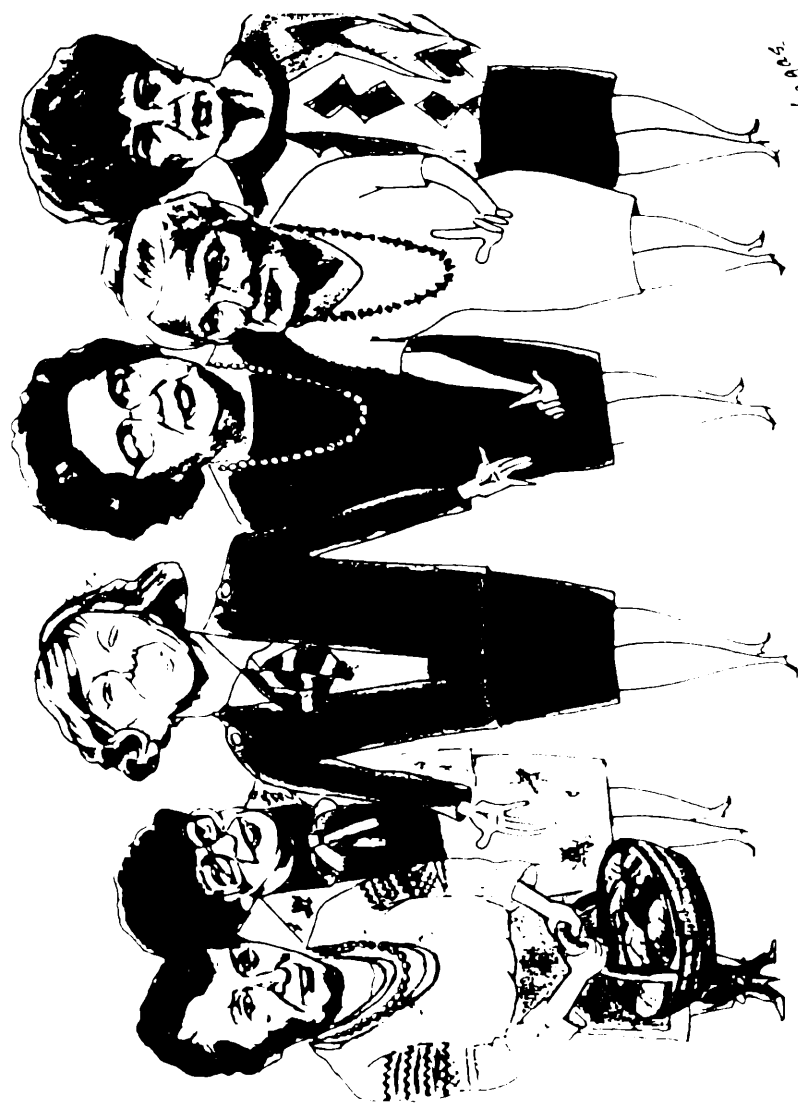

"Дороги разминулися"

М. 1915

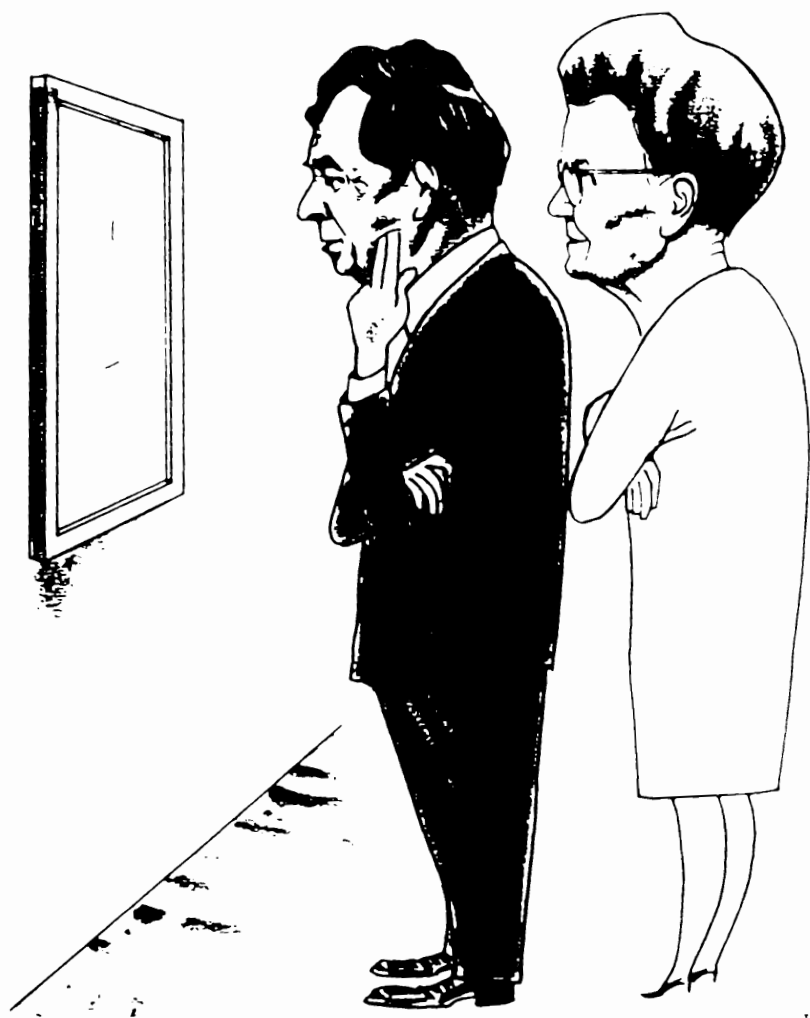

ВИСЛУХАННЯ ДОБРИХ ПОРАД

М. С. С. С.

"жіночий рух"

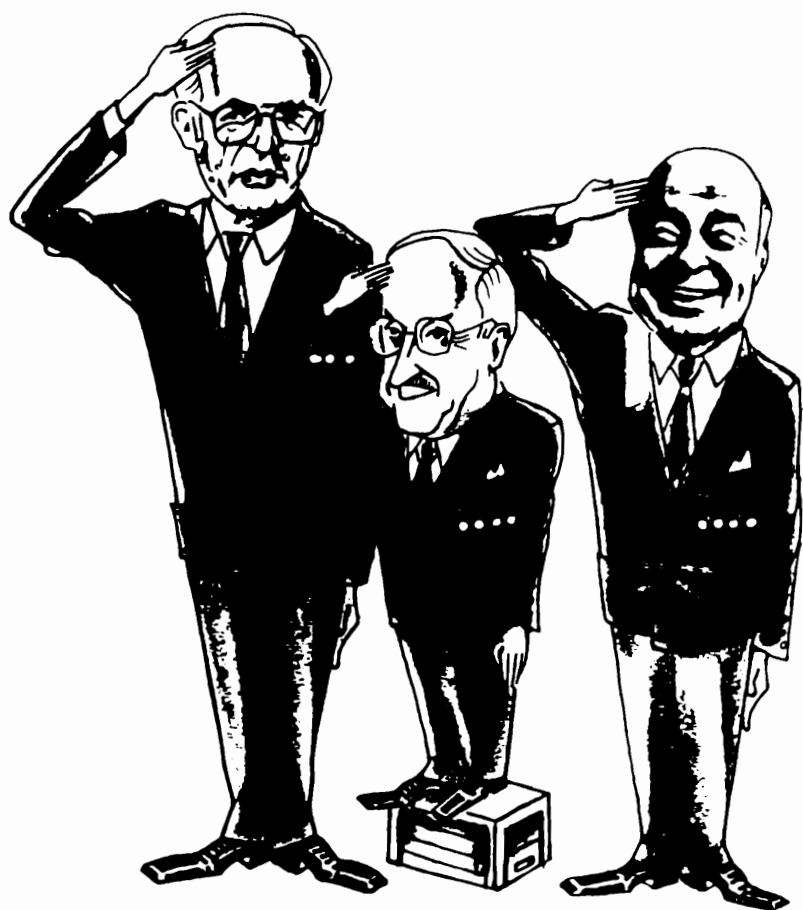
W. J. 1952

на весело після успішної праці

М. М. М.

"прийняття паради"

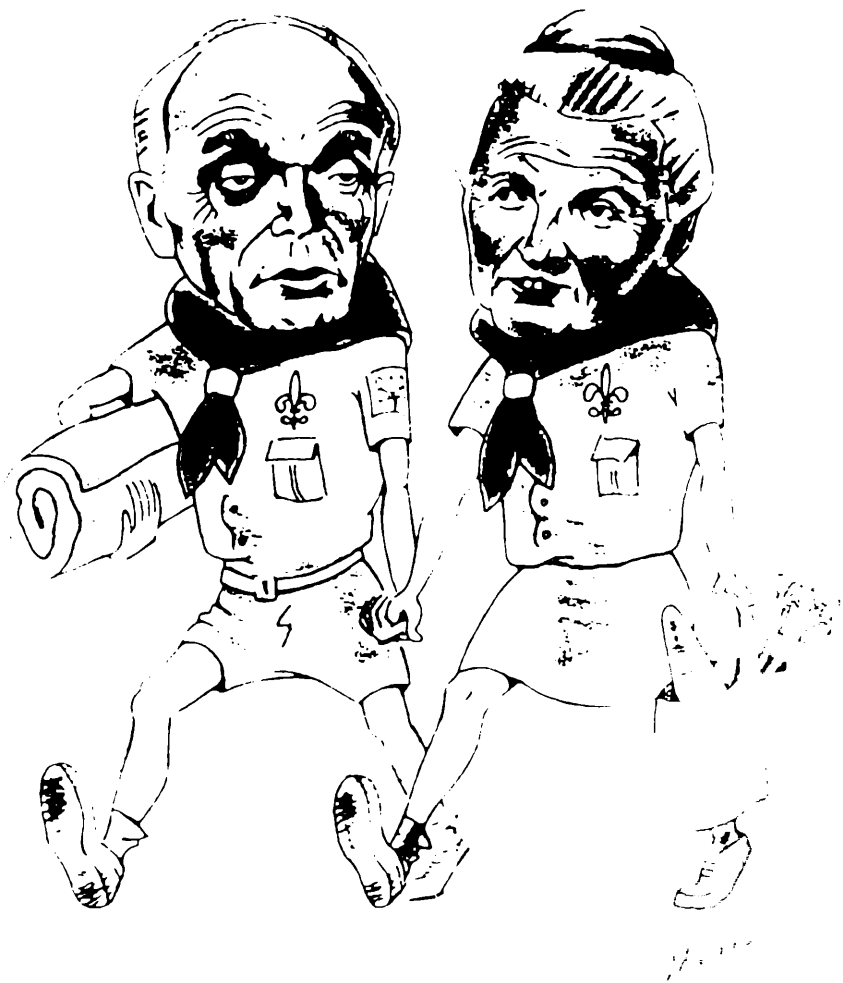
Magas

"millennium rehearsal"

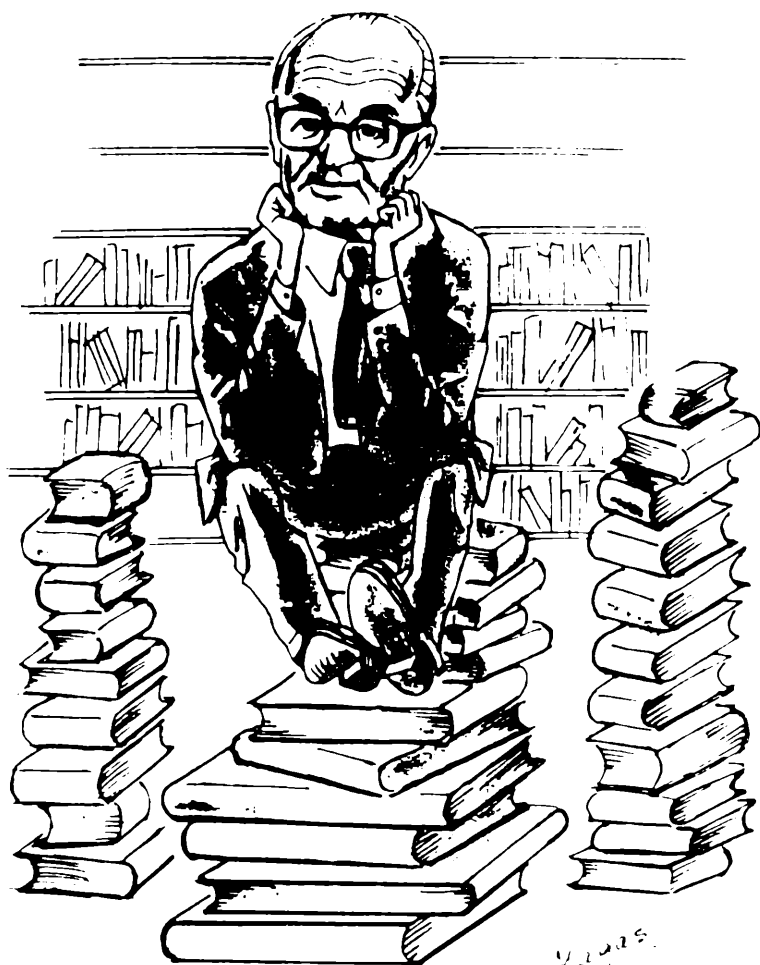

“чи круть, чи верть”

"PICNIC"

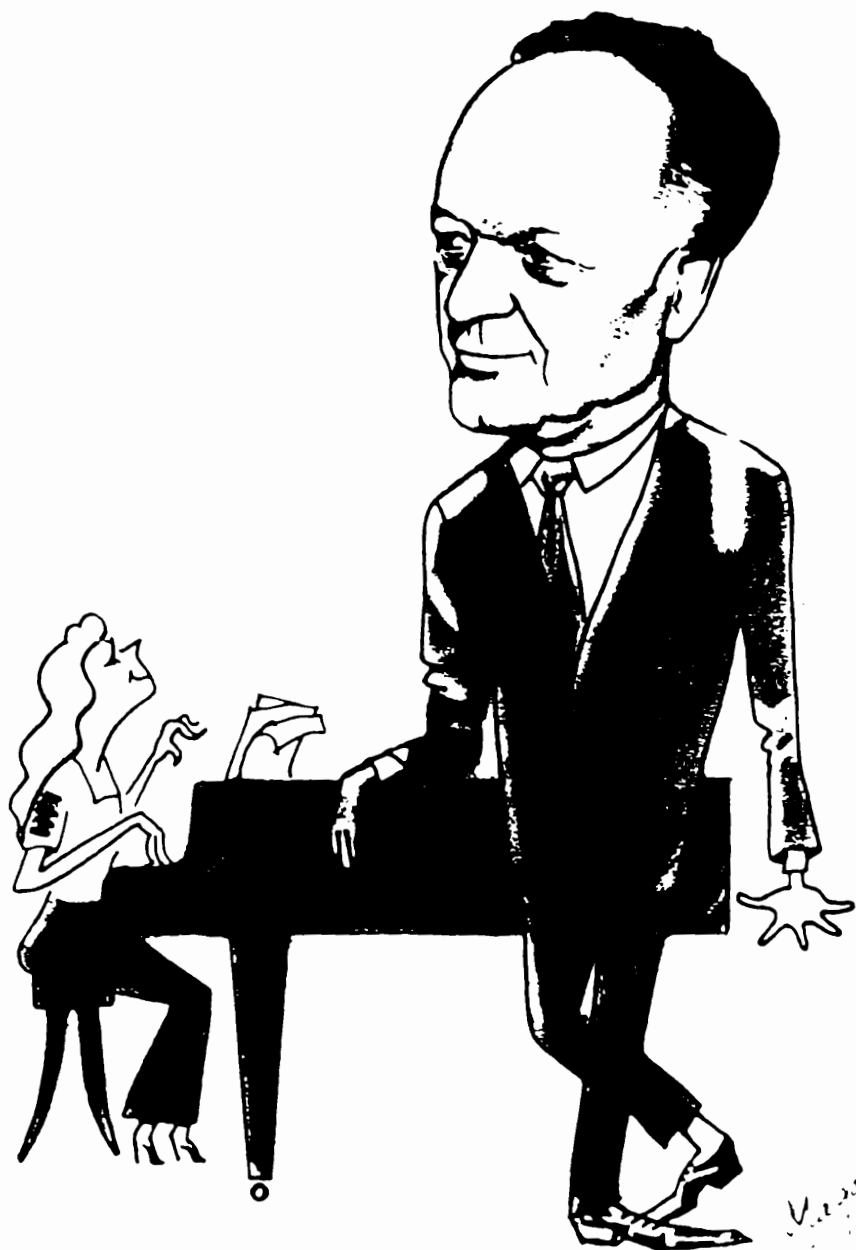

"учітеся брати мої, читайте, книжки позичайте"

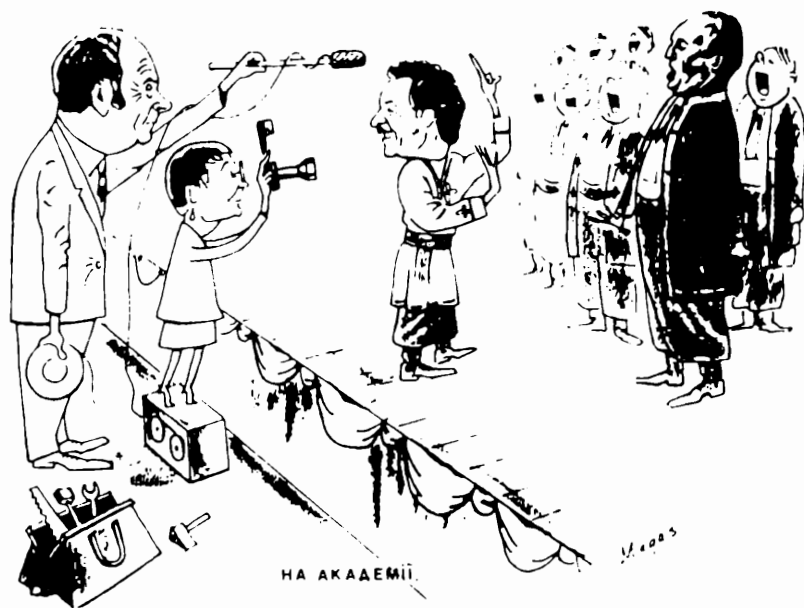
"а я собі заспіваю"

"за голосом батька"

“молодша Україна”

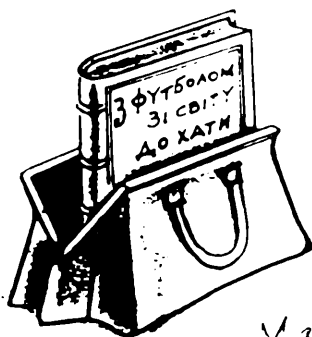
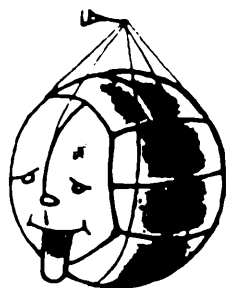
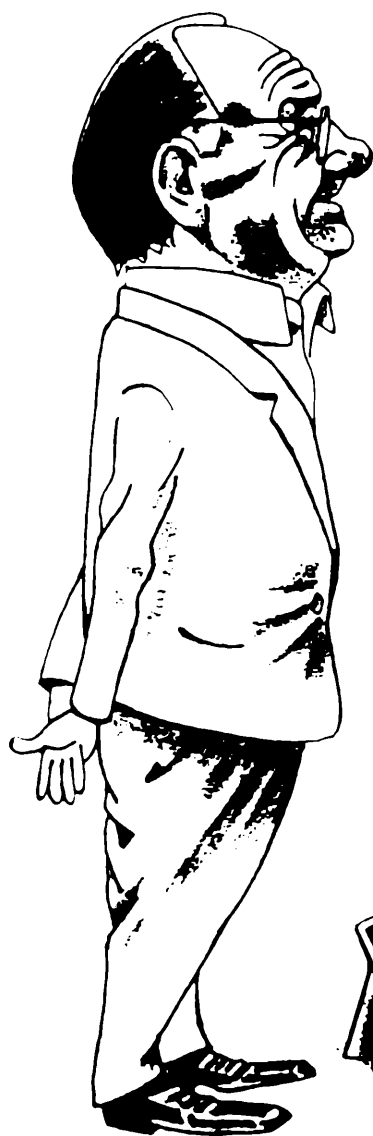

Магас.

"тепер для Бога"

ГЛАВНОЕ В ПЕСНЕ КОМПОЗИЦИИ

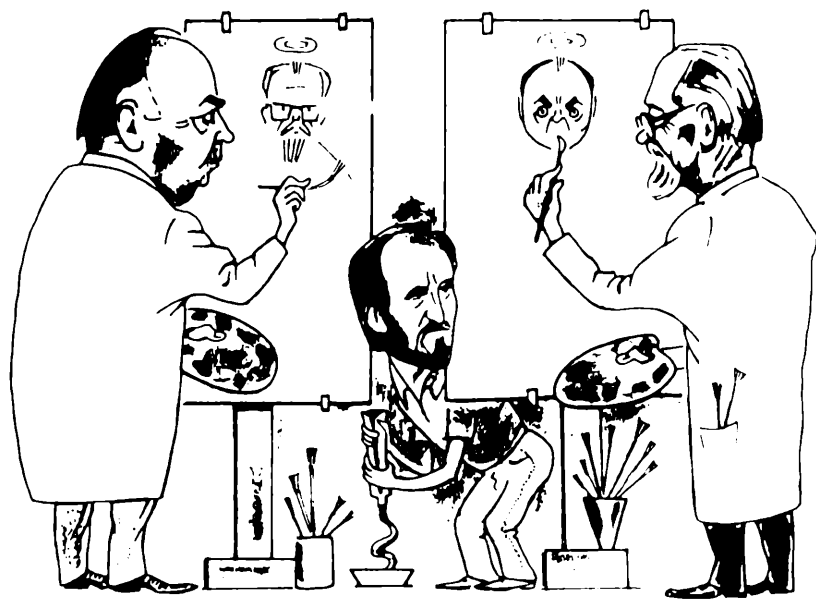

Μαγας.

"віє вітер, віє буйний"

Магас

ІКОНОТВОРЧІСТЬ

Магас

ПОШУК ЗА КРІЛИКАМИ

на відпочинку

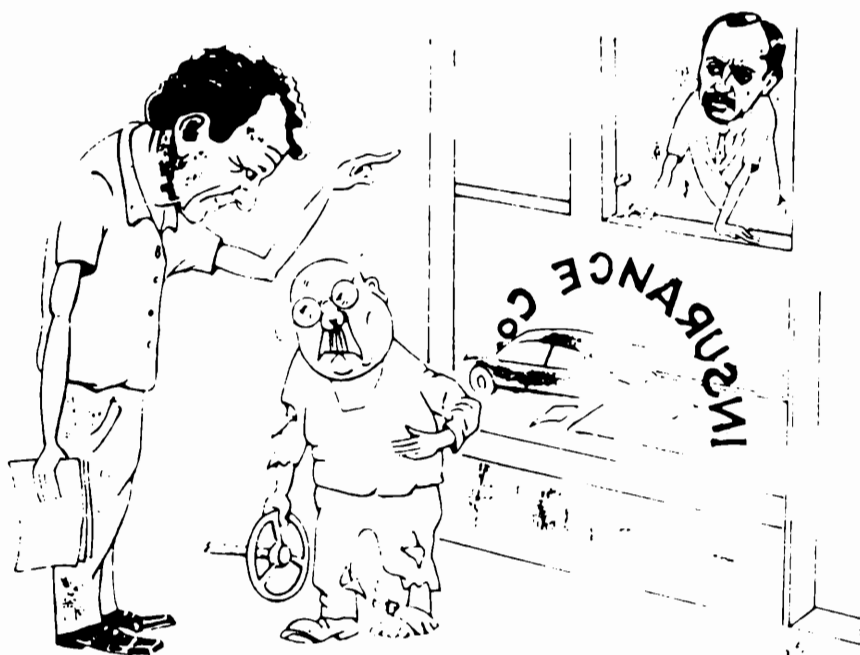

"ДОСЛІДНИКИ"

КУПИТЬ ЖУРНАЛ...

Magas

ВИ ЗІМНОЮ ОК ТЕПЕР СПІШИТЬ ДО ТОГО ПАНА

КОЛИСЬ

ТЕПЕР

М. А. А. А. А.

“якщо так - то добре.
якщо ні - то за нами 200 співпрацівників
чекають на вас”

